KAREN ROSE SMITH

Crăciun în Spania

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

Parcat în fața măcelăriei, în piața mare a satului, BMW-ul de culoarea bronzului, cu capota coborâtă, oferea un spectacol neobișnuit pentru acele locuri. Părea tot atât de deplasat cum ar fi fost șareta cu cal a bătrânului Miguel mergând pe autostrada care șerpuia de-a lungul coastei orientale a Spaniei, de la Pirinei până la stațiunile balneare supraaglomerate de pe Costa Blanca. Apărând cu bicicleta ei în *plaza,* Lucinda remarcă imediat mașina și plăcuța cu număr britanic, și se întrebă ce-or fi căutând turiștii la Sant Blai, în această perioadă a anului.

Zilele erau încă destul de călduroase, și tânăra englezoaică suplă nu purta decât un tricou și un șort kaki, ceea ce nu era și cazul sătenilor care se îmbrăcaseră deja, având în vedere data din calendar, cu pulovăre groase și canadiene.

Sezonul turistic se sfârșise. Turiștii plecaseră, după ce, aceia care aveau proprietăți acolo, își închiseseră obloanele, și-și încuiaseră ușile apartamentelor ce dădeau spre plajă, de-a lungul părții maritime a deltei – *la ribera,* cum o numeau localnicii.

Trebuia să se aștepte acum până vara viitoare când vor reapărea străinii în satul izolat care supraviețuia datorită orezăriilor din jur.

La ușa magazinului Angelitei se mai afla încă perdeaua cu franjuri multicolore, destinată a ține mușteleafară.

Dând la o parte fâșiile colorate de plastic cu brațul ei gol și bronzat, Lucinda intră lansând formula uzuală de salut.

Înăuntru se aflau o bătrână îmbrăcată în negru, care abia dacă ajungea la umărul fetei, o femeie robustă cu o sacoșă plină cu pâini lungi cumpărate de la brutăria de alături, și un bărbat chipeș care vorbea cu Angelita.

Lucinda ar fi putut să creadă că el este proprietarul mașinii, dacă nu l-ar fi auzit exprimându-se atât de bine în catalană. Într-adevăr, chiar dacă unii străini care veneau la Sant Blai în vacanță vorbeau un pic castiliana, limba oficială a Spaniei, nici unul, după știrea ei, nu se exprima în această limbă atât de deosebită care era catalana, dialectul local. În plus, văzut mai de aproape, străinul nu părea deloc a fi englez; avea mai degrabă părul închis la culoare și tenul măsliniu. Ochii lui aveau strălucirea aurie a coniacului privit în lumina soarelui. Elegant și relaxat, venea cu siguranță din Barcelona, capitala Cataloniei și unul dintre orașele cele mai dinamice și întreprinzătoare ale Spaniei.

Angelita nu mai termina să-i explice că-i va fi greu să găsească locul pe care-l căuta. În prima perioadă după ce venise să stea în deltă ca să se ocupe de bunicul ei și să-l ajute să termine o carte despre flora și fauna locală, Lucinda crezuse că va înnebuni de fiecare dată când aștepta, uneori și o oră, în timp ce Angelita și clienții săi trăncăneau verzi și uscate. În timp ce vorbea, Angelita tăia și cântărea bucățile de carne cu o dexteritate uimitoare, dar se întrerupea mereu ca să adauge în conversație grăuntele ei de sare și piper. În Spania, comerțul eficace și organizat nu părea să fie cunoscut, cel puțin în acest colț pierdut de lume.

Încetul cu încetul însă, Lucinda se obișnuise și ea cu ritmul nonșalant al vieții de aici, și acum se întreba uneori dacă va mai reuși să se readapteze la ritmul de viață londonez.

– Domnul dorește să se ducă la Casa Englezului, spuse Angelita în catalană, privind-o fix pe Lucinda. Poate că nu sunteți la curent, senor... Bătrânul domn englez a murit. Dacă aveți vreo treabă cu el, ați venit degeaba.

– Vreau s-o văd pe domnișoara Radstone.

– Poate că ați face mai bine să-i scrieți. Înmormântarea a avut loc doar în urmă cu câteva zile. S-ar putea ca ea să nu dorească să-i vadă decât pe prietenii de familie.

Lucinda admiră tactul și diplomația de care dădea dovadă Angelita; așadar, ea nu va trebui să-și dezvăluie identitatea dacă nu dorea.

– Este vorba despre o problemă urgentă, insistă străinul. Dacă aveți amabilitatea să-mi arătați drumul, senora, cred că voi găsi casa.

Curioasă să afle ce ar fi putut să aibă cu ea acest străin, Lucinda interveni:

– Pot să vă conduc eu, senor... dacă puteți să așteptați să-mi termin cumpărăturile.

Pentru prima oară, el o privi cu atenție. Lucinda bănui că, la fel ca mulți alții, el o credea mai tânără decât era în realitate. Cu părul negru împletit într-o coadă groasă și, în loc de orice machiaj, un pic de loțiune solară pe fața-i bronzată și acoperită cu câțiva pistrui, cu ușurință îi dădeai doar vreo optsprezece ani. Ea împlinise însă douăzeci și doi.

– Durează mult, senorita?

Ea îi răspunse în spaniolă, ridicând din umeri, ceea ce voia să spună: „Cine știe... ce importanță are?“

– Duceți-vă și beți o cafea la barul din față, până mă așteptați, îi sugeră ea.

El păru ușor contrariat și aruncă o privire la ceas; avea mâini frumoase...

– Nu prea am timp. N-ați putea să vă faceți cumpărăturile mai târziu? Am o întâlnire la prânz la Ulldecona.

– În cazul acesta, în loc să vă deplasați până la Casa Englezului, poate că ar fi mai simplu să vorbiți cu senorita chiar aici, în sat, îi propuse ea, din ce în ce mai intrigată de graba străinului.

Chipul acestuia se lumină.

– Vreți să spuneți că ați văzut-o pe aici, în Sant Blai?

– Exact. Puteți să vorbiți cu ea la bar. La ora asta, acolo nu este lume prea multă. Veniți cu mine.

Lucinda ieși prima din magazin.

– Domnișoara Radstone își petrece mult timp la bar? întrebă necunoscutul, puțin neliniștit.

– Vreți să știți dacă bea? întrebă la rândul ei Lucinda, cu o licărire fugară în ochii ei verzi.

– Văd că știți mai multe despre ea decât mine. Până acum câteva zile, eu nici măcar nu știam că există.

Zâmbi, ceea ce dădu chipului său farmec și o putere de seducție neașteptată. Apoi continuă:

– ...Vă întreb într-adevăr dacă bea.

– Nu, dar obișnuiește să bea vin ca aperitiv, și asta îi face pe cei mai în vârstă s-o privească mirați.

Încă de pe vremea când se ducea la bar cu bunicul său, în timpul excursiilor lor lungi prin deltă și uneori prin munții din împrejurimi, Lucinda observase că, atunci când Constantin Radstone comanda o bere și ea cerea un pahar cu vin, de cele mai multe ori berea era pusă în fața ei. Țăranii spanioli nu obișnuiau să bea vin decât la masă, și în cantitate foarte mică.

– Dar acesta nu este un obicei prea rar la englezi.

– Cum vă numiți dumneavoastră, senor, și de unde veniți?

– Mă numesc Diego Montfalco, și sunt din... Barcelona. Trăiesc și lucrez la Londra, într-adevăr. Dar dumneata, presupun că locuiești în apropiere de casa acestui englez? Îl cunoști bine?

– L-am cunoscut foarte bine pe bătrânul domn.

Lucindei îi făcea plăcere să mai prelungească păcăleala. Într-o clipă, vor intra în bar și atunci îi va dezvălui adevărul. Dar la câțiva metri de intrare, Diego Montfalco îi atinse brațul ca s-o oprească.

– Vorbește-mi un pic despre ea. Câți ani are senorita și cum arată?

– De ce această întrebare?

Chiar dacă el își retrăsese deja mâna, Lucinda mai simțea încă apăsarea ușoară dar fermă a degetelor lui pe brațul ei.

– Poate că am ceva de lucru pentru ea... dacă este de acord.

Iată un răspuns neașteptat pentru Lucinda. Își închipuise că era ceva în legătură cu bunicul ei, după ce ea începuse să se ocupe de afacerile acestuia de când bătrânul și cu mama ei erau practic certați.

– Fără îndoială că este mai bine să vă faceți singur o părere, senor. Eu sunt Lucinda Radstone. Cine v-a dat adresa și numele meu? Presupun că este vorba despre cineva din Londra?

– *Dumneata...* ești Lucinda?

Era vizibil consternat.

– Ah, nu... ești mult prea tânără. Este evident că mi-am pierdut timpul. Nu e cazul să mai vorbim inutil. Te rog să mă scuzi. Sunt foarte grăbit, am o mulțime de lucruri de rezolvat. La revedere.

Cu aceste cuvinte, se îndepărtă ducându-se spre mașina lui. Dar Lucinda nu avea deloc de gând să rămână așa, nelămurită. Bărbatul acesta îi datora explicații.

Acum, ea era proprietara căsuței dărăpănate în care Constantin Radstone își petrecuse ultimii ani de viață, și-i moștenise de asemenea și niște acțiuni ale căror dividente modeste – ca să nu spunem

derizorii – se adăugau la pensia de bătrânețe a bunicului său. Fără acest venit minim, Constantin nu și-ar fi putut consacra zece ani din viață studiului florei și faunei din deltă. Lipsită acum de această pensie după moartea bunicului ei, Lucinda nu va mai putea rămâne prea multă vreme în casa asta de care totuși era profund atașată. Puținii bani pe care-i avea puși deoparte la Banca Centrală îi vor permite să reziste până la Crăciun. Dar după această dată, va trebui să închidă casa și să se întoarcă în „câmpul muncii" și în climatul rece al Europei de Nord. Poate că va fi obligată să vândă casa, dar încă mai spera să nu ajungă la asta.

– Așteptați, senor, zise ea pe un ton hotărât, în castiliană, limbă pe care o stăpânea la fel de bine ca și catalana.

– Nu vi se pare cam nepoliticos din partea dumneavoastră ca nici măcar să nu-mi explicați în ce constă munca aceea pentru care eu sunt, evident nepotrivită?

El se opri brusc.

– ...Sunt sigură că n-o să întârziați prea mult cât vom bea o cafea. Ulldecona nu este chiar atât de departe, mai ales cu o mașină rapidă ca a dumneavoastră.

Diego Montfalco ezită, puțin dispus, după cum se vedea, să întârzie mai mult, dar vizibil conștient că se purtase cam necavalerește. Așa că se întoarse.

– Ai dreptate, domnișoară. Presupun că-ți datorez niște explicații, recunoscu el. Dar nu voi putea să-ți detaliez prea mult, pentru că mă grăbesc.

În clipa când intrară în barul răcoros și întunecos, el adăugă, pe un ton puțin amar:

– Dacă nu mă înșel, este adevărat că voi pierde încă mult timp de acum până diseară. În țara asta există o concepție foarte diferită despre punctualitate.

– Așadar, trăiți în străinătate de mai mulți ani?

– De când am început să lucrez, răspunse el de data asta în engleză.

Pronunțase cuvintele cu un accent perfect de Oxford, încât chiar și Lucinda s-ar fi putut înșela asupra lui.

– Sunt arhitect... Este o meserie în care e vital să fii punctual. Mi-am pierdut foarte repede obiceiul să las pe mâine ce pot face azi – presupunând totuși că l-aș fi avut vreodată. În copilărie am avut o guvernantă englezoaică foarte drăguță, dar foarte severă.

Din acel moment, Lucinda avu convingerea că el provine din înalta societate barceloneză, acea elită socială care avea descendenți direcți din regii Cataloniei. Numele de Montfalco, cu rezonanță patriciană, era în perfectă armonie cu eleganța inerentă persoanei sale și cu chipul cu trăsături nobile. Totuși, oricare ar fi fost originea sa, bărbatul acesta nu manifesta nici cel mai mic dispreț față de atmosfera mai degrabă simplă a barului, cu pardoseala lui din plăci inegale de gresie pline de mucuri de țigară, și cu barmanul nebărbierit. Fără îndoială că un arhitect trebuia să se simtă în largul lui și printre meseriași și muncitori ca și printre clienții bogați.

– Nu-mi place cafeaua tare, zise el când barmanul se apropie de masa lor. Am să iau un *quinto de cerveza.* Dar dumneata? Vrei puțină bere?

– Mulțumesc, nu. Am să iau o cafea cu lapte.

În sfârșit, Diego Montfalco începu să facă o expunere rapidă a motivelor pentru care venise s-o vadă.

– Sunt pe punctul de a începe un proiect de mare importanță în Spania, începu el. Nu este vorba să construiesc ceva nou, ci să restaurez clădiri vechi... de fapt, aproape un sat întreg. Locul în chestiune a rămas aproape pustiu în acești ultimi ani, pentru că tinerii pleacă și bătrânii rămași mor.

Privirea Lucindei străluci plină de interes; uitase parcă de iritarea ei, cel puțin deocamdată.

– Îmi amintesc că am citit un astfel de articol în *El Pais,* în legătură cu numeroasele sate și orășele „fantomă“ aflate peste tot în Spania. Pare-mi-se că sunt vreo sută.

– Da, și se încearcă, în unele locuri, să fie readuse la viață. Cel de care mă ocup eu se află undeva, în munți, nu prea departe de aici. În cea mai mare parte a timpului eu voi sta acolo, mai întâi într-un mod rudimentar, apoi, sper ca destul de rapid să-mi creez un confort relativ. De îndată ce casa va fi locuibilă, am să-mi aduc fiica, pentru ca să trăiască și ea în Spania. Rosa are șapte ani. Mama ei a murit; era englezoaică. Din motive pe care este inutil să le mai evoc, copilul acesta vorbește foarte puțin spaniola, și trebuie să corectez asta cât mai repede cu putință. Am nevoie de cineva care să se ocupe de ea și să poată să-mi țină locul la nevoie. Cineva care să vorbească trei limbi: engleza, spaniola și catalana. Este greu să găsesc așa ceva. Când mi s-a spus că dumneata vorbești curent spaniola și că ai învățat și catalana, m-am gândit că ar fi bine să te cunosc. Dar îmi închipuiam că ești o domnișoară de vreo cincizeci de ani, nu o fetișcană!

– Poate că nu sunt chiar atât de tânără precum credeți. Am aproape douăzeci și trei de ani, zise ea mințind un pic.

Dacă ar avea norocul să poată rămâne în Spania decât să se întoarcă în Anglia, aceasta era ocazia visată! Ea nu cunoștea prea multă lume la Londra. Pe vremea când locuise acolo, nici unul dintre prietenii și cunoștințele ei nu-i înțelesese hotărârea de a se duce în Spania, renunțând la un viitor strălucit doar pentru a-i ține companie și a ajuta gratuit un bătrân excentric care alesese să trăiască la mii de kilometri de lumea modernă numai pentru a-și putea studia în liniște dragile lui păsări migratoare.

Dar Lucinda nu regreta nimic acum. Știa bine că, fără ajutorul ei, bunicul său nu și-ar fi terminat niciodată opera; măcar murise fericit. Și nu acesta era esențialul? Timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese o bucurie pentru amândoi.

– Și eu care îți dădeam vreo șaptesprezece-optsprezece ani! Dar chiar dacă ai douăzeci și trei, asta nu schimbă cu nimic lucrurile, tot ești prea tânără.

Lucinda știa că are foarte puțin timp la dispoziție ca să-l convingă să se răzgândească. Oricum, prea puțin pentru a încerca să afle cine-i băgase în cap ideea că ea era mai în vârstă. Dar despre asta vor vorbi altă dată... dacă va mai exista vreo altă dată...

Își trecu în revistă cu rapiditate diversele calificări: franceza o vorbea bine, germana acceptabil, știa dactilografie, pe care o învățase singură, așa cum învățase și să gătească bine iar, de curând, să se ocupe de un bătrân infirm.

– Am și permis de conducere spaniol, ceea ce aici vrea să însemne că știu și cum funcționează o mașină. Am impresia că sunt aproape ideal calificată pentru postul pe care-l propuneți. Singurul inconvenient este vârsta mea, dar, în ceea ce o privește pe fiica dumneavoastră, mi se pare că o persoană tânără ar fi mai potrivită decât una în vârstă, presupunând că ați găsi una.

– Va trebui să găsesc neapărat, zise el ridicând din umeri. Nimănui de vârsta dumitale nu i-ar plăcea să stea la Pobla de Cabres. Acolo nu ai nimic de făcut, mai ales seara. Nu există televiziune, nimeni cu care să vorbești. Barul cel mai apropiat este la vreo douăzeci de kilometri, iar dacă vrei să mergi la un bar de noapte, trebuie să cauți și mai departe. Te asigur că te-ai plictisi de moarte.

– Dimpotrivă, este exact modul de viață pe care-l duc și aici, și nu mă plictisesc nici o secundă! Credeam că v-ați dat seama de asta până acum.

El o privi din nou, îngândurat.

– Este adevărat, se pare că dumitale îți place mai mult viața în aer liber, dar chiar și așa, fetele de vârsta dumitale au nevoie să se distreze din când în când, după apusul soarelui... și de asemenea apreciază compania tinerilor. Iar la Pobla de Cabres nu prea întâlnești tineri, decât niște muncitori care, o dată cu lăsarea serii, se întorc pe la casele lor. De altfel, nici n-ar fi o companie convenabilă pentru dumneata.

– Eu n-am nevoie de o viață socială trepidantă; de felul meu sunt o solitară... sau poate că ar fi mai potrivit să spun că îmi place mai mult să stau singură decât cu oameni care nu sunt pe aceeași lungime de undă cu mine. Și de altfel, nu ești niciodată singur, dacă ai o carte bună la îndemână, adăugă ea zâmbind.

– Și de unde îți procuri cărțile?

– Bunicul meu avea o grămadă pe care m-am apucat să le citesc de când sunt aici. Iar la San Carlos de la Rapita am găsit o bibliotecă grozavă.

Era vorba despre un alt orășel nu departe de deltă.

– Nu există nici cea mai mică bibliotecă pe o rază de kilometri de Pobla de Cabres, remarcă el.

– S-ar putea, dar cu siguranță că există un birou de poștă nu prea departe, sau altfel cum v-ați primi corespondența? Mama îmi trimite adeseori pachete cu cărți... care-mi ajung câteva săptămâni.

Și se data asta, Lucinda trișa un pic: mama sa, Georgia Garforth, scriitoare și conferențiară celebră în întreaga lume – unii credeau chiar că este *prea* celebră – îi expedia într-adevăr din când în când câte un pachet cu cărți, însă mai rar totuși ca înainte. După cum nu-i mai trimitea decât rareori haine, pe care Lucinda nu le purta, nici cecuri generoase ca în trecut.

Toate astea i se păreau Lucindei normale; o fată de douăzeci și doi de ani trebuie să știe să se descurce singură fără să mai ceară ajutorul mamei sale. Ceea ce însă o făcea să sufere un pic era gândul că

Georgia, în sinea ei, ar fi vrut să rupă legăturile cu ea, pur și simplu. Faptul de a avea o fiică de vârstă adultă era mai degrabă un inconvenient pentru o femeie al cărei amant avea treizeci și cinci de ani, iar ea – chiar dacă nu părea – avea cu zece ani mai mult.

În ciuda feminismului ei declarat, Georgia nu accepta să îmbătrânească. „Uitând" să sărbătorească aniversările fiicei sale Lucinda, poate că încerca să le uite pe ale sale, ea și declinul lent dar inexorabil al frumuseții irezistibile care contribuise din plin la faima sa internațională.

– Ei bine, chiar dacă îți place să citești tot timpul, asta nu schimbă nimic, nu ești potrivită, zise Diego fără menajamente. Suntem în Spania, și aici există reguli foarte stricte. Nu numai reputația dumitale ar avea de suferit, dar și eu aș fi prost văzut. Dacă ai fi fost așa cum mi te-am imaginat, nimeni n-ar mai fi avut nimic de comentat. Dar o fată tânără ca dumneata, trăind într-o asemenea izolare alături de un văduv de vârsta mea, ar suscita inevitabil comentarii răuvoitoare. Și apoi, de altfel, clientul meu n-ar fi de acord.

– Cine este clientul dumneavoastră? întrebă ea, dezamăgită să simtă că nici un argument nu l-ar clinti de pe poziția lui, și totuși curioasă să afle cine se afla în spatele ideii de restaurare a satului.

– Mă îndoiesc că ai auzit vorbindu-se despre el. Dar poate că, după nume, o cunoști pe soția lui. Este vorba de o stilistă... Laurian.

– Oh, da, bineînțeles! Am chiar o rochie creată de ea. Nu mi-am cumpărat-o eu, mi-a fost dăruită. Și ea participă la propiectul de la Pobla de Cabres?

– S-ar putea... mai târziu... când vom ajunge la decorațiunile interioare. Dar va mai dura până atunci, nu mai puțin de un an.

El își goli paharul.

– Iar acum, te rog să mă scuzi...

Se ridică. Lucinda se ridică și ea ca să-i strângă mâna, gest obligatoriu în Spania, pentru a saluta sau a-ți lua la revedere de la cineva, chiar și la tineri.

– N-ați putea măcar să vă mai gândiți? Trebuie neapărat să-mi găsesc repede ceva de lucru, și sunt sigură că ați fi mulțumit de mine.

– Nu mă îndoiesc, dar ar exista prea multe priviri inchizitoare, prea multe întrebări. Dacă aș fi în locul dumitale, m-aș întoarce în Anglia. La revedere, domnișoară Radstone, și mult noroc.

– Mulțumesc, și vă doresc la fel pentru proiectul dumnea-voastră.

De îndată ce el întoarse spatele, Lucinda simți cum i se umplu ochii de lacrimi. De ce își făcuse iluzii? Iată, avusese la îndemână soluția problemelor ei și, brusc, aceasta se evaporase. El nu se va răzgândi niciodată. Probabil că era un om care lua decizii rapide și ferme, o ființă mai degrabă autoritară și austeră, în ciuda unicului zâmbet pe care i-l adresase.

Poate că reținerile lui se datorau faptului că-i murise soția? Probabil că nu trecuse de treizeci de ani, dar părea că are mai mult. Fără îndoială că ea murise de curând și el încă o mai plângea. Chiar și Lucinda se trezise la un moment dat pierdută și abandonată, dar moartea unui bunic bătrân era o durere mult mai blândă, fără îndoială, comparată cu aceea a unei soții tinere și frumoase. Pentru că fusese frumoasă, Lucinda era sigură de asta.

Își amintea că citise undeva – esențialul din ceea ce ea știa îl căpătase din lecturi mai mult decât din experiență – își amintea așadar că într-un cuplu, soții erau potriviți din punct de vedere fizic, și asta aproape de fiecare dată. Dacă această observație se dovedea corectă, atunci mama Rosei Montfalco fusese de o excepțională frumusețe pentru a se potrivi cu înfățișarea princiară a soțului ei.

Îl privi urcându-se în mașină și-și pregăti un răspuns cordial în cazul în care el s-ar întoarce să-i facă un semn cu mâna. Dar el nu făcu nimic. Probabil că se gândea deja la problemele care-l așteptau la Ulldecona, și și-o alungase din minte. După ce va ajunge pe autostradă, va uita de drumul nesăbuit pe care îl făcuse la Sant Blai, și de fata care se numea Lucinda Radstone. Nemișcată, ea privi somptuoasa mașină îndepărtându-se, apoi dispărând.

*
* *

Chiar în aceeași zi, Lucinda începu să-și împacheteze cele câteva lucruri. După câteva ore de gândire, hotărâse să-i urmeze sfatul lui Diego Montfalco și să se întoarcă în Anglia, mai întâi ca să încredințeze manuscrisul dactilografiat al cărții bunicului ei unui editor serios, apoi pentru a se întoarce la proiectele ei profesionale pe care le abandonase atunci când venise să-și ajute bunicul ca să-și termine opera vieții lui. El mai publicase și înainte. Explorator și alpinist faimos, prin anii douăzeci-treizeci, scrisese numeroase lucrări în care își relata aventurile, și care încă se mai găseau la vânzătorii de cărți de ocazie. Dar stilul lui era demodat; cât privește aventurile, ele fuseseră depășite de isprăvile exploratorilor mai tineri. Astfel că numele și opera lui căzuseră în uitare, iar celebritatea fiicei sale nu-l ajutase deloc, pentru că Georgia adoptase de multă vreme numele de fată al mamei sale, și-l transmisese propriei sale fiice.

Într-adevăr, numele care figura pe certificatul de naștere al Lucindei era: Lucinda Mary Garforth. Dacă ar fi venit pe lume în alte timpuri, mai îndepărtate, numele ei ar fi fost urmat de : „filia nullia“ – fiica nimănui, cu alte cuvinte un copil din flori. Este adevărat că părinții ei nu fuseseră căsătoriți, pentru că pe vremea

aceea nu numai că mariajul făcea parte din acele tradiții pe care feminista de Georgia se hotărâse să le respingă în bloc, dar ea nu ezitase niciodată să-i spună fiicei sale că nu era decât rodul unui „accident".

Întrebându-se unde s-o fi aflând acum mama ei, și dacă aceasta îi va spune vreodată cine fusese tatăl ei, Lucinda împături cu grijă compleul de firmă pe care mama sa i-l trimisese și care părea insolit printre celelalte haine ale ei cumpărate ieftin din marile magazine. Îl păstrase numai pentru plăcerea de a pipăi minunata țesătură de mătase, și pentru a-l proba din când în când, în speranța că vreodată va avea ocazia să-l poarte și în public.

Din moment ce se hotărâse să plece, nu vedea nici un motiv să mai întârzie. În fiecare zi, un atutobuz făcea legătura dintre portul de pescari din San Carlos și Barcelona. De aici va găsi poate un zbor mai ieftin spre Londra sau, dacă nu, își va putea continua drumul cu trenul. Cât timp va lipsi de aici, vecinii ei cei mai apropiați, Javier și Maria Roig, vor supraveghea casa. Fiul lor cel mic, Jose-Maria, o va conduce cu mașina până la stația de autobuz, apoi va duce înapoi bătrâna mașină hodorogită a bunicului ei și o va băga în garaj, acolo unde odinioară erau ținuți catârii.

*
* *

Chiar dacă ziua fusese călduroasă, o dată cu lăsarea serii se simțea o răcoare de început de toamnă. Lucinda se hotărî să facă focul cu ceea ce-i mai rămăsese din grămada de lemne. Cum în bufetul din bucătărie mai era o sticlă de vin de Freixenet, își zise că nu i-ar strica un pahar la cina ei solitară. O supă deasă de fasole fierbea încet pe aragaz. Își așeză tacâmul fredonând o melodie catalană și se pregătea să deschidă sticla, când auzi un zgomot de mașină ce se apropia.

Drumul ce trecea prin fața casei nu era deloc vreo șosea importantă; singura persoană care-l folosea seara era tânărul Jose Maria pe motocicleta lui.

Auzi portiera închizându-se, urmară câteva clipe de liniște, apoi zgomot de pași pe aleea pavată de bunicul ei când se instalase aici. Aleea înconjura casa și se lărgea ajungând la fațada dinspre sud, pentru a forma o terasă umbrită vara de o boltă de viță.

Deodată se auzi o bătaie în ușă. Lucinda se aștepta la asta, dar nu putu totuși să se abțină să tresară.

– Cine este? întrebă ea cu o voce pe care și-o dorea fermă.

– Diego Montfalco.

Se repezi spre ușă și o deschise în grabă, larg, cu o licărire de bun-venit în ochii ei cenușii.

– Intrați, intrați vă rog. Trebuie să înțeleg din asta că v-ați răzgândit în privința mea?

– Mă tem că nu; dar, după întrevederea noastră, mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă interesez de situația dumitale... și să mă asigur că ai cu ce să te întorci în Anglia. Eu o să înnoptez în San Carlos. Vrei să iei cina cu mine?

După obiceiul spaniol, era încă prea devreme pentru cină. Aici, nu se stătea la masă mai devreme de ora nouă seara.

– Sunteți foarte amabil, senor Montfalco, dar asta înseamnă să mă conduceți acasă după aceea, și-mi imaginez că astăzi v-ați săturat să tot șofați. De ce n-ați rămâne să mâncați cu mine? Este suficientă mâncare pentru doi, și chiar dacă este ceva foarte simplu, probabil că e la fel de bun cu ceea ce ați mânca în oraș. Tocmai voiam să înfulec ceva, cum zicea bunicul meu.Vreți să participați și dumneavoastră?

– Ei bine, cu plăcere. Dar ești sigură că nu te deranjez?

– Dimpotrivă; meniul este simplu, așa cum v-am spus: supă de casă, omletă rece cu cârnați, salată, și un pic de *cabrales,* pe care am

cumpărat-o azi-dimineață de la Angelita după ce ați plecat. Eu sunt *aproape* vegetariană, așa că nu trec pe la ea decât în speranța că găsesc această brânză de capră.

– Este un adevărat festin! Dă-mi voie mie să desfac asta, zise el arătând spre sticla de vin care aștepta pe masă.

– Cu plăcere, mulțumesc. Mă duc să mai aduc un pahar.

Chiar dacă el îi spulberase de cum intrase speranța de a-i oferi postul, Lucinda era foarte bucuroasă să-l revadă pe Diego Montfalco. Era oricum mai bine să-și petreacă această ultimă seară spaniolă cu un invitat interesant decât să rămână singură și să risipească astfel degeaba jumătate de sticlă de vin.

El umplu paharele, și-i întinse unul Lucindei.

– Pentru Pobla de Cabres! exclamă ea. Sper ca într-o zi să revin s-o văd.

Diego Montfalco răspunse acestui toast cu o înclinare curtenitoare a capului. Apoi sorbi o gură de vin.

– Și pentru succesul operei bunicului dumitale, și al dumitale de asemenea, orice proiecte ai avea.

– După câte am auzit vorbindu-se despre criza de acum, fără îndoială că va trebui să accept orice slujbă care să-mi permită să supraviețuiesc. M-am hotărât să vă urmez sfaturile și să mă întorc imediat în Anglia. Mai precis, chiar mâine dimineață. Am aranjat să mă conducă cineva până la stația de autobuz; fiul vecinilor care vor avea grijă de casă în lipsa mea, va trece să mă ia.

– Ei bine, văd că nu pierzi timpul și, de îndată ce ai luat o hotărâre, ai și trecut la fapte!

El o privi îndelung, cu atenție. Lucinda remarcă faptul că părea foarte obosit; probabil că se trezise devreme.

– Luați loc un pic până ce mă duc eu la bucătărie; cina va fi gata repede.

Când se întoarse în salon, își găsi oaspetele nu la gura sobei așa cum s-ar fi așteptat, ci contemplând cărțile din bibliotecă.

– Constat că pasiunea bunicului dumitale nu se limita doar la mediul natural spaniol.

– Oh, nu! el se interesa de tot felul de lucruri.

– Inclusiv mișcarea feministă, după câte văd eu?

Luă o carte.

– ...Iată o preocupare puțin obișnuită printre bărbații generației sale. Sau poate această lucrare îți aparține dumitale?

Tonul pe care-i vorbise era disprețuitor. Lucinda remarcă expresia lui zeflemitoare când privi fotografia de pe coperta cărții.

– Nu, nu, era cartea lui.

Nu-i preciză însă că autorul cărții *Femeile – sexul tare* era propria fiică a lui Constantin, adică mama ei.

Erau ani de zile de când Lucinda întâlnea bărbați cărora doar numele de Georgia le provoca efectul pe care-l are o pânză roșie asupra unui taur. Se învățase să nu insiste asupra legăturii lor de rudenie, care ar fi făcut-o și pe ea suspectă de feminism în ochii multor oameni. Imediat s-ar fi presupus că împărtășește ideile mamei sale, chiar și pe cele mai radicale. Astfel, adeseori tinerii cu care avusese de-a face porneau de la principiul că ea era cu siguranță o femeie „ușoară", pentru a afla apoi pe pielea lor că nu aceasta era adevărul. Sătulă de toate aceste prejudecăți, Lucinda hotărâse de îndată ce sosise în Spania să se prezinte sub numele bunicului său. I-ar fi plăcut să-și ia numele tatălui său, dacă l-ar fi cunoscut, pentru că era evident că-i semăna, atât din punct de vedere fizic cât și în alte privințe.

– Bunicul nu era de acord cu această carte.

– Cred și eu, zise Diego Montfalco, privind cu ostilitate fotografia care o arăta pe Georgia primind ovații în cursul unei reuniuni feministe. Femeia asta este o adevărată scorpie... face un fel de terorism psihologic. În fond, eu cred că scopul ei nu este să amelioreze soarta femeilor, ci să zăpăcească pe toată lumea. Ce

mijloc mai bun de a distruge o societate stabilă există decât acela de a submina celula familială? Când ajunge la asemenea extremisme, feminismul înseamnă anarhie!

Ca de fiecare dată când cineva se lua de mama ei, Lucinda simțea imboldul s-o apere. Pe vremea când era adolescentă, adeseori se pornise s-o justifice, cu obrajii în flăcări, negând cu indignare acuzațiile cu care o copleșeau. Cu vârsta însă, își dăduse seama că este mult mai eficace să răspundă cu calm tuturor acuzelor.

– Cred că exagerați un pic, zise ea încetișor. Ați citit cu adevărat această carte?

– Nu, dar am auzit-o vorbind la televizor, și i-am citit articolele provocatoare. Și de asemenea am putut să simt cât rău poate să facă. O admiri cumva?

Părea atât de furios și hotărât încât Lucinda ar fi ezitat să răspundă afirmativ, chiar dacă acesta ar fi fost cazul. Dar de fapt, ea nu o admira pe Georgia, și nici ceea ce ea reprezenta. Se gândise îndelung și cu maturitate la toate astea, pentru a ajunge la concluzia că nici una dintre măsurile extreme preconizate de feministele cele mai înverșunate nu se dovediseră necesare sau eficiente în lungul drum spre emanciparea femeii.

– Nu, zise ea cu calm. Dar cred că adeseori este rău înțeleasă și-i sunt deformate ideile... și mai sunt sigură că nu este o anarhistă.

– Femeia asta e îngrozitoare! Dar n-o să ne certăm acum pentru ea...

Începu apoi să-i pună întrebări Lucindei despre cartea bunicului său, și despre perspectivele de publicare.

În timpul cinei, conversația atinse tot felul de subiecte. Lucinda află astfel că el se specializase de la început în restaurarea caselor vechi. Într-adevăr, fiind încă student în arhitectură, se trezise foarte repede în dezacord cu tendințele contemporane.

– ...Dar există un englez, Quinlan Tery, care proiectează imobile de inspirație clasică, și care are din ce în ce mai mult succes. Cred că până acum am văzut tot ce poate fi mai rău în arhitectura secolului XX, și că de acum va fi mai bine.

Mai sorbi o gură de vin.

– Nu spun că resping toate construcțiile moderne. Zgârie-norii de sticlă din America, cu reflexele lor superbe, sunt niște minuni ale epocii noastre. Ceea ce mi se pare însă hidos și scandalos este aspectul sinistru al betonului gol și murdărit de intemperii.

În cea mai mare parte a timpului, vorbi doar el, Lucinda mulțumindu-se să asculte, continuând să-l servească cu omleta picantă și cu brânza proaspătă de capră, învelită într-o frunză de viță.

Spre deosebire de mama ei, care domina toate discuțiile, Lucindei îi plăcuse întotdeauna mai mult să asculte decât să vorbească. Totuși, dacă subiectul abordat de cineva era lipsit de interes, înceta să mai asculte. Dar acum, în timp ce Diego Montfalco vorbea, mintea ei nu vagabondă nici o clipă. El avea ceva fascinant în înfățișare, și fata trebui să se abțină să-l privească cu o atenție prea evidentă. Fu surprinsă să-l vadă mult mai puțin rezervat decât i se păruse de dimineață. Poate că vinul îl făcuse mai comunicativ?

Diego Montfalco îi povesti că venise la Ulldecona – oraș renumit pentru fabricile lui de mobilă, ca să verifice calitatea echipamentelor destinate caselor din Pobla de Cabres.

– Luați loc mai aproape de foc, eu mă duc să pregătesc cafeaua, îl invită ea, după ce terminară de mâncat.

Când se întoarse în salon aducând cafeaua, Lucinda își găsi oaspetele întins comod pe pernele bătrânei canapele de lângă șemineu. Dormea profund.

*
* *

Rămase așezată îndelung în fața lui, bându-și liniștită cafeaua și observându-i în detaliu corpul relaxat și expresia calmă a feței.

Relaxat cum era acum, Diego Montfalco părea mai tânăr; nu mai avea acel aer îngrijorat și aproape sever pe care ea i-l remarcase cu câteva momente mai devreme. Era foarte frumos, și, ciudat, avea niște gene lungi și negre, foarte lungi, aproape feminine.

După vreo jumătate de oră, trebui să aibă grijă să mai pună lemne pe foc, pentru că acesta amenința să se stingă. Lucinda se întrebă atunci dacă ar trebui să aștepte ca Diego Montfalco să se trezească singur. Dar, după cât de profund dormea, asta s-ar fi putut să însemne vreo două-trei ore, și cum ea trebuia să plece la drum mâine dimineață în zori, avea nevoie să se culce devreme.

Simți o ciudată reținere să-l deranjeze, dar în același timp, dacă nu-l trezea, cu siguranță că el va dormi toată noaptea. După ce focul se va stinge, în încăpere se va face frig, și el se va trezi în zori amorțit și înfrigurat; Lucinda se și înfioră la acest gând.

Da, *trebuia* să-l trezească acum. Se ridică și făcu puțin zgomot apoi îl scutură încetișor de braț. Fără nici un rezultat însă; el dormea adânc, de parcă luase un somnifer.

Îl scutură atunci mai cu putere, dar tot fără succes. Își aminti că ar fi un mijloc eficace să-l ciupească de lobul urechii. Puțin stânjenită de această atitudine cam familiară, îi prinse totuși lobul urechii stângi pe care-l ciupi ușor fără să strângă prea tare. La început nu se întâmplă nimic. Apoi, în timp ce ea insista, văzu pleoapele lui Diego fremătând.

– Katie, murmură el. Katie...

Un zâmbet fugar îi pluti pe buze.

Lucinda își retrase mâna și se dădu repede înapoi. Probabil că-i trezise amintirea femeii pe care o pierduse. O visa acum pe soția lui moartă; Lucinda vedea asta după expresia chipului său. Dintr-o dată, părea foarte fericit.

Nu trebuia în nici un caz ca el să se trezească acum și să aibă în față o altă femeie. În felul acesta și-ar da seama că soția lui, Katie, nu-i va mai fi redată decât în vise... O astfel de trezire ar fi atroce pentru el!

Ținându-și răsuflarea, Lucinda se rugă Cerului ca acest lucru să nu se întâmple. În sfârșit, câteva minute lungi mai târziu, ea văzu cu ușurare că el se cufundase din nou în somn. În același timp, își dădu seama că ochii ei erau umezi de lacrimi. Se gândi că de la moartea bunicului său, devenise foarte emotivă. Și de altfel, sfârșitul tragic al unei căsătorii fericite n-ar fi de ajuns ca să facă să plângă pe orice persoană sensibilă?

Simțea în adâncul sufletului ei că Diego Montfalco era genul de bărbat care, după ce-și dăruise inima unei femei, o va iubi cu o intensitate pasionată și nu-și va reveni niciodată complet după pierderea ei.

Oare Rosa, fiica lui, semăna cu mama ei? Amintindu-i astfel permanent de soția pe care o pierduse...

Plină de compasiune, Lucinda oftă și mai puse pe foc doi bușteni. Pe unul din capetele canapelei se afla șalul mare de cașmir în care se învelea bunicul ei în timpul siestei. Îl desfăcu grijulie și-l întinse ușor peste picioarele lui Diego. Apoi scrise un bilet pe care-l puse la vedere pe consola șemineului pentru ca oaspetele ei să-l vadă de cum se trezește: „Am încercat fără succes să vă trezesc. Puteți să vă petreceți noaptea aici dacă doriți. Eu trebuie să mă trezesc mâine dimineață la ora șase. L.R.”

*

* *

Pentru ca el să poată citi mesajul când se trezește, Lucinda se duse să caute o lumânare în bufetul din bucătărie. Nu una dintre acelea obișnuite pe care le păstra în caz de nevoie, ci o lumânare groasă învelită în plastic roșu, ca acelea pe care spaniolii le duceau, de Crăciun, să le aprindă în biserică. Apoi, în vârful picioarelor, se duse în camera ei care dădea spre culoar.

*
* *

Ceasul deșteptător sună la șase fără un sfert. Pe pipăite, Lucinda se grăbi să pună capăt vacarmului infernal pe care acesta îl făcea și mai rămase câteva minute în pat, profitând de cuibul călduț de sub cuvertură. Apoi, temându-se să nu adoarmă la loc, aprinse lumina, și sări repede jos din pat. Cât îi era de greu să se scoale!

Abia după ce-și pieptănă părul lung și-l despărți cu o cărare, își aminti că nu era singură în casă. Cel puțin... atunci când se culcase, nu era singură. Poate că acum nu mai era nimeni?

Își puse capotul de mătase de culoarea mierii peste pijamaua verde de bumbac – vara dormea goală – și intră în papucii căptușiți cu blăniță de iepure pe care și-i cumpărase cu câteva zile în urmă de la târgul din Sant Blai.

Lumânarea de Crăciun roșie mai ardea încă pe consola șemineului. Dar canapeaua era goală, șalul împăturit și pus pe spetează, pernele așezate frumos.

El plecase fără ca măcar să-i lase un bilet! Lucinda era teribil de dezamăgită. Îl va revedea vreodată?

Brusc, zgomotul unui robinet o făcu să tresară. Se întoarse și văzu atunci că pe sub ușa bucătăriei se strecura o rază de lumină.

Așadar, el nu plecase! Fără îndoială că pregătea ceaiul. Ușurată și surprinsă să se simtă așa, Lucinda se grăbi să intre în bucătărie

fără să bată la ușă, și se opri, stupefiată: el nu pregătea ceaiul sau cafeaua, ci, gol până la brâu, se bărbierea! O parte a feței îi era încă plină de spumă.

– Bună dimineața, zise el, deloc surprins. M-am gândit că dacă eu îmi fac toaleta aici, nu te împiedic să folosești baia. Apa este aproape fiartă. Ce bei, ceai sau cafea?

– Bună dimineața. Păi... un pic de ceai, mulțumesc. Îmi cer iertare, trebuia să bat la ușă.

– De ce? zise el continuând să se bărbierească.

– Ați dormit tot timpul, până azi-dimineață?

– M-am trezit pe la ora două, am văzut biletul dumitale, și apoi mi-am zis că nu merită să mă mai duc la hotel pentru câteva ore, și cum dumneata mă invitai atât de amabil, atunci... m-am instalat mai comod pe canapea, mi-am pus ceasul să sune la cinci și jumătate, și am adormit din nou.

– Sper că șalul acela v-a fost de ajuns. Ar fi trebuit să vă dau o pătură, și o pernă mai bună.

– Focul încă ardea când m-am tezit. Nu mi-a fost deloc frig... Dar ar fi trebuit să insiști să mă trezești și să mă dai afară. N-a fost prea rezonabil să mă lași să-mi petrec noaptea aici.

– Ei, prea dați atenție la ce pot gândi oamenii. Oricum, cine poate ști că v-ați petrecut noaptea aici? Mă îndoiesc că familia Roig, care sunt vecinii mei cei mai apropiați, v-au auzit mașina venind. Televizorul lor merge foarte tare toată seara, până la sfârșitul emisiunilor.

– Nu de asta îmi fac eu griji, ci de siguranța dumitale, ceea ce este mult mai important, nu crezi? Ai încuiat cel puțin ușa camerei dumitale, sau ai pus ceva în fața ei, vreo comodă, vreun scaun?

– Nu, nu mi s-a părut că ar fi nevoie. Nu sunteți omul care să atace femeile fără apărare.

– Cum poți fi sigură?

– Nu știu... Așa... Nu vă faceți griji, dacă aș fi avut cea mai mică îndoială, nu v-aș fi invitat la cină. Aș fi inventat o scuză ca să pot ieși din casă și aș fi alergat ca o nebună la familia Roig!

Răspunsul ei îl amuză. Farmecul fugar pe care ea îl observase în ajun când îi zâmbise reapăru, ca un ochi de senin printre nori.

– Află că o fată nu este niciodată destul de prudentă în vremurile noastre. Sunt destui criminali perverși care la prima vedere par fermecători, să știi.

– Știu, și cunosc riscurile, dar nici nu poți să trăiești în permanență cu frică și să suspectezi pe toată lumea. Și, orice ar spune ziarele și televizoarele, încă mai există pe lume mai mulți oameni buni și amabili decât bandiți. Amintiți-vă, ați venit la mine pentru că vă făceați griji dacă am destui bani să mă întorc în Anglia.

– Așa este, și aseară aveam de gând să vorbim mai serios despre situația dumitale, dar îmi dau seama că am vorbit despre cu totul altceva.

Se aplecă peste chiuvetă ca să-și dea cu apă pe față, oferind spectacolul spatelui său seducător de puternic și bronzat, ceea ce-i trezi brusc Lucindei dorința de a întinde brațul și de a-l atinge.

Fusese întotdeauna sensibilă la aspectul tactil al lucrurilor, dar acum fusese luată pe neașteptate de propria-i dorință de a-l mângâia. Își dădu seama că, pentru prima oară în viața ei, era pradă unei puternice atracții fizice. Era în același timp excitant și tulburător.

El luă de pe masa din marmură gri un mic șervet roșu și-și șterse fața.

– Se întâmplă că și eu mă întorc în Anglia chiar astăzi, zise el în sfârșit. Din moment ce ai avut suficientă încredere ca să mă lași să-mi petrec noaptea aici, mi-ai permite să te duc cu mașina până

la Barcelona? Dar mi-ai face un adevărat serviciu dacă ai vrea să faci tot drumul cu mine. Mă plictisesc când călătoresc singur, iar la radio nu sunt întotdeauna emisiuni interesante.

Pe Lucinda o cuprinse un sentiment de uimire amestecat cu bucurie, lăsând-o fără grai. De ani de zile nu mai simțise așa ceva, probabil din ziua în care Georgia, contrar oricăror așteptări, asistase la împărțirea premiilor la școală și când Lucinda primise o cupă de argint pentru cea mai bună lucrare în limba franceză. Fusese singura dată când Georgia se deplasase ca să-i aplaude succesele, dar asta fusese de ajuns ca să compenseze numeroasele dăți când îi promisese că vine și nu se ținuse de cuvânt.

– Sunteți într-adevăr foarte amabil! exclamă ea, dar sunteți sigur că aveți nevoie de o tovarășă de călătorie?

– Absolut sigur. Așadar, am hotărât. Eu am foarte puține bagaje, va fi suficient loc pentru tot ce vrei să iei cu dumneata.

– Mulțumesc. Am să fac rapid un duș, și după aceea o să pregătesc micul dejun.

– Du-te, mă ocup eu de apă, zise el, chiar când ceainicul începu să fluiere.

Câteva minute mai târziu, sub jetul de apă al dușului, Lucinda își mărturisi că se îndrăgostise. Era evident! Într-un anume fel, era fericită că în sfârșit avea parte de această experiență deosebită. Dar, chiar dacă era emoționată la gândul că va face tot drumul până în Anglia alături de el, bunul ei simț îi spunea că a-l iubi pe Diego Montfalco nu era poate cel mai bun mijloc de a ajunge la fericire. Încheierea cea mai probabilă a acestui episod i se părea a fi o suferință profundă.

Trebuia să fie rațională: mai întâi, inima lui Diego nu era liberă, ci bântuită de o căsătorie care se sfârșise tragic. Pe de altă parte, un alt obstacol se înălța între ei. Chiar dacă el nu știa încă, ea era fiica Georgiei Garforth, și el spusese fără nici o reținere că această femeie era o scorpie.

Capitolul 2

În timp ce Diego încărca mașina, Lucinda se duse la familia Roig să le explice că nu va lua autobuzul pentru că un prieten se oferise s-o ducă. Din mare, soarele răsărea radios, scăldând într-o dulce lumină roz stâncile mărețe ale munților, care se înălțau în depărtare.

Apoi plecară... Și, după ce traversară Ebrul, lăsară în urmă orașul Amposta, un pic în amonte pe stânga lor. Merseră fără să vorbească până intrară pe autostradă. După ce făcură virajul și plătiră, Diego se întoarse spre Lucinda ca să-i dea tichetul și-i zâmbi.

– Următoarea oprire, Paris.

Apoi mașina prinse viteză. Lucinda se așeză comod pe scaunul ei. Peisajul se perinda foarte repede, și ea se simțea bine. Ce diferență între mașina aceasta și camioneta antică a bunicului său!

Diego avea oare într-adevăr de gând să ajungă la Paris dintr-o bucată? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el zise:

– De fapt, nu vom face popas la Paris. De aici până la Calais sunt mai bine de o mie cinci sute de kilometri...

Urmă un moment de ușoară panică în cursul căruia Lucinda se așteptă ca el s-o anunțe că vor merge direct până la Marea Nordului. Dar era hotărâtă să nu se opună voinței lui, chiar dacă nu era de acord.

– ...și există nebuni care fac drumul ăsta într-o singură etapă. Mi se pare un lucru prostesc și periculos totodată. Chiar și cu o mașină puternică, există limite! Propun să ne oprim astă-seară la Lyon, care este cam la jumătatea drumului de Calais. Există acolo un restaurant – unul dintre cele mai bune din Franța – unde o să luăm o cină grozavă.

„Ar fi trebuit să bănuiesc că el nu este genul să-și riște viața, nici pe a mea", gândi Lucinda, un pic iritată de prima ei reacție.

– Este o idee minunată, zise ea; dar n-am nimic în ce să mă îmbrac pentru a merge la un restaurant de lux!

Compleul de la casa *Laurian* era totuși prea elegant pentru o cină în oraș. Ar fi fost ideal pentru o recepție sau un dineu la lumina lumânărilor, și chiar și atunci ar fi trebuit să se coafeze potrivit. Dar pentru cina de astă-seară, nu, nu se potrivea deloc.

Diego o privi cu coada ochiului, examinându-i hainele. Dacă ar fi călătorit cu autobuzul, ea și-ar fi pus ținuta de jogging sau blugii și niște pantofi sport. Dar știind că va călători cu el, în mașina asta frumoasă, își alesese o ținută cât mai corespunzătoare cu a lui.

El era îmbrăcat cu o cămașă de bumbac în dungi verzi sub un pulovăr de cașmir asortat și pantaloni de gabardină bej, șosete de mătase verzi și pantofii impecabil lustruiți. Își scosese sacoul ușor de tweed, care provenea cu siguranță de la *Savil Row,* unul dintre cele mai celebre magazine din Londra. Lucinda se îmbrăca în general în stil clasic și comod; culorile ei preferate erau verdele crud care-i accentua reflexele verzi din ochii cenușii și rozul de piersică, potrivit cu tenul ei. Acum purta o bluză crem, foarte simplă, un pulovăr cam în același ton cu decolteul în V și o fustă midi, ecosez.

– După părerea mea, ești foarte bine îmbrăcată așa. Ești chiar perfectă.

– Mulțumesc pentru apreciere. Totuși...

De fapt, Lucinda nu prea știa ce să creadă. Cu siguranță că un arhitect avea o privire mult mai critică asupra modului de a se îmbrăca al femeilor decât altcineva. Poate că părea în ochii lui ternă, fără strălucire? Sau poate banal de clasică.

Ocoliră repede pe linia de centură orașul Taragonne, capitala provinciei.

– N-am fost niciodată pe aici, spuse Lucinda. La puțin timp după ce am sosit aici, am fost cu bunicul până în Granada cu mașina. Voia să-mi arate neapărat Alhambra. Dar după acea călătorie, sănătatea lui a început să se șubrezească, și n-am mai putut, din păcate, să facem expediții mai lungi.

– Sunt o mulțime de lucruri în țara asta pe care nici eu nu le cunosc. Și există și în Anglia multe regiuni pe care n-am avut timp să le vizitez. De exemplu, regiunea Highland, regiunea lacurilor, insulele... De cele mai multe ori, sunt nevoit să mă deplasez pentru afaceri în Cotswolds și în vest.

Lucinda era cât pe ce să-l întrebe cum de el, un catalan din Barcelona, s-a dus să lucreze în Anglia, când își dădu seama că răspunsul lui ar fi putut avea legătură cu căsătoria. Nu se însurase el cu o englezoaică? Mai bine să nu abordeze acest subiect.

– Tot nu mi-ați spus cine v-a vorbit despre mine, îi reaminti ea.

– Un bărbat mai în vârstă – arhitect de meserie, dar și ornitolog în timpul liber. L-am întâlnit la vernisajul unei expoziții de desene de arhitectură. Am vorbit despre diverse lucruri și eu l-am pus la curent cu proiectul privind Pobla de Cabres. Se pare că a întreținut o importantă corespondență cu bunicul dumitale, despre păsări și floră. Nu-mi amintesc prea bine, dar probabil că am menționat faptul că aș avea nevoie de o persoană care să vorbească trei limbi și să mă ajute în munca mea dar și cu creșterea fetiței. Câteva zile mai târziu, m-a sunat și mi-a citit câteva pasaje dintr-o scrisoare a bunicului dumitale.

– Într-adevăr, bunicul coresponda cu multă lume. Le scria în general seara, dar pe măsură ce-i slăbea vederea și mâna îi tremura, scrisul devenea greu descifrabil. Dacă ați fi văzut cum se încăpățâna să șteargă și să scrie pe deasupra ștersăturii! Ar fi putut să-mi dicteze scrisorile, dar era ambițios și probabil nu-și dădea seama cum arată. Presupun că în scrisoare o fi vorbit de „nepoțica" lui, și apoi o fi șters și o fi scris „fiica"...

– Fără îndoială. Oricum, n-are importanță, n-am făcut un ocol prea mare ca să vin să te cunosc și până la urmă, cred că am venit la momentul potrivit.

– O adevărată binecuvântare pentru mine! Este oricum mai plăcut decât să zac prin vreun aeroport și să aștept ca în ultima clipă să se elibereze vreun loc, sau să petrec treizeci și șase de ore în autocar, cum am făcut atunci când am venit.

Se opriră într-un orășel de lângă Barcelona, ca să ia benzină și să bea o cafea.

– Părinții dumneavoastră locuiesc la Barcelona? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre mașină.

– Da, dar am trecut pe la ei la venire, și ei știu că n-am timp să mă mai opresc la întoarcere. Dacă am venit cu mașina, am făcut-o numai ca să pot transporta niște obiecte fragile pe care mama m-a rugat să i le aduc din Anglia. Altfel, ar fi fost mult mai practic să iau avionul și să închiriez o mașină pentru câteva zile. Dar dumneata, mai ai părinți?

– Mi-am pierdut tatăl. Mama călătorește mult. Ne vedem foarte rar.

În timp ce-i spunea toate astea, Lucinda se întreba care ar fi reacția lui dacă ea i-ar mărturisi că nu știa cum îl cheamă pe tatăl său și dacă era mai bine să fie sinceră și să-i spună cine este mama ei. Și hotărî că era mai bine să aștepte; el își va da curând seama că ea nu avea nici o înclinație către feminismul militant...

În nordul Barcelonei, peisajul începu să se schimbe, devenind evident mai înverzit și împădurit. Spre prânz, ajunseseră deja la frontieră, între orășelele La Juquera și Boulon.

– Dacă ești de acord, am să mă opresc în Boulon să cumpăr ceva de mâncare, zise Diego după ce trecură de vamă. Chiar dacă avem de gând să facem diseară un festin, nu trebuie totuși să ne lăsăm să murim de foame până atunci!

– E o idee excelentă! Și este atât de frumos afară.

– Așteaptă-mă, lipsesc doar vreo zece minute.

Într-adevăr, zis și făcut, el se întoarse foarte repede la mașină, cu o franzelă mare care mirosea delicios, cu brânză de capră și rockfort, câteva roșii, prune și piersici zemoase. El vorbea foarte bine franțuzește, și era evident că se descurcase de minune cu cele două doamne de la care cumpărase.

Deoarece plecaseră foarte devreme, se opriră undeva ca să mănânce pe iarbă. Mica zonă înverzită unde se opriră domina golful Lyon; în depărtare se zărea marea. Câmpia din spatele lor era aridă, acoperită cu ierburi pline de spini.

Când veni vremea să plece din nou, Diego îi propuse foarte firesc Lucindei dacă voia să treacă ea la volan și să conducă în locul lui. Fata fu uimită de propunerea lui. Într-adevăr, singurul bărbat pe care-l cunoscuse bine vreodată fusese bunicul său, și acesta în ultima vreme nu avusese încotro și o lăsase să conducă hârbul acela de camionetă, dar înainte nici nu s-ar fi gândit s-o lase, fără îndoială. Se știe doar că bărbații se consideră în general șoferi mai buni decât femeile...

– Nu te obligă nimeni, adăugă el, cum ea ezita să-i răspundă. Eu nu sunt deloc obosit, dar știu că pentru cel de alături devine repede plictisitor să se lase condus pe o distanță lungă, și mi-am zis că poate ți-ar face plăcere să-mi iei locul vreo oră sau două.

– Mi-ar plăcea mult, într-adevăr, dar am să vă mărturisesc că n-am condus decât mașini de capacitate mică.

– Ei, ai să vezi că o mașină puternică așa ca asta nu este mai greu de condus... poate chiar mai ușor, pe autostradă, oricum. Evident, în oraș, situația este alta.

Și astfel Lucinda, nu fără teamă, luă locul șoferului. Apoi, după diverse indicații pe care le ascultă cu atenție, fata demară și se înscrise, cu prudență, în fluviul de mașini.

– Cred că am să încerc să ațipesc un pic, zise Diego câteva clipe mai târziu.

Lucinda îi fu recunoscătoare în gând pentru încrederea lui.

– Vreți să opresc radioul? întrebă ea imediat. Poate că vă deranjează muzica?

– Nu, lasă-l. Muzica asta îmi place.

Și el închise ochii. Lucinda se hotărî să nu conducă prea repede. Va fi suficient să meargă cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Curând, coasta rămase în urma lor și pentru puțină vreme începură să meargă de-a lungul Rhonului care curgea atât de maiestuos până la Lyon.

După vreo trei sferturi de oră, Diego se trezi și aruncă o privire în jurul lui să vadă unde se aflau. Zâmbi, aparent mulțumit că se putuse odihni.

Între Valencia și Vienne, se mai opriră o dată ca să bea o cafea și să-și dezmorțească picioarele, după care Diego trecu la volan.

Depășiră o mașină în care, pe bancheta din spate, se afla o fetiță, și Lucinda își aminti că și Diego avea una.

– Mi se pare că mi-ați spus că fetița are șapte ani, zise ea. N-ar deranja-o faptul că va fi mutată și va schimba școala?

– Rosa nu merge încă la școală. Din păcate, a trebuit să-și petreacă o mare parte din viață în spital. La trei ani, s-a ars grav. S-a refăcut foarte încet, și a trebuit să suporte mai multe grefe de piele. Înainte de accident, a mers și ea o vreme la grădiniță, dar la cinci ani era încă prea bolnavă ca să înceapă cu adevărat școala. De când a început să se simtă mai bine, am preferat să-i găsesc un

profesor pentru un timp, ca s-o ajute să recupereze întârzierea. Începusem să-i caut o școală, când s-a lansat proiectul Pobla de Cabres.

– Înțeleg. Și cine se ocupă de Rosa când sunteți în călătorie?

– Până acum s-a ocupat guvernanta mea, doamna Boston. Dar sora ei, care este o domnișoară bătrână, s-a îmbolnăvit și are nevoie de ea ca să-i aibă grijă de casă. Altfel, aș fi putut s-o rog pe doamna Boston să vină cu noi la Pobla de Cabres; cred că ar fi acceptat cu plăcere. Are vreo șaizeci de ani, dar știe să se adapteze oriunde. Totuși, sora ei are mai multă nevoie de ea acum decât noi. De îndată ce voi găsi o soluție s-o înlocuiesc, doamna Boston va pleca.

Lucinda fu cât pe ce să-i spună iarăși că făcând abstracție de vârsta ei, avea soluția la îndemână. Dar i se păru mai prudent să se abțină. Îi sugerase deja să-și reconsidere refuzul categoric de a o angaja, astfel că dacă ar insista acum, poate că și-ar face mai mult rău decât bine.

– Mamei mele i-ar plăcea să i-o duc pe Rosa la Barcelona, continuă Diego. Cu siguranță că s-ar ocupa minunat de ea, și ar avea și verișori cu care să se joace. Dar ea vrea să rămână cu mine, și cred că așa și trebuie, cel puțin în viitorii doi ani. A suportat destule șocuri în viața ei...

Pe la jumătatea după-amiezii intrară în Lyon, celebru pentru mătăsurile și mâncărurile sale. Diego alese să poposească la un hotel mic dar confortabil.

Înainte să se despartă pentru a se duce fiecare în camera lui, își dădură întâlnire peste o oră în hol.

– Este încă devreme, și am putea să ne plimbăm puțin și să ne oprim la o terasă pentru un aperitiv înainte să mergem la cină. Ce zici?

– Este perfect. Atunci, pe curând!

Ajunsă în camera ei cu un tapet fermecător, își despachetă lucrurile pentru noapte și atârnă pe un umeraș taiorul roz. Inițial, prevăzuse să și-l pună mâine, dar se hotărî că-l va purta astă-seară. Se hotărî de asemenea să-și schimbe cerceii, foarte discreți, cu unii

în formă de inele de aur, și să poarte medalionul primit de la bunica ei, care reprezena un păun cu coada strălucitoare răsfirată, din opal, o bijuterie lucrată superb. În lipsă de altceva, măcar în felul acesta va fi la înălțimea împrejurărilor!

*
* *

– Mulțumesc, doamnă. La revedere.

După ce plăti cu cartea de credit, Diego o salută cu amabilitate pe proprietara hotelului, își luă bagajele și se îndreptă spre garaj.

În timp ce-l urma, Lucinda își zicea că cina de aseară de la Bocuse, unul dintre cei mai renumiți bucătari francezi, îi va rămâne pentru totdeauna gravată în memorie. De neuitat, nu numai din cauza supei de trufe, de un rafinament absolut, a fripturii de pui Bresse, deosebit de fragedă, și a șarlotei cu fructe, absolut divină, dar și pentru că se simțise îndrăgostită de bărbatul din fața ei.

Nici micul dejun, compus din croasante calde, dulceață de vișine făcută în casă și o minunată cafea servită în cești de faianță albastră groasă, nu fusese mai puțin memorabil, chiar dacă Diego vorbise mai mult cu chelnerița decât cu ea.

Dar deja cina și micul dejun aparțineau trecutului, și Lucinda se gândea cu tristețe că orele care-i mai rămăseseră să le petreacă alături de el erau numărate. Diseară vor fi la Londra și-și vor spune adio. După ce-și va lua o cameră la un hotel ieftin, ea se va duce să mănânce în fast-food-ul cel mai apropiat. Ce decădere, după ce mâncase la Bocuse! Dar asta o speria mai puțin decât faptul că el o va părăsi.

*
* *

Vremea frumoasă de ieri se schimbase, cerul se acoperise de nori și bătea un vânt rece când porniră la drum spre Paris. După ce trecură de Lyon, peisajul se schimbă; casele și fermele pe lângă care treceau nu mai erau deloc aceleași, iar vegetația nu mai semăna cu cea din sud. Se aflau deja în Europa de Nord unde copacii începuseră să-și piardă frunzișul ruginiu, și perspectiva unei ierni lungi, posomorâte și friguroase accentua și mai mult deprimarea Lucindei.

Diego părea și el preocupat și vorbiră puțin până la Paris, unde de altfel nici nu opriră. Cu puțin înainte să ajungă la Amiens, mâncară niște sandvișuri delicioase cu pateu de gâscă pe care le cumpăraseră în aceeași dimineață înainte să plece. Dar trebuiră să mănânce în mașină, pentru că vântul sufla din ce în ce mai tare și începuse să plouă în rafale.

– Speram să putem traversa Canalul Mânecii cu Hovercraft, dar mă tem că nu se va putea dacă timpul se menține la fel, zise Diego în timp ce curăța o pară pentru ea. Ești obișnuită să mergi pe mare?

– N-aș putea spune precis. N-am mers cu feribotul decât o dată, și în ziua aceea marea era calmă.

Când ajunseră la Calais, furtuna era în toi, cerul și marea înspumată se confundau într-un gri cenușiu aproape amenințător. Valuri enorme veneau să se spargă de chei, proiectând în aer jerbe înalte de stropi. Dar nu era încă o vreme suficient de rea ca să împiedice feriboturile să circule.

Prevăzător, Diego îi dădu Lucindei o pastilă contra răului de mare, dar poate că era deja prea târziu ca aceasta să acționeze, sau poate că pastila ar fi acționat dacă ea n-ar fi mâncat cu atâta poftă mezelurile de la micul dejun. Așa că, abia părăsiră portul că ea trebui deja să se scuze și să se repeadă spre toaletă.

Următoarea oră și jumătate fu un adevărat coșmar. Lucinda nu se simțise niciodată în viața ei mai rău. Așezată pe un scaun lângă

chiuvetă, închise ochii și aşteptă. Era îngrozitor, avea impresia că stomacul său urma toate mişcările dezordonate ale vasului. La un moment dat, o chelneriță de pe vas, foarte spilcuită, veni să-i spună că în fața ușii este un domn care se interesează de starea ei. Lucinda era într-o stare încât ar fi preferat să moară, dar reuși să-i spună cu o voce slabă:

– Spuneți-i că... sunt bine... doar un pic... amețită. O să... ne vedem când debarcăm.

„Dacă o să ajung până acolo", gândi ea, sfârșită, înainte să fie cuprinsă de un nou acces de spasme dureroase.

Când în sfârșit feribotul ajunse la chei, ieși și ea din toaletă, în același timp cu numeroși alți pasageri, ale căror fețe livide și verzui spuneau multe despre starea lor.

Diego în schimb era printre puținii pasageri care păreau să nu fi suferit în timpul traversării.

– Te compătimesc! Îmi pare rău, eu ți-am impus încercarea asta luându-te cu mine, zise el cu compasiune.

Își trecu un braț pe după umerii ei ca s-o mai reconforteze. Foarte palidă, țeapănă ca un stâlp, Lucinda se simțea încă foarte rău, mai ales în mijlocul acestei mulțimi gălăgioase și nerăbdătoare care se înghesuia spre ieșire. Își dorea să fi putut să-și ascundă fața la pieptul puternic al lui Diego și să izbucnească în plâns, într-atât era de istovită, dar abia reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Ați fi amabil dacă ați stinge țigara aia, îi zise el sec unui tânăr care tocmai și-o aprinsese.

Tonul lui era atât de ferm încât ordinul fu executat fără crâcnire. În timp ce coborau scara, Diego continua s-o țină protector de umeri pe fată, și o ajută să se așeze în mașină. Lucinda începu să se simtă mai bine și regretă că nu suportase traversarea. De îndată ce pusese piciorul pe pământul ferm, aerul rece îi făcu bine. La Dover nu ploua, și vântul nu sufla atât de puternic ca în Franța.

În oraș, Diego se opri în fața unui restaurant. Lucinda își aminti atunci că el își exprimase intenția de a cina înainte de a porni spre Londra. Dar numai gândul că va trebui să înghită ceva îi întorcea stomacul pe dos. Fără îndoială însă că lui Diego îi era foame. Așa că, îl urmă în restaurant.

– Însoțitoarea mea a avut parte de o traversare plină de peripeții, îi zise el recepționerei. Aveți cumva un loc mai liniștit unde i s-ar puea duce niște biscuiți și ceai, și un pic de brandy?

– Cu siguranță, domnule. În salon arde un foc bun, și probabil că veți fi singuri, pentru că aproape toată lumea este la bar, sau la televizor. Este prima ușă pe dreapta. Vă trimit imediat chelnerul.

– Dumneavoastră trebuie să mâncați bine, zise Lucinda după ce rămaseră singuri. Să nu vă simțiți obligat să rămâneți cu mine. Eu am să mă simt foarte bine singură cât timp luați masa.

– Eu am cinat deja, pe vas.

– Pe vas?! exclamă ea, neîncrezătoare.

– A fost, evident, mai puțin plăcut ca aseară.

Imediat Lucindei îi veni în minte cât de puțin timp le mai rămăsese înainte să se despartă. Nu voia ca el s-o păstreze în amintire ca pe o tânără lividă și ciufulită cum era acum, presupunând că pur și simplu n-o va uita.

– Vă rog să mă scuzați o clipă... Mă duc să mă aranjez puțin.

Chiar și în lumina difuză și roz din toaleta hotelului-restaurant, ea părea într-adevăr buimacă; rimelul i se prelinsese pe obraji, ochii îi erau roșii. Își dădu cu puțină pudră pe nas, un pic de luciu pe buze și puțin fard de obraz. Așa arăta oricum ceva mai bine.

Când se întoarse în salon, găsi pe măsuța joasă de lângă șemineu un platou bine garnisit. Lemnele trosneau încetișor; Diego nu era aici. Își turnă o ceașcă de ceai și mușcă cu prudență dintr-un biscuit cu cimbru. În sfârșit, apăru și Diego.

– Am rugat-o pe doamna Boston să pregătească o cină ușoară și camera de oaspeți. În momentul acesta știu că ți se pare imposibil să mănânci ceva, dar când vom ajunge la Londra vei fi moartă de foame.

– Dar nu pot să vă deranjez în felul ăsta, protestă ea. Ați făcut deja foarte mult pentru mine.

– Nu mă deranjezi deloc, draga mea. Doar n-o să-ți petreci prima dumitale seară la Londra singură într-un hotel după tot ce ai îndurat, nici nu se pune problema!

Lucinda se simți cuprinsă de un sentiment de ușurare: i se mai acorda o amânare a despărțirii!

– Sunteți foarte amabil, dar...

– Haide, bea puțin brandy. O să te refacă mai repede decât orice.

Supusă, Lucinda îi urmă sfatul și constată cu surprindere că Diego avea dreptate. Când porniră în ultima etapă a călătoriei lor, se simțea din nou ea însăși... Dar poate că mai ales perspectiva de a nu trebui să se despartă de el astă-seară o pusese pe picioare?

– În ce cartier din Londra locuiți? întrebă ea ca să mai rupă tăcerea în timp ce rulau în întuneric.

– În apropiere de Liverpool Street Station.

Ciudat loc pentru un arhitect, gândi ea: în apropiere de o gară, și în preajma cartierelor populare...

Diego parcă îi citise gândurile.

– Ai să vezi, casa se află într-un loc care se numește Spitalfields; în prezent, este destul de la modă, ceea ce nu era cazul atunci când l-am descoperit eu. De altfel, trăind acolo am conceput proiectul Pobla de Cabres. În același cartier are o casă și Laurian Thornham, dar n-am cunoscut-o decât recent. Probabil că ți-am spus, soțul ei finanțează proiectul.

În sfârșit ajunseră într-un minunat scuar așa cum sunt multe în cartierele șic ale Londrei. Dar aici, casele aveau ceva mai deosebit. Micile imobile din secolul XIX, din cărămidă roșie, se învecinau cu niște case moderne foarte frumoase, albe și acoperite cu vegetație luxuriantă.

– Sper că nu te superi dacă te vei prezenta singură menajerei? întrebă Diego după ce deschisese ușa și pusese bagajele în hol. Eu mă duc să parchez mașina. Cred că doamna Boston este la primul etaj, în fața televizorului. Am s-o sun.

Apăsă pe un buton ascuns discret în tocul ușii tipic victoriene. Cam după treizeci de secunde, în timp ce el plecase spre mașină și ea admira lambriurile și comoda Chippendale de pe coridor, o femeie apăru în capul scării.

– Bună seara, domnișoară Radstone. Eu sunt Muriel Boston, menajera domnului Collingham.

Coborî în grabă scara ca să vină să-i strângă mâna. Era o femeie micuță și durdulie, cu părul cărunt, a cărei față primitoare reflecta amabiliate și bună dispoziție.

– Acum vă simțiți mai bine? Domnul Collingham mi-a spus ce traversare oribilă ați avut. În sfârșit, să nu mai vorbim despre asta, esențialul este că ați ajuns; vă așteaptă o baie bună și un pat cald.

În timp ce menajera continua să vorbească, Lucinda rămăsese perplexă; oare auzise bine? Femeia rostise de două ori numele de „Collingham"...

Înainte să poată cere o explicație, avu o nouă confirmare.

– Lăsați bagajele aici. O să le urce domnul Collingham. Se supără foarte tare când eu vreau să urc ceva greu. „Urci și așa destul scările astea", îmi zice el adesea. După cum probabil v-ați dat seama, este o persoană foarte atentă, nu este dintre acei bărbați care nu observă niciodată ce faci pentru ei.

Foarte tulburată, dar hotărâtă să aștepte ca Diego însuși să-i dea explicații, Lucinda o urmă pe menajeră la etaj.

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, după o baie reconfortantă, așezată comod în pat cu o tavă de răchită pe genunchi, Lucinda savura prima înghițitură dintr-o omletă demnă de Paul Bocuse.

Ar fi vrut să-i spună lui Diego că avusese dreptate, pentru că, iată, acum ea mânca cu poftă. O mai preocupa însă o problemă: ardea de nerăbdare să-l întrebe de ce-i spusese că-l cheamă altfel, dar părea puțin probabil că-l va mai vedea până mâine. Ea va adormi la loc fără ca „misterul Collingham" să fie dezlegat, sau poate o s-o întrebe pe doamna Boston când aceasta va veni să ia tava.

În orice caz, un lucru era sigur: Diego nu avusese nici o clipă de gând să se întoarcă în ziua aceasta pentru că o auzise pe doamna Boston spunând că Rosa va fi nebună de bucurie, mâine dimineață când se va trezi, aflând că tatăl său se întorsese. Când nu era acasă, acesta îi lipsea enorm. Dar cum deja se culcase când el telefonase de la Dover, s-a hotărât să n-o mai emoționeze cu această veste.

În clipa când Lucinda tocmai își termina salata de fructe, se auzi o bătaie în ușă.

– Intrați!

Se aștepta să fie doamna Boston și fu uimită să-l vadă intrând pe Diego.

– Cum te mai simți? întrebă el apropiindu-se de pat.

– Mult mai bine, mulțumesc... chiar bine. Dar dumneavoastră trebuie să fiți istovit după acest drum lung.

– Mie nu mi se pare obositor să conduc. Iar călătoria mi s-ar fi părut și mai lungă dacă aș fi făcut-o singur.

Acest compliment implicit o făcu să roșească. I-ar fi plăcut să fie îmbrăcată într-un frumos dezabie feminin în loc de ridicola ei pijama de bumbac care avea imprimate pe piept o banană și o portocală. Probabil că părea o puștoaică de șaisprezece ani!

– De ce doamna Boston vă spune domnul Collingham? întrebă ea, fără să-și poată stăpâni curiozitatea.

– Ar fi trebuit să-ți explic mai de mult.

El se așeză la picioarele patului.

– ...După cum știi cu siguranță, în Spania, numele de familie complet se compune din numele tatălui, urmat de cel al mamei. Mama mea era englezoaică prin naștere, este greu de crezut când o vezi. Când s-a căsătorit cu tatăl meu, ea a adoptat tot ce este spaniol. Astfel că, în privința numelui meu complet, îți trebuie suflu ca să-l poți rosti până la capăt: Diego Cristobal Alexander Montfalco-Collingham. Bunicii mei din partea mamei, care n-au aprobat niciodată căsătoria fiicei lor, s-au încăpățânat să-mi spună James de câte ori mergeam la ei. Mai târziu, m-am dus la școală în Anglia, și pentru că numele meu de familie era Montfalco-Collingham, am devenit James Collingham în Anglia, și Diego Montfalco în Spania. Asta este povestea!

– Mie mi se pare că Diego vi se potrivește mai bine decât James. Nu aveți aerul cuiva care este pe jumătate englez.

– Mama are părul negru și ochii căprui. Ar putea la fel de bine să fie spaniolă. Rosa este de asemenea tipul iberic. Ai să vezi.

Expresia feței i se aspri brusc; se ridică.

– Dacă ai terminat de mâncat, am să iau eu tava. Ai tot ce-ți trebuie? Nu ai nevoie de nimic?

– Mă simt cât se poate de bine... și vă mulțumesc încă o dată că m-ați adus.

– A fost o plăcere pentru mine.

Lucinda avu impresia că el spusese asta mai mult din politețe. Cu inima strânsă, îl privi plecând cu tava. El îi ură noapte bună și ieși.

Lucinda stinse lumina dar, chiar dacă era obosită, nu reuși să adoarmă. „Katie. Katie...“ zisese Diego când visase.

Cum arătase oare Katie? Dormiseră oare împreună în această cameră? Făcuseră dragoste? Cum putea un bărbat să se resemneze

cu o viață solitară? Pentru că se vedea bine că nu era genul să alerge după femei doar pentru niște relații trecătoare. Lucinda era sigură de asta.

Totul la el – felul în care se îmbrăca, mașina, plăcerea de a mânca bine și a bea un vin bun, casa aceasta frumoasă – totul era dovada unui gust exigent, acela al unui cunoscător. Un asemenea bărbat nu s-ar mulțumi cu nimic banal. Probabil că femeile ușoare nu-l atrăgeau deloc.

Sau poate ea era naivă văzând în el esența a tot ceea ce admira la sexul opus? Nu, nu, nu putea să fie așa.

– Diego Cristobal Alexander Montfalco-Collingham, murmură ea.

Se gândi fără tragere de inimă la faptul că, deși traversarea dificilă o scutise să-și ia astăzi adio de la Diego, nu putea totuși să abuzeze de ospitalitatea lui. Mâine, imediat ce va lua micul dejun, va trebui să-și adune lucrurile și să plece să înfrunte singură valurile acestei lumi.

*
* *

Lăsase la culcare draperiile întredeschise și, când se trezi, era deja lumină în cameră. Preț de câteva clipe, se întrebă unde era. Apoi își aminti că ieri se trezise într-un hotel din Lyon, și că astăzi se afla la Londra.

Și imediat simți că nu era singură... mai era cineva în cameră. Cum nici doamna Boston, nici Diego n-ar fi intrat fără să bată la ușă, se întrebă dacă nu cumva casa aceasta veche era bântuită de fantome. Nu crezuse niciodată în fantome, dar acum era atât de sigură de o prezență încât, o clipă, se îndoi.

Era culcată pe o parte, cu fața spre fereastră. În cameră exista cineva... oricine ar fi fost... în spatele ei, în colțul dintre pat și baie.

Se întoarse dintr-o dată; speriată, copila cu părul negru făcu un salt înapoi. Vru să fugă, când Lucinda îi spuse:

– Bună dimineața, Rosa. Te-au trimis să mă trezești?

Acum, cu mâna pe clanța ușii, fetița ezită.

– N-ar fi trebuit să intru, zise ea în sfârșit. Îmi pare rău. Tata o să se înfurie pe mine. Dar voiam să văd cum arăți. Mi-a spus că locuiești singură într-o căsuță cu un palmier într-o parte și un smochin în partea cealaltă. După cum povestește el, ești ca o vrăjitoare... sau ca o zână?

– Mă tem că nu sunt nici una nici alta! Dar am un păun magic pe care mi l-a dat o bătrână ghicitoare. Vrei să-l vezi?

– Oh, da, te rog!

– Adu-mi, dacă vrei, poșeta.

Rose o căută cu privirea, apoi i-o aduse și se cățără, curioasă, pe marginea patului, în timp ce Lucinda deschidea fermoarul buzunarului interior în care se afla, într-o cutiuță de piele, pandantivul primit de la bunica ei. Apoi îi întinse Rosei pasărea de opal.

Fetița era portretul viu al tatălui ei. Părul negru îi cădea ca o cascadă mătăsoasă pe spate, ochii îi erau aurii ca vinul de Jerez. Ar fi fost imposibil să-ți dai seama că fusese arsă; capotul lung din flanel roșu îi cădea până la călcâie și nu lăsa să se vadă decât fețișoara zâmbitoare și mânuțele-i delicate.

– Ce frumos este! De ce ți l-a dat ghicitoarea? Și de ce spui că este magic?

– Mi l-a dat pentru că mă iubea. Dar magia lui, este un secret pe care nu pot să-l destăinuiesc nimănui până când eu însămi nu voi fi o bătrână doamnă, să știi. Atunci, pentru mine va veni timpul să dăruiesc păunul altcuiva.

– De ce locuiești singură în căsuța cu palmier?

– Când a venit tatăl tău, nu eram singură de prea multă vreme. Înainte de asta...

– Înainte de asta?

– Înainte, mă ocupam de bunicul meu, care scria o carte despre păsări: despre bâtlani, egrete, gâște sălbatice. Avea aproape optzeci

de ani, îți dai seama? Când a terminat cartea, a considerat că a făcut tot ce voise să facă, și a murit. Și la puțin timp după asta, l-am întâlnit pe tatăl tău, care mi-a propus să mă aducă în Anglia.

Lucinda ezitase să-i explice fetiței de ce ea trăia singură, de teamă să nu tulbure copilul amintindu-i de moartea mamei sale. Dar singura reacție a Rosei fu:

– Dacă nu-l cunoșteai pe tata, de unde știai că poți să mergi cu el? Doamna Boston îmi spune întotdeauna că, dacă sunt singură pe stradă și cineva îmi propune să mă ia cu mașina, nu trebuie niciodată, dar niciodată să accept... chiar dacă l-am mai văzut vreodată. Singurele persoane cu care am voie să merg cu mașina sunt prietenii cei mai buni ai tatei.

– Doamna Boston are perfectă dreptate, dar treburile stau un pic altfel cu persoanele adulte.

O bătaie ușoară în ușa întredeschisă o scuti să mai explice de ce.

– Intrați!

Diego intră în încăpere.

– Credeam că ți-am spus să n-o deranjezi pe domnișoara Radstone, strengărițo!

– Dar Rosa nu m-a deranjat deloc. Stătea aici, tăcută ca un șoricel, și mă observa, când m-am trezit.

– Tată, tu ai văzut păunul ei magic?

Fetița traversă repede încăperea ca să i-l arate.

– Da, dar mie nu mi-a spus că este un păun magic...

– Nu eram sigură că, veți crede...

– Dar bineînțeles, crede, zise Rosa pe un ton care părea să spună „cum poți să te îndoiești de asta?“ Astăzi ai mult de lucru, tată?

El o mângâie încetișor pe obraz.

– Nu, draga mea, astăzi nu. Am să rămân cu tine și cu domnișoara Radstone. Ce am putea noi să facem? Ce-ai zice să mergem la muzeu, apoi la *Pinocchio* să mâncăm o pizza și după aceea la cinematograf, să vedem desene animate?

– Oh, ar fi super! exclamă fetița, radioasă. Domnișoară Radstone, îți plac muzeele?

– Foarte mult... dar mă tem că n-am să pot veni cu voi. Am foarte multe de făcut astăzi.

– Oh, ce păcat! Ești sigură?

– Haide, Rosa, fugi jos și spune-i doamnei Boston că ne-am trezit, interveni Diego. Poate să înceapă să pregătească micul dejun.

După ce fetița plecă, el spuse:

– Mai acordă-ți o zi liberă, Lucinda. O să începi să-ți cauți de lucru de mâine.

– Dar mai întâi trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau... un apartament mobilat, orice.

– Nu-i nici o grabă. Rămâi aici. Atâta vreme cât nu ți-ai găsit încă de lucru, nu poți să știi de câți bani o să dispui pentru chiria unui apartament. Trebuie să începi prin a-ți găsi de lucru, și asta poate să-ți ia vreo săptămână sau zece zile.

– Nu pot să stau aici în tot acest timp! Nu se cuvine, v-aș deranja prea mult.

– Ce tot spui aici? Bineînțeles că poți să rămâi. De ce nu? Deocamdată nu aștept oaspeți, așa că această cameră va rămâne neocupată. Până când vei găsi o locuință ca lumea. N-ar folosi la nimic să te instalezi într-un loc mizerabil, unde să nu ai cu cine să schimbi o vorbă până ce-ți vei găsi de lucru. Mâine seară eu iau cina cu familia Thronham. Poate că Laurian va putea să-ți dea unele sfaturi utile – ea cunoaște o mulțime de lume la Londra.

– Nu... nu prea știu ce să spun. Ați fost deja prea de amabil cu mine. Cred că n-ar trebui să abuzez astfel...

– Așadar, am hotărât. Ne vedem la micul dejun.

Și ieși, închizând ușa în urma lui. Cu inima plină de bucurie, Lucinda sări jos din pat și alergă să se pregătească.

*
* *

– Lucinda m-a învățat niște cuvinte în catalană! îl anunță Rosa de îndată ce el apăru.

Tatăl său tocmai intrase în salonul de la primul etaj, și o găsi tricotând un șal pentru Orson, ursulețul ei de pluș, în timp ce Lucinda își redacta Curriculum vitae.

După o zi de sărbătoare, cum zicea Rosa, Diego se întorsese la treabă. Iar dimineața, profesoara pensionară care făcea lecții cu Rosa de două ori pe săptămână și-i dădea teme pentru celelalte trei zile, venise la ora zece și plecase la patru.

Acum era ora șase, aproape ora de cină pentru Rosa și era prima oară de la micul dejun când îl revedea pe Diego. Toată ziua acesta lucrase sus, în ceea ce fusese înainte podul unui țesător, și acum acolo își amenajase el biroul. La ora prânzului, în timp ce femeile mâncau împreună în sufragerie, el luase doar o gustare ușoară pe care i-o dusese doamna Boston.

– Chiar așa? Ei bine, ia să vedem, zise el lăsându-se să cadă într-un fotoliu.

Rosa lăsă deoparte andrelele groase de lemn și inspiră adânc. Pe un ton rapid ca la recitarea unei poezii, începu:

– „Dotze jutges d-un jutjat menjam fetje d-un penjant".

Era un fel de „alabala" greu de pronunțat, cam cum ar fi: „Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru".

Spre bucuria Lucindei, expresia obosită a lui Diego lăsă locul unui zâmbet amuzat.

– Bravo! Și tu știi ce înseamnă asta?

– Da: „Doisprezece judecători la o judecătorie mâncau împreună un jambon", îi explică Rosa, foarte mândră de ea.

– Are o memorie foarte bună, remarcă Lucinda. A reținut fraza de prima dată, ceea ce n-aș putea spune și despre mine.

– Să nu-mi spui că ai scos asta din vreo carte de școală!

– Nu, m-a învățat și pe mine bătrânul Tomas Roig, socrul Mariei, când am început să învăț catalana, și am descoperit că acolo „j“ se pronunță ca în engleză.

– Iar mâine, Lucinda o să mă învețe zilele săptămânii, zise micuța, chiar înainte ca doamna Boston să-i aducă platoul cu cina ei.

– Cum domnul Collingham iese în oraș astă-seară, m-am gândit că aș putea să mă uit la Terry Wogan înainte să cinăm și noi, îi zise menajera Lucindei. Vreți să veniți să privim împreună? De cele mai multe ori, e foarte nostim.

– Tata zice că este o prostie, interveni Rosa care nu avea prea adeseori voie să privească la televizor și citea mult.

Doamna Boston râse de dezvăluirea Rosei.

– Dar poate că tata n-ar dori ca tu să spui și altora părerea lui, draga mea, zise ea cu indulgență. Ah, copiii ăștia! adăugă ea zâmbind. Sunt sigură că aveți dreptate, domnule Collingham. Cu siguranță că de cele mai multe ori este o prostie. Dar, vedeți dumneavoastră, dacă micile glume ale lui Wogan nu vă spun nimic, ele reprezintă totuși ceva pentru micii telespectatori... pentru bătrânele persoane singure, care nu-l au decât pe el ca să le facă să râdă, de exemplu.

– Ai perfectă dreptate, doamnă Boston, și într-adevăr, eu sunt cel care greșește. Asta mă pune pe gânduri... Apropo, astă-seară ieșim amândoi. Scuză-mă, Lucinda, ar fi trebuit să te previn. Laurian mi-a telefonat ca să-mi amintească de dineu. Când i-am vorbit despre dumneata, mi-a zis să te iau cu mine acolo. Aveam de gând să cobor mai devreme să-ți spun, dar telefonul a sunat din nou, și m-am apucat de altă treabă. Suntem așteptați la ora opt fără un sfert. Sper că ai destul timp să te pregătești.

– Am suficient timp... Dar cum va trebui să mă îmbrac? Mai șic sau mai relaxat?

– În nici un caz în rochie de seară, dar îmi amintesc că ultima oară când am fost la ei, doamnele erau destul de elegant îmbrăcate. În fine, asta nu spune mare lucru. Cred că Laurian, de exemplu, era îmbrăcată în pantaloni de catifea neagră și un corsaj cu paiete, zise el făcând un efort ca să-și amintească.

– În acest caz, eu am ceva care cred că o să se potrivească, zise Lucinda. Urc să mă fac frumoasă.

– O să vii să-mi arăți cum te-ai îmbrăcat înainte să pleci? o întrebă Rosa în timp ce ea se îndepărta.

– Am să te întreb chiar pe tine care cercei ar trebui să-i pun.

*
* *

– Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Boston, dar aveți amabilitatea să-mi închideți fermoarul? întrebă ea ceva mai târziu, după ce bătuse în ușa camerei menajerei.

– Oh, sunteți încântătoare... foarte șic! exclamă aceasta ridicându-se de pe sofaua comodă pe care se așezase.

Din fericire, în momentul acela evolua pe ecran un grup pop, și Lucinda știa că menajera nu se supăra dacă era deranjată în acest timp; spusese deja că nu putea să suporte această muzică.

– Mulțumesc.

– Aveți un compleu superb. Vă vine de minune! Ah, iată-l din nou pe Terry Wogan. Rămâneți o clipă ca să-mi spuneți ce părere aveți...

Nefiind prea grăbită, Lucinda se așează alături de ea pe sofa și privi cu curiozitate la omul care anima una dintre emisiunile britanice cu mare popularitate.

„... și acum, doamnelor și domnilor, dați-mi voie să v-o prezint pe invitata noastră... Ultima oară când a fost în acest platou, a fost cât pe ce să fiu tras de urechi, pentru că am emis ipoteza că valul de feminism este pe cale să se retragă. Iat-o pe... rivala englezoaică a lui Germaine Greer și Gloria Steeinem... Georgia Garforth!"

Și în timp ce Wogan întindea brațele spre culise, mama Lucindei își făcu intrarea, primită cu un amestec de aplauze și huiduieli.

Fata fu mai întâi prea uluită de această apariție cel puțin neașteptată ca să mai audă primele schimburi de replici dintre Wogan și Georgia, în timp ce aceștia își strângeau mâinile. Georgia se așeză apoi cu nonșalanță în fotoliul rezervat invitaților. Era foarte elegantă și nu făcuse niciodată parte dintre acelea care să-și desconsidere feminitatea și să considere că și-ar trăda principiile dacă se machiază sau se îmbracă elegant. Dimpotrivă, Georgia credea că femeile trebuie să se folosească de toate armele de care dispun pentru a obține putere și autoritate, elemente care sunt de prea multă vreme apanajul sexului masculin. Nimeni nu putea s-o acuze pe Georgia că ar arăta rău sau ar fi îmbrăcată prea comun.

De fapt, tocmai grație înfățișării ei excepționale devenise una dintre figurile cele mai controversate și cele mai pregnante ale mișcării feministe. Numeroși oameni care nu aveau nimic de-a face cu feminismul îi admirau frumusețea, iar pe de altă parte, multe dintre feministele militante nu vedeau cu ochi buni faptul că tocmai ea era purtătoarea de cuvânt internațională a mișcării lor.

– Ei bine, Georgia... ești o plăcere pentru ochii noștri obosiți, zise Wogan făcând cu ochiul către cameră. Ce mai este nou în minunata lume nouă unde domnește partea ce mai bună a umanității, bărbatul... iartă-mă... partea cea mai bună a speciei umane, am vrut să zic.

Ea râse, și privirea îi deveni fermecătoare. Era îmbrăcată într-o rochie-furou din jerse de mătase care i se mula superb pe contururile trupului.

– Am să-ți spun, Terry...

Vorbea cu un ușor accent irlandez, în loc să se exprime într-o engleză limpede și vioaie. Avea darul imitației și știa să facă lumea să râdă, partizanii ei din public știind ceva despre asta. Dar în clipa când ea urma să-i spună ce avea de spus, doamna Boston stinse televizorul.

– Cred că l-am auzit pe domnul Collingham strigând, îi explică ea întorcându-se spre Lucinda care nu închisese ușa când intrase.

Menajera vorbi apoi încet.

– ...Ar fi un început prost al serii dacă ne-ar găsi privind-o. Știți, nu-i place prea mult emisiunea asta; iar pe Georgia Garforth, știu că n-o poate suprta. Dacă vreți să știți însă părerea mea, ea este mai puțin catastrofică decât multe altele. Dar pentru el, feministele astea sunt toate la fel. Le detestă în bloc; îl înnebunesc când le vede...

În clipa aceea, Diego apăru în pragul ușii.

– Îmi pare rău că te deranjez, doamnă Boston, dar nu găsesc...

Se întrerupse brusc când își dădu seama de prezența Lucindei. Aceasta îl privea fix, gândindu-se în același timp la dificultatea pe care o va avea să-și vadă mama, fără știrea lui Diego, din moment ce aceasta era la Londra.

Apoi se ridică, uitând totul. Dintr-o dată nu se mai gândea decât la reacția lui Diego când o va vedea atât de frumoasă, îmbrăcată în compleul de la Casa Laurian.

Capitolul 3

– *Estupendo!* exclamă Diego, văzând bluza foșnitoare din tafta și pantalonii din crepdeșin negru.

În exclamația lui era o ușoară nuanță de tachinare, dar în același timp, Lucinda percepu – sau i se păru că percepe – o licărire deosebită în privirea lui. Aceasta nu dură decât o clipă, dar inima îi tresări în piept.

– Ce ați pierdut, domnule Collingham? întrebă doamna Boston.

– Poftim? Oh... căutam o batistă anume pentru buzunarul hainei și n-o mai găsesc, dar probabil că n-am căutat-o bine. N-are importanță.

– Toate batistele dumneavoastră de mătase trebuie să fie în sertarul de sus al comodei din dormitor. Am să mă duc eu să caut. Poate că le-am pus din greșeală în alt sertar.

– Ia te uită! Dar unde a dispărut Wogan? se miră el, văzând ecranul stins al televizorului. Astă-seară nu este emisiune?

– Ba da, dar toți invitații lui sunt niște plicticoși, nu merită să-i privim... răspunse menajera.

Ieșiră toți trei din cameră.

În ajun, Rosa o invitase pe Lucinda să viziteze casa, astfel că ea știa acum că Diego dormea într-o cameră destul de mică de la capătul palierului, chiar alături de o încăpere mult mai mare care era camera de joacă a fetiței.

Amintindu-și de promisiunea ei, Lucinda se duse s-o consulte pe Rosa în privința cerceilor pe care și-i va pune. În Spania, fetițele poartă niște cercei mici practic chiar de la naștere. În felul acesta, este mai ușor să știi când trebuie să spui *Que guapo!* despre un băiat, și *Que guapa!* despre o fată.

Când vizitase Granada împreună cu bunicul său, acesta îi dăruise ca amintire o pereche de cercei din aur, așa-zisele „noduri de dragoste". Mai târziu, când împlinise douăzeci și unu de ani, îi dăruise păunul de opal și perlele pe care bunica ei le purtase, iar la Crăciunul următor, îi făcuse cadou o altă pereche de cercei care aparținuseră de asemenea soției sale, de data asta cercei cu piatra-lunii.

– Cei cu piatra-lunii îmi plac mai mult, zise Rosa, după ce stătu pe gânduri o clipă. Dar de fapt, ar fi mai potrivit să porți unii care să se asorteze cu păunul.

– Vrei să spui, niște cercei de opal? Da, cred că ai dreptate. Va trebui să găsesc așa ceva... atunci când îmi voi putea permite asemenea extravaganțe.

– Să știi că ești foarte frumoasă, mai zise Rosa pe un ton foarte solemn privind-o pe Lucinda în timp ce aceasta își punea cerceii cu piatra-lunii. Sper că și eu voi fi frumoasă când mă voi face mare.

– Bineînțeles, draga mea. Tu ești deja foarte drăguță, semeni cu tatăl tău care este un bărbat frumos.

Câteva minute mai târziu, regretă un pic cele spuse. Într-adevăr, când Diego intră să-și ia la revedere de la fiica lui, aceasta se grăbi să-i spună că Lucinda îl găsea foarte frumos.

– *Muchas gracias, senorita,* zise el înclinându-se.

Expresia lui amuzată o făcu să roșească. Cu câteva clipe înainte, el purta un halat de casă din mătase purpurie peste cămașă și pantaloni. Acum, era complet îmbrăcat. Cravata cu dungi albastre și verzi peste cămașa de un alb imaculat se armoniza perfect cu costumul de o croială superbă; din buzunarul de la piept al hainei se răsfrângea ca o floare o batistă de mătase. Era de o eleganță pur britanică.

– Astă-seară este o vreme frumoasă, și nu trebuie să mergem prea departe. Îți propun să mergem pe jos, zise el. Poți să mergi cu tocurile astea?

– Da, dacă n-o să mergeți prea repede.

Ea observase atunci când fuseseră la Lyon că, pentru el, o plimbare însemna ceea ce pentru cei mai mulți era de fapt un mers atletic. Din fericire, în ziua aceea ea își pusese niște pantofi cu tocuri joase și în felul acesta putuse să-l urmeze, dar abia-abia!

În momentul când Lucinda se ridica să-și adune ceilalți cercei, Rosa întinse mâna spre ea ca să-i spună la revedere. Ea se simți mișcată și surprinsă în același timp de acest gest; n-o cunoștea pe Rosa decât de puțină vreme.

– Noapte bună, comoara mea. Somn ușor.

Lucinda se aplecă și o sărută pe fetiță care, la rândul ei, o sărută sonor pe obraz, ceea ce o emoționă enorm.

„Iată că sunt înnebunită și după fiica lui pe deasupra!“ gândi ea întorcându-se în cameră ca să-și ia poșeta și un șal mare negru pe care Maria Roig îl croșetase pentru ea.

– Crezi că o să-ți fie destul de cald așa? întrebă Diego oarecum ezitând, când ea reveni în salon, cu șalul pe braț.

El tocmai turna în două pahare niște sherry.

– Ar trebui să știți că femeilor nu le este niciodată frig atunci când se îmbracă mai elegant, remarcă ea zâmbind.

„În orice caz, nu atunci când sunt îndrăgostite de bărbatul care le însoțește", își zise ea în continuarea comentariului.

– Laurian mi-a spus că multe femei poartă lenjerie călduroasă pe sub rochiile prea subțiri. Nu știu dacă această modă s-a lansat înainte ca dumneata să pleci în Spania dar, după câte știu, nu a ajuns încă la Barcelona! Acolo încă se mai poartă mantourile de blană... oricum mai mult decât aici.

– Când am plecat eu, deja aici blănurile nu prea mai erau agreate. Iar în ce privește lenjeria mai călduroasă, habar n-am; presupun că se poartă mai mult la sporturile de iarnă. Dumneavoastră schiați?

– Am schiat... dar demult. Dumneata?

Lucinda scutură din cap.

– Mi-ar fi plăcut, însă n-am avut niciodată ocazia. Se zice că pentru a fi un bun schior, trebuie să începi să înveți cam pe la vârsta Rosei, și chiar mai înainte. O s-o învățați să schieze?

– Nu m-am gândit încă la asta. Știi, după accidentul ei, orice activitate fizică i-a fost mult timp interzisă.

– Eu n-am văzut-o decât îmbrăcată, dar se pare că n-a fost marcată prea grav...

– Acum nu, slavă Domnului. I-au rămas niște urme dar nimic prea grav încât s-o facă nefericită, sau să se simtă vreodată stânjenită. A operat-o cel mai bun chirurg, și a făcut adevărate minuni cu ea.

Își goli brusc paharul cu sherry pe care-l puse apoi pe consola șemineului.

– Cred că ar trebui să plecăm, zise el scurt.

Probabil că-și amintise de mama Rosei, se gândi Lucinda cu tristețe. Oare de aceea își schimbase brusc atitudinea, devenind dintr-o dată încordat, când doar cu o clipă înainte fusese atât de relaxat?

Își puse și ea paharul pe consolă, în timp ce Diego îi lua șalul de pe fotoliu ca să i-l pună ușor pe umeri.

– Mulțumesc.

Lucinda era acum necăjită la gândul că această bruscă schimbare de atitudine era în întregime doar din vina ei. Din cauza remarcilor ei prostești el își amintise de lucruri pe care încerca probabil să le uite. Își luă poșeta și ieși prima din salon.

*
* *

– Așadar, locuiești în Spania de mai multă vreme, domnișoară Radstone, zise Oliver Thornham.

Era un bărbat înalt și foarte bronzat, mult mai tânăr decât se așteptase ea, și care era inițiatorul proiectului de la Pobla de Cabres.

Lucinda fusese așezată alături de el la una dintre cele patru mese rotunde de câte opt persoane. Diego se afla la altă masă, cea a lui Laurian, soția lui Thornham, creatoarea compleului pe care-l purta ea. Diego era cu spatele spre ea, dar soții Thornham erau față-n față. Lucinda observase deja, după felul în care aceștia se priveau – dar și pentru că intuiția ei devenise mai ascuțită din cauza propriilor sentimente – că Laurian și soțul ei erau profund îndrăgostiți unul de altul.

Și pe când în prezența lui Diego, ea simțise întotdeauna o tulburare cu greu ascunsă de o oarecare blândețe superficială, bărbatul aflat acum lângă ea îi făcea cu totul altă impresie. Ea simțea că în viața lui nu exista nici o falie, nici o problemă secretă. Era bogat, reușise în viață, dar în afară de toate astea, recenta lui căsătorie cu această femeie frumoasă și înzestrată cu talent, care și

ea reușise pe plan profesional, era cu siguranță o căsătorie din dragoste. Fără îndoială, ei doi erau persoanele cele mai fericite din această încăpere, și Lucinda îi invidia pentru asta.

– Doar de doi ani, îi răspunse ea la întrebare.

– Și ce părere ai despre această țară?

– Mi-ar trebui pe puțin vreo zece minute ca să vă răspund, dar pe scurt, am învățat s-o iubesc, și vreau să mă întorc acolo.

– Soția mea mi-a spus că îți cauți o slujbă acolo, așa este?

– Exact.

Și Lucinda îi explică de ce.

– Vorbești bine spaniola? întrebă el.

– Da, și la fel de bine catalana. Mai vorbesc franceza și puțină germană. Am talent la limbi străine; este de fapt singurul meu talent.

– Dar îți este foarte util, nu-i așa? Vei găsi fără prea mare greutate o slujbă interesantă. Dacă proiectul de la Pobla de Cabres ar fi mai avansat, poate că aș avea o slujbă pentru dumneata. Dar Collingham crede că vor trebui câțiva ani pentru ca afacerea să fie într-adevăr lansată. Și până atunci, nu mă îndoiesc că dumneata vei fi deja angajată în altă parte! Cred că el cunoaște multă lume la Barcelona. Dacă dumneata vrei cu adevărat să te întorci în Spania, sunt sigur că ar putea să-ți găsească de lucru acolo.

– La Barcelona este plin de fete care vorbesc curent cele două limbi principale din Spania, precum și engleza, zise ea zâmbind.

– Da, așa este... și apoi, cred că problema șomajului acolo este mult mai gravă ca aici, după câte spune Collingham. Am fost surprins să aflu că acolo ajutorul pentru șomaj nu durează decât șase luni. Așa că te-aș ruga să-mi explici în detaliu cum funcționează la ei sistemul social.

Înainte ca Lucinda să-i poată răspunde, bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei, care auzise ultima remarcă a lui Thornham, se alătură discuției lor. Le spuse că, acolo, orice persoană care primește o alocație sau o subvenție de la stat trebuie în schimb să presteze diverse munci în folosul comunității, cum ar fi măturatul străzilor, pentru a aduce astfel un serviciu contribuabililor care cotizează cu impozite pentru a le permite lor să trăiască decent.

Thornham aprobă din toată inima această idee, și cei doi bărbați, găsind astfel un subiect comun de discuție, se lansară în comentarea diverselor reforme sociale preconizate.

Gândul ei zbură la mama sa care în momentul acesta se afla undeva în Londra și nu știa de moartea lui Constantin – fără îndoială că n-ar fi suferit prea mult dar trebuia totuși să afle. Cum să dea însă de ea? Dacă ar telefona la BBC, cu siguranță că nu i-ar spune unde locuiește. Cei de acolo ar ezita să dea adresa cuiva, era de înțeles, chiar dacă cineva pretindea că este fiica ei.

Și, presupunând că Lucinda le-ar lăsa numărul ei de telefon pentru a-i fi comunicat Georgiei, exista o șansă din zece ca ei s-o facă și, chiar dacă ar face-o, la apelul Georgiei ar răspunde Diego... Ar suna cam așa: „Alo, sunt Georgia Garforth. Aș putea să vorbesc cu fiica mea, vă rog?“ Lucinda își imagină ce șanse i-ar mai rămâne după asta – șanse deja puține – de a deveni vreodată asistenta lui Diego.

– Mă tem că suntem o companie foarte plictisitoare pentru dumneata, domnișoară Radstone. Politica – la fel ca și oamenii politici de altfel – este neinteresantă.

– Oh, dar nu mă plictiseam deloc, zise ea, și de fapt așa și era, din moment ce nu ascultase discuția lor. Faptul că n-am intervenit în discuție nu înseamnă că mă plictisesc, domnule Thornham. Dar am avut ocazia deja să remarc faptul că, în general, bărbații preferă să-și expună ideile decât să le asculte pe cele ale femeilor. Nu-i așa?

El o privi cu o intensitate evidentă și ea se întrebă dacă nu cumva îl șocase. Dar asta era oricum mai bine decât să fie catalogată ca o femeie frivolă și fără creier, cu un rol predominant decorativ. După o scurtă ezitare, el începu să râdă.

– Oh, așa este, recunoscu el curtenitor. Chiar și cei dintre noi care suntem căsătoriți cu femei de o inteligență superioară...

Aruncă o privire admirativă spre soția lui.

– ...avem tendința să credem că femeile frumoase nu se interesează de probleme serioase. Este pentru a doua oară astăzi că aud acest reproș. Ai văzut emisiunea lui Wogan de astă-seară?

– Păi... nu.

– Eu mă uit rar la această emisiune, dar azi-dimineață, una dintre invitatele lui de astă-seară, Georgia Garforth, a năvălit în magazinul soției mele; căuta ceva cu ce să se îmbrace în emisiune. Firește, soția mea, Laurian, a fost curioasă să vadă cum arăta una dintre rochiile create de ea la televizor și, în plus este și un fan al doamnei Garforth. De fapt, și mie îmi place. Este una dintre puținele feministe cunoscute ale cărei idei au un sens pentru mine.

*
* *

Abia mult mai târziu, după ce delicioasa cină se sfârși și invitații se retrăseseră în salonul situat la etajul superior, Lucinda putu să vorbească mai îndelung cu gazda lor.

Ca o gazdă perfectă ce era, Laurian îl introduse pe unul dintre invitații săi un pic mai singuratic în cercul de prieteni care conversau plăcut lângă șemineul înalt din secolul XVIII, sorbindu-și cafelele întărite cu puțin coniac. Și printr-o frază abilă, reuși în schimb s-o extragă pe Lucinda din micul grup pentru a o conduce mai la o parte.

– Am văzut multă lume purtând genul ăsta de compleu, draga mea, dar numai pe dumneata are într-adevăr clasă, îi zise ea. Imaginează-ți că muream de curiozitate să văd pandantivul acesta mai de aproape. Este superb. L-ai luat cumva de la *Edition Graphique?* Mi-am petrecut ore întregi admirându-le splendidele obiecte de artă. Când eram nemăritată, nu-mi puteam permite să mi le ofer, dar acum Oliver îmi oferă tot ce-mi doresc. Vino cu mine sus, am să-ți arăt cadoul pe care mi l-a adus de la Paris de ziua mea. Este o nebunie, dar e magnific!

Lucinda își bănui gazda că, sub pretextul de a-i arăta o bijuterie, voia de fapt s-o testeze fără să pară că face asta.

Când ajunse la ultimul etaj, observă că și casa familiei Thornham avea un fel de pod mansardat care însă de data asta era chiar dormitorul lor. Încăperea de sub acoperiș, foarte vastă, era aranjată remarcabil.

– Ia loc.

Laurian îi arătă o sofa acoperită cu o țesătură multicoloră cu fir de aur, apoi se îndreptă spre o măsuță de toaletă, veche și foarte frumoasă.

– Înainte să mă căsătoresc, piesa aceasta de mobilier era albă cu albastru... știi, stilul acela îngrozitor din camerele tinerelor fete! A trebuit s-o transform, și cum în luna de miere am fost în Bali, și am înnebunit după sarongurile acelea frumoase din *batik* ce se poartă acolo, am hotărât să refac decorarea acestei încăperi cu țesături din astea. Sunt destul de mulțumită de rezultat. Ca ambianță, este foarte bună pentru Oliver, care este mai degrabă un *macho,* ți-ai putut da seama probabil de asta, și mi se potrivește și mie!

– Este într-adevăr de un efect impresionant, zise Lucinda admirând culorile blânde ale țesăturilor, unele puse pe pereți, altele drapate pe patul imens, sau acoperind canapeaua și un

fotoliu Biedermeier. Se folosiseră mai multe motive, dar armonia era perfectă și reflecta acel gust care o făcuse pe Laurian Thornham o creatoare celebră înainte chiar să împlinească treizeci de ani.

Veni și se așeză lângă invitata ei ca să-i arate cadoul pe care-l primise de ziua sa. Era un pandantiv, un înger cu plete lungi de aur și aripi din același metal, lucrat de mână, ținând o stea cu briliante. Cămașa îngerului, din email argintiu, era și ea stropită cu briliante.

Lucinda admiră bijuteria, o adevărată capodoperă de maestru.

– James mi-a spus că-ți cauți de lucru, și un apartament, zise Laurian, se pare că este o treabă urgentă. Eu poate că aș putea să fac ceva în acest sens, dar mai întâi, vorbește-mi puțin despre dumneata.

Abia se cunoscuseră, și totuși Lucinda nu simțea nici cea mai mică reținere în a se confesa. După câteva clipe, Laurian îi promise că ar avea ceva să-i propună dacă îi lăsa un răgaz de câteva zile. Văzând că întrevederea lor era pe sfârșite, Lucinda nu se putu abține s-o întrebe pe noua ei prietenă ceva care-i stătea pe suflet:

– Ați cunoscut-o pe soția lui James?

Când pronunță „James", Lucinda descoperi că, pentru ea, acesta era un nume de împrumut; în mintea și în inima ei, James se numea Diego.

– Nu, noi ne cunoaștem de puțină vreme, și ea a fost ucisă acum mai bine de doi ani.

– Ucisă?

– A fost prinsă în incendiul unui hotel din America. Au existat puțini oameni arși, dar mulți au murit asfixiați. Bietul James... Pe lângă asta, a fost și micuța Rosa opărită cumplit. Cred că a avut parte de cele mai crunte nenorociri, pe care nu le-ai dori nimănui. Noroc că, din punct de vedere profesional, a reușit foarte bine. Este evident că reprezintă persoana ideală care să se ocupe de proiectul lui Oliver, datorită relațiilor pe care el le are în Spania.

– Da, zise Lucinda, distrată și încă sub impresia șocului.

Nu și-ar fi putut imagina niciodată felul în care a murit soția lui Diego.

– ...Și cum se face că el a scăpat și ea nu?

– El nu era cu ea în America. Altfel, cu siguranță că ar fi scos-o din flăcări, sau poate ar fi murit amândoi asfixiați.

Era evident că și Laurian gândea la fel ca ea.

– Deși poate să pară absurd, el încă își reproșească că n-a fost acolo, continuă Laurian. Oliver crede că în privința asta, James n-o să-și revină niciodată. Dar noi doi suntem căsătoriți de prea puțin timp încât să ne putem doar imagina ce ar însemna viața unuia fără celălalt. Dar tragediile trebuie depășite. Trebuie neapărat. Viața merge înainte, iar timpul vindecă până la urmă rănile.

Lucinda rămase tăcută. Suferea aproape fizic la gândul a ceea ce putuse el îndura când aflase vestea. Draga lui Katie pe care o adora... moartă... în împrejurări atât de îngrozitoare... dincolo de Atlantic.

În clipa aceea, Oliver intră în încăpere.

– Laurian, mă bucur să văd că tu și cu domnișoara Radstone aveți multe să vă spuneți, dar cred că nu este momentul pentru așa ceva. Tom Bedworth trebuie să plece și vrea să te vadă mai întâi. Mâine are mult de lucru, și tu știi cât de mult ține să se culce devreme înaintea unei lungi zile pe scenă.

Soția sa se ridică.

– Îmi pare rău, dragul meu, n-am văzut cum trece timpul! Tocmai îi arătam Lucindei îngerul pe care mi l-ai luat de la Paris. Cobor imediat. Lucinda, dacă ai nevoie de baie, este acolo.

– Am să mă fardez un pic.

– Bine, atunci te lăsăm și ne întoarcem la îndatoririle noastre de gazde. Pe curând.

Și strecurându-și mâna în cea a soțului ei, Laurian și Oliver dispărură.

„M-am trădat, oare? se întrebă Lucinda rămasă singură. A bănuit că sunt îndrăgostită de Diego?“

Își aminti de ceea ce spusese Laurian, apropo de timpul care vindecă până la urmă toate rănile. Era oare posibil ca și ea să fi avut parte odinioară de vreo dragoste nefericită? Altfel, ce altă suferință ar fi putut da cuvintelor ei accentul experienței?

Lucinda își dădu seama cu plăcere că simțea afecțiune pentru această femeie bună și sensibilă, și care avea darul să înțeleagă totul foarte repede. Își dorea din tot sufletul să devină prietene.

Câteva clipe mai târziu, traversând palierul care ducea la salon, îi auzi pe invitați și gazdele lor în antreul de la etajul inferior. Probabil că era familia Bedworth care pleca.

Rămase o clipă în prag înainte de a intra în salonul plin de flori și luminat discret; în mod ciudat, se simțea un pic intimidată printre toți acești oameni mai în vârstă decât ea și care deja reușiseră în viață; era chiar un pic depășită de evenimente.

Diego se desprinse dintr-un mig grup de persoane și veni spre ea.

– *Hello!* Unde ai dispărut? Am să-ți aduc ceva de băut. Aici șampania curge în valuri până la plecarea ultimului invitat – în general cu taxiul, se înțelege.

– Cred că pentru mine a fost de ajuns. Nu prea sunt obișnuită să beau. Nu există ceva nealcoolizat?

– Bineînțeles că există... suc de fructe, apă minerală?

– Un pic de suc de portocale, vă rog, ar fi perfect.

– Ai văzut portretul lui Laurian când era doar o copilă?

Diego îi arătă un tablou agățat într-o mică nișă cu o lumină subtilă.

– ...Oliver îl numește *Fiica lui Neptun.* O să înțelegi repede de ce-i spune așa.

Se îndepărtă ca să-i aducă un pahar cu suc de la celălalt capăt al încăperii, unde se aflau băuturile.

Lucinda studie atent tabloul care o reprezenta pe Laurian la vârsta de vreo doisprezece ani, așezată pe malul mării, cu părul lung căzându-i pe spate și cu picioarele ascunse de o stâncă; părea într-adevăr o sirenă eșuată pe plajă.

– Este foarte frumos, nu crezi?

– Da, foarte frumos. Mulțumesc... Ar trebui să-i faceți și Rosei un tablou. Poate un pastel, sau o schiță cu sanguină, așa se numește, cred.

– Este o idee bună, într-adevăr. Dar mă tem că n-o să avem timp să-l facem până plecăm în Spania.

– Când plecați?

– Aș vrea să cred că luna viitoare. Depinde...

Plecarea aceasta depindea în parte de găsirea unei pesoane care să se ocupe de Rosa, Lucinda știa asta. Nu era nevoie de o profesoară calificată; cu o fetiță de șapte ani, orice persoană adultă cultivată și căreia să-i placă copiii ar putea să lucreze. Lucinda știa că ea ar fi fost absolut în stare s-o facă, și ar fi făcut-o cu plăcere. Dar nu folosea la nimic s-o mai spună o dată, Diego știa deja că ea ar fi fost de acord, numai că el credea că nu este potrivită.

– Laurian crede că ar putea să mă ajute să-mi găsesc ceva de lucru, zise ea. Nu-i de mirare că Oliver s-a îndrăgostit de ea, se pricepe la toate și este foarte simpatică, nu credeți?

– Este unică. Dacă îi ești pe plac – ceea ce mi se pare că este cazul – ea va face totul ca să te ajute. Are un suflet de aur.

Vecinul de masă al Lucindei se apropie ca să i-o prezinte pe soția lui. Invitații erau numeroși și nu apucaseră încă să se cunoască toți.

*

* *

Mai trecu vreo oră până ce majoritatea oaspeților plecară, rămânând doar vreo zece persoane. Aproape toți locuiau în cartierul Spitalfields și plecaseră pe jos.

În momentul acela, petrecerea se transformă în ceea ce Laurian numea „statul la taclale", bărbații într-un capăt al încăperii, femeile în celălalt. Domnii voiau într-adevăr să afle amănunte despre proiectul spaniol al lui Oliver, în timp ce doamnele preferau să vorbească cu Laurian despre modă și despre diversele tendințe ale acesteia.

Era aproape ora două noaptea când în sfârșit oaspeții se despărțiră, în râsete și glume. Această veselie târzie se explica în parte prin faptul că, cu o oră în urmă, văzând că bărbații erau cam într-un punct mort, Laurian adusese niște gustări și un platou imens cu brânzeturi. Chiar și femeile se lăsaseră ispitite, iar soțul ei desfăcuse sticlele de vin vechi de Rioja aduse de Diego.

În momentul când își luară la revedere, Diego era atât de vesel și bine dispus ca după cina pe care o luaseră la Bocuse. Lucinda bănui că într-o vreme, el fusese probabil mereu așa. Acum însă, îi trebuiau mai multe pahare de vin ca să-și adoarmă suferința. Abia atunci, sentimentul lui de vinovăție de a nu fi fost alături de Katie tocmai când ea avusese mai multă nevoie de el, se estompa...

Diego nu era totuși beat, însă dacă ar fi fost în starea lui obișnuită, cu siguranță că, pe drumul spre casă, n-ar fi schițat un ritm de step fredonând vesel o melodie, și nici nu i-ar fi zâmbit atât de radios fetei.

– Este o prostie, nu-i așa, dar chiar m-aș vedea pe scenă, cu joben și frac, la Ritz. Dar visul dumitale secret care ar fi, Lucinda?

– Să dansez vals într-o sală de bal imensă luminată doar de lună, îmbrăcată într-o rochie făcută din zeci de metri de tul.

Îi răspunsese dintr-o răsuflare, fără să se gândească.

– Singură?

De data aceasta, ea ezită.

– Nu... poate cu Rafael Vera, care după părerea mea este cel mai frumos bărbat din Europa.

Diego știa despre cine este vorba. Senor Vera, care avea abia patruzeci de ani, era ministrul de externe al Spaniei și un bărbat strălucitor.

– El nu este aici, așa că mulțumește-te cu mine. Să ne unim amândoi fanteziile!

Diego se înclină și-i întinse brațele.

Era ceva absolut extravagant, dar Lucindei nu-i păsa. În lumina palidă a zorilor, merse spre el, Diego o cuprinse cu un braț, și-i luă mâna în mâna lui. Ea ridică privirea spre el zâmbind, așteptând să înceapă să danseze. Dar el nu făcu nici un pas. Rămase nemișcat și tăcut; doar mâinile lui exprimau ceva. Îi cuprinse mai strâns talia și degetele-i calde se închiseră ferm peste mâna ei mică.

Erau aici, în picioare, umbrele lor contopindu-se într-o formă alungită pe trotuar. Lucinda știa că el o s-o sărute, și tot corpul îi fremăta de așteptare.

Diego îi simți fiorul, dar se înșelă asupra înțelesului său.

– Îți este frig, zise el, sălbindu-și strânsoarea. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Nu, nu, nicidecum.

Prea târziu însă... elanul lui trecuse.

– Știam că o să-ți fie frig doar cu șalul acesta. Este mult prea subțire pentru o noapte ca asta. Hai, să ne grăbim spre casă.

O luă de mână, ca și cum ea ar fi fost de vârsta Rosei și porni în pas vioi, uitând de pantofii de seară ai Lucindei, fără să se gândească nici o clipă că ar fi putut să-și scrântească glezna.

Noroc că nu se întâmplă nimic de felul ăsta. Ea ajunse acasă vie și nevătămată, doar un pic obosită, și regretând amarnic mai ales ocazia pierdută a acelui sărut, care poate nu se va mai ivi niciodată. Se simțea atât de bine lângă el!

Când intrară în casă, ea realiză că în curând se vor despărți și va urca fiecare în camera lui. Și atunci, vraja acestei seri va fi definitiv ruptă.

– Vreți să bem ceva cald, o supă, un ceai? propuse ea ca să mai întârzie despărțirea.

El păru să ezite o clipă. Apoi, cu o voce joasă, șopti:

– Pregătește-ți ceva, dacă vrei. Eu am să mă duc la culcare. Te-aș sfătui mai degrabă să intri repede în pat, ar fi mai plăcut decât să stai în bucătărie cu încălzirea oprită.

– Da, aveți dreptate, recunoscu Lucinda, dezamăgită.

Urcară împreună scara. La etajul doi, Diego îi șopti „noapte bună". Ea îi urmări silueta înaltă până în pragul ușii, pe care el o închise încet în urma lui.

*
* *

A doua zi dimineața, când Lucinda coborî, încă somnoroasă, în sufragerie, Diego se apucase deja de treabă. În timp ce bea o ceașcă de ceai, fata se cufundă în lectura ziarului *Times* la care Diego era abonat. În afara ofertelor de serviciu, Lucinda ținea să se pună la curent cu diversele evenimente la ordinea zilei și cu ce se mai întâmpla în Anglia, cât mai repede posibil. Lipsise atâta vreme de aici! De aceea citea și ziarul doamnei Boston, *Daily Mail,* care era ceva mai amuzant. În rubrica mondenă a lui Nigel Dempster găsi câteva rânduri despre Georgia. Poate că în felul acesta, adresându-se cuiva de la ziar, va afla unde trăsese mama ei la Londra? Sau poate chiar numai citind articolul?

„Georgia Garforth, 39 de ani (vârsta reală necunoscută), unul dintre oracolele cele mai celebre ale feminismului, dar respinsă de extremiștii acestei mișcări (se cunosc superbele ei toalete la modă

și compromisurile amoroase cu unii membri ai sexului „bestial"), se află în prezent la Londra pentru a-și lansa ediția revăzută a marelui ei succes: *Jumătatea cea mai bună a umanității.*

Locuiește la *Blakes* de când acest hotel de avangardă care-i aparține lui Anushka Hempel (proprietară și la *Ponds,* magazinul cel mai snob din Londra), și-a deschis porțile. Ambianța cosmopolită și rafinată de la *Blakes* i se potrivește admirabil Georgiei Garforth; s-a putut remarca de această dată că mai vechiul ei prieten, foarte tânărul și seducătorul francez Guy Doancourt, n-a însoțit-o. Georgia ne-a declarat: „Guy este reținut de niște probleme familiale. Ne vom întâlni din nou la Paris, după ce voi pleca din Londra.

Dar un prieten care s-a aflat în același avion cu ei, între Los Angeles și New York, mi-a dezvăluit că nici nu și-au vorbit între decolarea și aterizarea avionului. Este cam mult pentru doi călători care sunt – așa cum ne-a spus ea – mai apropiați ca niciodată unul de altul".

*
* *

Încântată de descoperirea ei, Lucinda se hotărî să meargă cât mai repede să-și vadă mama. Ieși deci destul de repede, pretextând că pleacă să-și caute de lucru și sună la hotel de la telefonul cel mai apropiat.

– Alo? Aș putea vorbi cu doamna Garforth, vă rog? Sunt Lucinda Radstone.

După o foarte lungă așteptare, auzi vocea atât de deosebită a mamei sale.

– Sunt Georgia. Unde ești? Ce s-a întâmplat, Lucinda?

Cu siguranță că dormea când a sunat telefonul.

– Sunt la Londra. Te-am văzut aseară la emisiunea lui Wogan. Aș putea să te văd?

– Astăzi sunt foarte ocupată. Dar... ce faci aici? N-ar trebui să fii în Spania?

– Am venit să-i aduc editorului manuscrisul lui Constantin.

– Așadar, în sfârșit l-a terminat.

Georgia nu se interesa să afle cum se simte tatăl său.

– Bun, eu am prima întâlnire la ora unsprezece, așa că ai face bine să vii imediat. Astăzi nu mai am alt moment liber, și în timp ce o să vorbim, voi putea să mă pregătesc. În cât timp poți ajunge aici?

– Nu știu... Habar n-am unde este *Blakes.* Mă aflu lângă Liverpool Street.

– Oh, este o zonă sinistră! Ce naiba cauți în cartierul acela? În fine, n-are nici o importanță, o să-mi explici totul când o să ne vedem. Toți șoferii de taxi știu unde este *Blakes*. Pe curând.

Și-i închise telefonul.

Din fericire Lucinda avea suficient mărunțiș ca să sune din nou la hotel și să întrebe care este cea mai apropiată stație de metrou. Câteva clipe mai târziu, își cumpăra un bilet pentru South Kensington, și se pregăti sufletește să înfrunte ora de vârf care pe liniile *Central* și *Picadilly* își amintea că era îngrozitoare. Era încă devreme.

Schimbă metroul la Holborn; deja îmbulzeala începea să scadă, și găsi chiar și un loc. Era obosită, având în vedere că dormise doar vreo patru ore. Adormise destul de greu, într-atât era de emoționată și surescitată de faptul că pierduse ocazia unui sărut în lumina slabă a zorilor...

Fără îndoială anunțată de către una din recepționere că Lucinda urca, Georgia o aștepta în fața ușii apartamentului său, îmbrăcată într-un halat lung alb.

– Draga mea! Cât mă bucur să te văd! A trecut atâta vreme. Ce mai faci?

Nu era nimic forțat în căldura cu care o primea.

– Bine. Dar tu?

– Surmenată! Cred că am un deficit de zeci de ore de somn, fără să mai vorbesc despre decalajele orare, dar m-am obișnuit. Îmi pare rău că nu pot să te invit la dejun, draga mea, dar toată ziua am o întâlnire după alta. Toți ziariștii vor să vorbească cu mine. Probabil că este o lipsă de vedete săptămâna asta. Este infernal!

Niciodată Georgiei nu i se urcase la cap gloria. Știa ce înseamnă vanitatea și lua lucrurile așa cum veneau, cu părțile lor bune și rele.

– Vino cu mine în baie, continuă ea. Vrei o cafea, sau altceva?

– O cafea e perfect. Am mare nevoie.

Cu o notă de admirație, Lucinda își privi mama îndreptându-se spre telefon. Nu era încă machiată, și se vedea bine că se culcase târziu, dar trăsăturile ei păstrau o tinerețe uimitoare. În ciuda vârstei, Georgia era încă foarte seducătoare.

„Ar fi bine, gândi ea privind-o pe Georgia care vorbea la telefon, să ai, în primii cincisprezece ani, o mamă caldă, iubitoare, în genul doamnei Boston, care apoi să se transforme ca prin minune într-o mamă ca Georgia, tolerantă, având simțul umorului și o atitudine pozitivă față de viață".

– Unde este Guy? întrebă ea, după ce Georgia închise telefonul.

Se simțea oarecum vinovată să pună o întrebare la care în parte cunoștea răspunsul. În același timp însă era curioasă să vadă cum reacționează mama ei; cu fiica sa, nu era nevoită să trișeze.

Georgia se duse la oglindă și-și puse o bandă elastică pe cap ca să-i țină părul în timp ce se machia.

– Am hotărât să ne despărțim. Devenea plictisitor. Am stat prea mult timp împreună, știi doar, aproape cinci ani. Într-o vreme, mi-am zis că legătura noastră ar putea deveni permanentă, dar presupun că nimic nu durează o veșnicie.

Începu să-și dea cu fond de ten.

– Îmi pare rău, zise Lucinda calmă. Cred că cinci ani înseamnă ceva. Îmi plăcea de Guy... în fine, atât cât am putut să-l văd.

– Și mie... și încă țin la el! Ne-am despărțit absolut amical. Sper că așa vom rămâne. Azi-dimineață era un articol în ziar în care se spunea că nu ne-am adresat nici o vorbă în avion. Ca de obicei, ziarele scriu orice! Imaginează-ți un pic scena: după spusele lor, noi am fi traversat America de la un capăt la altul fără să schimbăm două vorbe! Într-un anume sens, este adevărat, dar există și motive. Eu eram epuizată, ca de obicei, și atunci, la decolare, am luat un somnifer. Iar Guy m-a trezit când am ajuns pe aeroportul Kennedy.

– Și de ce v-ați despărțit, totuși ?

– Ei bine, imaginează-ți că el voia să ne instalăm undeva și să încercăm să avem un copil.

– Chiar așa?! exclamă Lucinda, fără să-și ascundă uimirea.

– Cel puțin, zise Georgia oarecum sec, asta spunea el ca să salveze aparențele. De fapt, ceea ce nu putea el să admită era faptul că nu suporta să joace roluri secundare când eram în public. Înnebunea când citea comentariile din ziare care insinuau că el era un fel de gigolo. Bărbații nu sunt obișnuiți să rămână în umbră atunci când nevestele sau prietenele lor sunt în lumina reflectoarelor. Pentru asta este nevoie de un bărbat excepțional – cineva foarte puternic – care să nu se formalizeze.

– Presupun că așa este.

Lucinda se gândi la Oliver Thornham, aparent atât de încântat și mândru de reușita soției sale. Dar el însuși era foarte puternic.

Nu-i păsa că Laurian era ridicată în slăvi, se va bucura întotdeauna de succesele ei, și nu va resimți niciodată nici cea mai mică urmă de invidie.

Se surprinse întrebând dintr-o dată:

– Te gândești vreodată la tatăl meu?

Georgia o privi, descumpănită.

– De ce naiba mă întrebi asta?

– Pentru că, din când în când, eu mă gândesc la el.

– Pff... trebuie să fi murit... Își petrecea timpul riscându-și viața.

O bătaie în ușă anunță că sosise cafeaua Lucindei.

– Și bătrânul ce mai face? întrebă Georgia după ce chelnerul plecă.

– Doar voința lui de a-și termina cartea l-a ținut în viață; și când aceasta a fost terminată... a încetat să mai lupte. A murit acum două săptămâni. De aceea am venit să te văd, mamă, ca să-ți spun asta.

Preț de o clipă, Georgia încremeni, apoi își tamponă repede cu puful fruntea.

– Și... acum tu ce o să faci? întrebă ea după o clipă de tăcere.

– Îmi caut de lucru la Londra.

– Constantin nu ți-a lăsat nimic?

– Ceva bani care sunt deja investiți. Nu-mi aduc mare lucru. Mă tem că nici ție nu ți-a lăsat nimic.

– Nici nu avea de ce. Eu n-am avut niciodată vreun pic de afecțiune pentru el. S-a purtat cu mama într-un mod scandalos. Tu nu l-ai cunoscut decât după ce a îmbătrânit. Dar când era tânăr, era egoistul perfect! Ea rămânea însărcinată și el pleca în expediții... Nu era niciodată acolo când ea făcea vreun avort, nici chiar atunci când m-am născut eu. Și mama a trebuit să accepte toate astea, nu avea de ales; depindea financiar de el. Dar după ce am crescut și mi-am dat seama cât era de exploatată, am hotărât că mie nu mi se va întâmpla niciodată așa ceva. Așa stau lucrurile.

– Dar ea nu i-a reproșat niciodată?

– Niciodată. I se părea normal să fie așa. Mie însă nu mi se părea normal. Mă înnebunea situația asta.

– Și totuși, și tu te-ai debarasat de mine încredințându-mă bunicii. Poate că și asta însemna egoism, nu?

– Ba da... și să nu crezi că nu sunt conștientă de asta. Dar n-aveam altă soluție.

– Bine. Să nu mai vorbim despre asta; n-ai vrut niciodată să participi la creșterea mea, nu-i așa?

Georgia tăcu o clipă, prea concentrată să-și traseze conturul sprâncenelor. În sfârșit spuse:

– Am fost o mamă dezastruoasă, dacă ne luăm după tradiție, dar eu am vrut să te am, fata mea. Este o experiență fantastică să ai un copil. N-aș fi vrut pentru nimic în lume să pierd asta. Și atenție! Nu m-am debarasat de tine înainte să împlinești trei ani. Eu am avut parte de toate acele nopți nedormite, de schimbat scutece și toate astea, nu trebuie să uiți!

– Da, mi-a povestit bunica. Îți lua întotdeauna apărarea când bunicul se înfuria cumplit când auzea de vreo trăsnaie de-a ta, dacă-mi pot permite să spun așa.

– Ce ipocrit bătrân! Te asigur că el a produs multă suferință altora, poți să mă crezi, zise cu cinism Georgia. Cei mai mulți bărbați din generația lui n-au avut vreodată scrupule față de nevestele lor. Într-un fel nu era vina lor, era un lucru bine înrădăcinat în moravurile de atunci... Când erau între ei, știau să trăiască, știau să se poarte... dar cu femeile, au fost de-a dreptul odioși! Iar pentru ei, așa era normal! Nu-ți face iluzii, draga mea. Constantin s-a apucat să studieze păsările la bătrânețe, dar înainte...

Își dădu ochii peste cap și păru că-și amintește deodată:

– ...Și cartea lui, cum este? Valorează ceva? Ți-a lăsat drepturile de autor?

– Da... dar nu știu dacă va fi publicată. Câți oameni vor citi o carte despre viața păsărilor din ținutul Deltebre?

Georgia încuviință din cap.

– Pe mine mă interesează doar oamenii. Așa că nu este cazul să te prezint editorului meu, nu sunt genul lui astfel de publicații. Dar el o să-mi spună unde te poți duce. Am să-l întreb, dacă vrei.

– Mulțumesc, ești amabilă, dar Constantin a lăsat o listă cu casele de editură la care voia să mă adresez.

– Biata de tine, dacă ai știi, poți aștepta mult timp până ce ei se vor hotărî. Ce urmează să faci? Unde locuiești?

– La niște prieteni. Provizoriu. Dar tu, unde pleci după Londra?

– Mai întâi în Australia pentru un turneu de conferințe despre noua ediție a cărții mele. Apoi voi vizita Asia de Sud-Est așteptând să se termine iarna în Europa și în America de Nord. Știi bine că mă feresc de frig de câte ori pot. Vreau să văd dacă condiția femeii s-a schimbat în locuri precum Indonezia. Poate că am să mă întorc în Europa de Crăciun. Editorul meu tocmai și-a cumpărat o cabană la munte, și se gândește să-și invite prietenii. Ar fi amuzant. Dar mai aștept înainte să mă hotărăsc.

Tăcu și-și examină cu un ochi critic culoarea cu care se dăduse pe pleoape.

– Cunosc câteva persoane la *Beeb*. Cred că este cam târziu să te prezint ca pe fiica mea, și cum nu semănăm practic deloc, o să spun că ești o prietenă de-a mea. Vrei să-ți dau niște nume?

– Da, ești drăguță, mi-ar putea fi de folos, chiar dacă ieri am cunoscut-o pe Laurian Thornham la un dineu; ea crede că poate să-mi găsească o slujbă. De la ea ai cumpărat rochia pe care o purtai la emisiunea lui Wogan, se pare? Nu i-am spus că te cunosc.

– Ia te uită, nu știam că este măritată. Probabil că s-a întâmplat recent. Era încă nemăritată când a câștigat premiul de cea mai

bună creatoare de modă a anului. Am citit totuși de curând un articol despre ea, și nu se vorbește deloc despre soțul ei. Cum arată?

– Destul de impresionant... Le stă bine împreună.

– Ei, să sperăm că o să dureze! Laurian este o vrăjitoare... Întotdeauna mi-a plăcut de ea. Cunoaște o mulțime de lume. Dacă ea ți-a zis asta, nu-mi fac nici o grijă, poți să fii sigură că-ți va găsi ceva ca lumea. Dar până atunci, spune-mi, n-ai nevoie de bani? Pot să-ți împrumut câteva sute de lire, dacă ai nevoie.

– Îți mulțumesc, dar cred că o să mă descurc.

– Ai și haine corespunzătoare? Eu am o grămadă pe care nu le mai port; voiam să le vând, dar ia tu tot ce vrei, fără probleme. Du-te și scotocește în garderoba mea. Pe cele pe care voiam să le dau le-am așezat în dreapta; erau gata să plece la vechituri.

*
* *

Când Lucinda se întoarse la Spitalfields, avu impresia că revine după o zi de cheltuieli nebunești.

– Ți-ai cumpărat rochii noi? Oh, pot să le văd și eu? o întrebă Rosa de pe scară cu aviditate.

Era greu să spună nu.

– Bine, de acord, dar află un lucru: nu le-am cumpărat; mi-au fost dăruite de cineva.

Ajunsă în camera ei, despachetă sacoșele, spre marea bucurie a fetiței care scotea strigăte entuziaste.

– Tata a plecat în provincie ca să supravegheze lucrările la un turn pe care-l restaurează, îi zise Rosa. L-am auzit spunându-i doamnei Boston că va cina pe drumul de întoarcere. Este departe de aici.

După ce o culcară pe Rosa, doamna Boston și Lucinda cinară împreună.

– După cum spun cei de la meteo, este multă ceață astă-seară, zise menajera. Nu-mi place să-l știu pe domnul Collingham pe autostradă pe o vreme ca asta. Oamenii conduc atât de repede!

Lucinda îi împărtășea îngrijorarea; toată seara se gândi la el și spera să nu fie prea obosit după o noapte scurtă; ar fi preferat să nu știe că este o ceață deasă prin împrejurimile Londrei.

Nehotărâtă, ezitând să se ducă la culcare înainte să fie sigură că el se întorsese cu bine, se așeză în fața focului din șemineul din salon, cu un roman bun, hotărâtă să rămână trează până la întoarcerea lui.

Dar probabil că adormise cu cartea în mână, pentru că deodată auzi zgomotul unui buștean pus pe foc, și se trezi tresărind, văzându-l pe Diego în picioare, în fața șemineului, privind-o.

– Oh, mă bucur că v-ați întors cu bine! exclamă ea fără să-și ascundă ușurarea. Cred că ați avut un drum îngrozitor.

– Ceața era de nepătruns pe alocuri, într-adevăr. Dar... credeam că o să te culci devreme după petrecerea de aseară.

– M-am... m-am gândit că o să vă întoarceți flămând, și că poate ați vrea să mâncați ceva cald.

Fusese cât pe ce să-și mărturisească îngrijorarea.

– Vrei să insinuezi că n-aș fi în stare să-mi fierb un ou? întrebă el, sincer surprins.

– În general, spaniolii nu prea au asemenea virtuți domestice, în orice caz nici unul dintre cei pe care eu îi cunosc.

– Uiți că... eu sunt pe jumătate englez! Aici bărbații sunt mai puțin cocoloșiți. Învață foarte devreme să-și facă sandvișuri sau ouă prăjite cu șuncă, sau cartofi la cuptor, sau un grătar!

Lucinda percepu în vocea lui o asprime care o lăsă perplexă. Simțea că era furios pe ea, dar de ce? Ce putuse să facă încât să

merite o asemenea dizgrație? Acum nu mai îndrăznea să-i pună întrebări despre cum își petrecuse ziua, sau dacă lucrările la turn decurgeau satisfăcător.

– În cazul acesta, mă duc la culcare, zise ea, supusă. Noapte bună.

Aproape că ajunsese la ușă când el o opri brusc.

– Tot mai vrei să mergi la Pobla de Cabres? S-au te-ai răzgândit de când ești aici?

Ea se întoarse dintr-o dată, cu chipul radiind de speranță.

– Nu, nu m-am răzgândit. Trebuie să înțeleg cumva că ați revenit asupra refuzului de a mă angaja?

– Da, zise el dând din cap. Am hotărât asta pe drumul de întoarcere.

– Oh, este minunat! Nici nu-mi vine să cred. Nu... nu îndrăzneam să sper. Ce anume v-a determinat să mă angajați?

Răspunsul o făcu să regrete că pusese această întrebare.

– Oliver Thornham m-a convins s-o fac. M-a sunat azi-dimineață foarte devreme, ca să-mi spună că ai putea să fii de folos când va demara proiectul. Dacă te iau cu mine, te țin oarecum în rezervă până când el te va angaja. Se pare că și Laurian se gândește că i-ai putea fi într-un fel de folos. Bănuiesc că are de gând ca, pe viitor, să-și petreacă mult timp pe acolo.

– Înțeleg.

Bucuria ei se topise brusc, astfel că adăugă pe un ton amărât:

– Așadar, îmi oferiți acest post fără voia dumneavoastră?

El îi aruncă o privire indescifrabilă.

– Ei, n-aș merge chiar până acolo. Este adevărat însă că tot mai am rezervele mele. Dar Oliver este părintele proiectului de la Pobla de Cabres; dacă el crede că ai putea avea un viitor acolo, eu n-am să mă cert în nici un caz cu el în privința asta. Dar s-a făcut târziu, și ești epuizată. Du-te la culcare, Lucinda. O să mai vorbim despre asta și mâine. *Buenas noches.*

Capitolul 4

– Lucinda! Văd Pirineii!

Rosa, care nu încetase să scoată exclamații încă de când decolaseră, o apucă pe fată de braț, insistând să privească și ea primele priveliști cu crestele acoperite de zăpadă pe care urmau să le survoleze.

Aveau norocul să călătorească pe o zi de toamnă rece dar însorită, fără nici un nor care să-și proiecteze umbra peste tabla de șah a câmpurilor și satelor ce se întindeau între Londra și coasta de sud a Angliei, peste întinderea ca de mătase cenușie a Canalului Mânecii, a fluviilor și pădurilor Franței, iar acum, peste somptuoasa panoramă pe care o ofereau munții golași ce se întindeau de la Mediterana la Atlantic, formând o frontieră naturală.

Diego nu călătorea împreună cu ele, ratând astfel ocazia de a împărtăși emoțiile și bucuria Rosei pentru botezul aerului pe care-l primea acum. Pe fetiță o încântase fiecare secundă a drumului: călătoria cu trenul de la Victoria Station la Gatwick, imaginea de pe ecran a bagajului său trecut prin controlul cu raze X, verificarea pașaportului ei nou-nouț la vamă, magazinul duty-free de unde

cumpăraseră cadouri pentru bunicii ei și niște bomboane delicioase, așteptarea febrilă a anunțării zborului și, peste toate, minunea decolării spre cerul limpede.

Lucinda, pentru care era de asemenea primul zbor, era în sinea ei la fel de emoționată; totuși fu mai puțin încântată decât fetița atunci când li se aduse micul dejun cu toată hrana perfect ambalată, aseptizată și mai puțin apetisantă.

– Bietul tata, să rateze el toate astea! Pot să păstrez sticluța asta frumoasă ca amintire? întrebă ea, contemplând cu poftă sticluța cu vin de Bordeaux pe care Lucinda o începuse.

Diego plecase cu mașina, cu două zile mai devreme, luând cu el bagajele care ar fi fost incomod de transportat cu avionul. Urma să le aștepte la aeroport. Prima lor noapte în Spania o vor petrece în casa părinților lui, în plin centrul Barcelonei.

Rosa părea extrem de emoționată la gândul că-și va întâlni bunicii. Aceștia veniseră adeseori s-o vadă când ea se afla în spital pentru grefele de piele, venise mai ales bunica ei. Lucinda în schimb, se temea puțin de această întâlnire. Într-adevăr, aflase de curând că tatăl lui Diego era marchizul de Montfalco y Campassos; nu prea voia să recunoască, dar se simțea foarte intimidată de acest titlu.

Doamna Boston, care-i dăduse această informație, îi mai spusese și că Don Jorge era un om amabil și fermecător, dar că dona Julia, sub înfățișarea ei amabilă, era foarte dificilă și nu ezita, dacă era cazul, să formuleze critici dacă lucrurile nu mergeau așa cum dorea ea.

Lucinda simțise că menajera se exprimase cu blândețe. Adevărul era că marchiza, de origine engleză, era cea mai bună dintre femei dacă știai să te porți cu ea, dar putea să se dovedească un adversar redutabil în caz contrar.

În sfârșit, când ieșiră în holul principal al aeroportului, Diego, care le aștepta, se repezi să le întâmpine. Purta un bluzon de piele foarte fin și ușor, sub care se vedea un tricou de lână de culoare deschisă și un fular de mătase roșu. În ciuda ținutei foarte lejere, era de o extraordinară distincție – *hidalgo*-ul perfect din cap până-n picioare – și inima Lucindei se topi când îl zări.

Rosa alergă să se arunce în brațele tatălui său. Când ajunse și Lucinda cu căruciorul plin de bagaje, el îi zâmbi și-i strânse mâna; atingerea aceasta îi aminti fetei de seara când el fusese cât pe ce s-o sărute. Cu inima bătându-i nebunește, îl urmă fără să scoată un cuvânt până la mașină, în timp ce Rosa, emoționată, îi povestea cu lux de amănunte toate detaliile minunatei lor călătorii.

Aeroportul se afla la doisprezece kilometri sud de Barcelona, și nu le trebui prea mult timp ca să ajungă în oraș. Era ora la care toate magazinele și birourile erau închise, și străzile erau aproape goale. Orașul urma să se animeze din nou spre sfârșitul după-amiezii, și va rămâne așa până la o oră târzie din noapte.

Se întrebă dacă va avea posibilitatea să scape puțin și să se plimbe vreo oră. Voia neapărat să viziteze Barrio Gotico, cartierul istoric al Barcelonei, dar poate că acesta se afla prea departe de locuința marchizului.

– Când vom ajunge, Abuelita tocmai își va face siesta, așa că o vei putea vedea mai târziu, îi explică Diego fiicei sale, așezată pe bancheta din spate.

Se întoarse apoi spre Lucinda și continuă:

– ...mama obișnuiește să-și facă siesta de când a venit în Spania, imediat după căsătorie, prin anii cincizeci. La prima vedere o să ți se pară asemeni tuturor femeilor spaniole din generația ei, dar în adâncul ei păstrază ceva englezesc care iese la suprafață din când în când.

– Va trebui să ne odihnim și noi? întrebă Rosa. O să am voie să mă culc mai târziu diseară, așa cum fac copiii spanioli?

– Astă-seară, da. Dar la Pobla de Cabres, va depinde de Lucinda, draga mea; de acum încolo, ea va hotărî cum este mai bine să-ți petreci timpul. Când locuiai cu bunicul dumitale, întrebă el privind-o pe Lucinda, trăiai după ora și obiceiurile spaniole?

– Trăiam după ora și obiceiurile păsărilor. Ne trezeam de dimineață.. ne culcam devreme. Când am fost în Granada, mâncam după obiceiul spaniol pentru că luam prânzul la restaurante, dar acasă mâncam întotdeauna devreme la prânz și cinam la ora șapte. În ce privește Pobla de Cabres, cred că va trebui să așteptăm să vedem cum stau lucrurile acolo. Este evident că factorul determinant va fi programul dumneavoastră.

El îi aruncă din nou una din acele priviri indescifrabile, dar nu răspunse nimic.

Lucinda remarcase deja în orășelele din deltă că, adeseori, fațadele vechilor case spaniole ascund în spatele porților interioare incredibil de bogate și spațioase. Uneori, o casă despărțită de șosea doar printr-un metru de trotuar, avea în interior o scară monumentală și o grădină interioară mare, frumos amenajată.

Cu toate astea, când intrară pe o stradă mărginită de copaci în inima Barcelonei, nu se aștepta să vadă în fața lor, câteva clipe mai târziu o poartă atât de maiestuoasă. Aceasta avea o arcadă înaltă și dădea într-o imensă curte interioară înconjurată de grajduri și hangare în care se aflau trăsurile. În casă se intra printr-o scară largă de piatră.

– Am intrat prin spate, îi explică Diego. De cealaltă parte, casa dă spre o stradă pietonală foarte îngustă.

În timp ce vorbeau, doi oameni veniră să le deschidă portierele.

– *Buenas tardes. Gracias.*

Lucinda îi zâmbi unui bătrân care aștepta, impasibil, ca ea să coboare. Îi răspunse curtenitor la salut, dar nu-i zâmbi, la fel, de alt-

fel, ca și celălalt coleg al lui pe care Diego îl prezentă. Juan și Manolo erau doi bătrâni servitori ai familiei. Chipurile lor se luminară însă când apăru fetița.

– Este întruchiparea dumneavoastră, don Diego! exclamă Manolo.

– *Si, es verdad,* încuviință și Juan. Ai zice că este sora geamănă a băiețelului de odinioară... și pariez că este la fel de ștrengăriță.

Înveseliți de prezența fetiței, începură să se ocupe de bagaje. Lucinda simțise o evidentă rezervă din partea lor în privința ei, dar păreau atât de încântați s-o vadă pe fetița lui don Diego în casa în care acesta se născuse și unde ei lucrau dintotdeauna, încât ea nu se mai formaliză.

Descoperi că această casă veche era un adevărat palat. Niciodată până acum nu mai intrase într-un imobil particular de o asemenea grandoare; nu se așteptase la o asemenea minunăție.

Saloanele Casei Montfalco prin care trecură erau pline de splendide mobile vechi datând din diverse epoci.

Când micul lor grup ajunse în camerele care le fuseseră atribuite, Lucinda descoperi cu ușurare că binefacerile confortului modern erau prezente.

Rosa și ea împărțeau un apartament format din două camere, fiecare cu propria baie, legate printr-un salonaș. Acesta se deschidea spre o terasă amenajată ca grădină, care dădea spre acoperișurile atât de frumoase în culori calde, ale orașului.

– Abuelita a creat o grădină pe acoperișul casei. Ai să vezi, de acolo se vede statuia lui Cristofor Columb care domină portul, îi spuse Diego fiicei sale.

Se întoarse spre Lucinda și adăugă:

– ...Ne aflăm în inima lui *Barrio Gotico,* cartierul gotic, care constituie partea cea mai veche a Barcelonei. Când eram mic, e o

minune că nu mi-am rupt oasele făcând escalade pe acoperișuri! Dar pe tine să nu te prind, Rosa, altfel o să ai de-a face cu mine, ai înțeles?

La fel ca Lucinda, și el întrebuința din ce în ce mai des cuvintele spaniole care erau mai ușor de înțeles atunci când vorbea cu fiica lui, iar aceasta asimila cu repeziciune.

– Cameristele se vor ocupa de bagaje, continuă el. De fapt, în casa asta se vorbește castiliana. Tata crede că decât să învețe catalana, pe lângă limba lor oficială, copiii ar trebui să învețe engleza, pentru a o putea vorbi curent. În sfârșit, mă duc să văd dacă mama s-a trezit. În caz că da, am să vin să vă iau. Altfel, riscați să vă rătăciți în casa asta mare, noilor-veniți le trebuie un timp ca să se orienteze. O să vezi, i se adresă el doar Lucindei, din cauza construcțiilor succesive din diverse epoci, te-ai putea crede într-un labirint.

– Ce este acela un labirint? întrebă Rosa, după plecarea lui.

Lucinda îi explică, răbdătoare, și o trimise să se spele pe mâini și să se pieptene. Trebuia oare ca ele să se schimbe pentru a se prezenta înaintea marchizei? Ea habar n-avea ce trebuia să facă. În acest *palacio* aristocratic, trebuie să fi domnit un oarecare formalism.

Își făcură apariția, la un moment dat, două cameriste: Amparo, care trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani, și Nieves care era încă o fetișcană.

Lucinda se hotărî s-o întrebe pe Amparo dacă trebuia ca Rosa să se schimbe înainte de a-și vedea bunica.

– Nu acum, domnișoară, dar mai târziu da, pentru cină. Arătați-mi care este cea mai frumoasă rochie a ei ca s-o calc. Și-o va pune astă-seară, pentru că se va întâlni cu mătușile și verișorii ei. Din păcate, don Mateo și soția sa nu pot să vină, au o obligație importantă la Madrid astă-seară.

– Cine este don Mateo? întrebă Lucinda.

– Fratele cel mare al lui don Diego... moștenitorul lui don Jorge.

Amparo părea surprinsă că Lucinda nu știe asta.

– ...Este diplomat, așa cum a fost și marchizul. Când a fost în post la Londra, domnul marchiz a cunoscut-o pe dona Julia, care este englezoaică prin naștere – dar cine ar mai bănui asta acum?

Pe moment, Lucinda simți o oarecare ușurare aflând că Diego este fratele mai mic, și nu dădu nici o atenție atitudinii cameristei față de ea. Abia mai târziu își dădu seama de acest amestec de curiozitate și ostilitate voalată. Dintr-un motiv sau altul, Amparo nu prea îndrăgea englezii, chiar dacă stăpână ei era, precum și mama Rosei.

– Abuelita și-a terminat siesta și vrea să te vadă imediat, veni s-o anunțe Diego pe fiica sa. Și pe dumneata, Lucinda.

Apartamentele marchizei se aflau într-o altă aripă a casei; pe coridoare, mobilierul din lemn deschis la culoare, chiar dacă era foarte vechi, părea mai degrabă în stil franțuzesc decât spaniol.

Diego bătu la o ușă dublă, înaltă.

– *Adelante!* se auzi dinăuntru.

El deschise încet ușa și o împinse în față pe Rosa.

– Copila mea dragă! Cât sunt de fericită să te văd! Vino să mă îmbrățișezi.

Vocea aceasta, cu tonalități englezești, plină de căldură și atât de primitoare, avu asupra Lucindei un efect încurajator în timp ce se pregătea și ea să intre. O văzu pe mama lui Diego îmbrățișându-și nepoata.

Preț de câteva clipe, atenția bunicii fu în întregime acaparată de Rosa. În sfârșit, bătrâna doamnă își aminti că prețioasa progenitură era însoțită; își întoarse privirea spre Lucinda.

– Bunză ziua, domnișoară Radstone.

Continuând s-o țină pe fetiță cu mâna stângă, îi întinse Lucindei o mână albă și fină, perfect îngrijită, cu degetele încărcate de inele superbe.

– Fiul meu mi-a vorbit mult despre dumneata. Eram nerăbdătoare să te cunosc.

Primirea ei era cât se poate de amabilă, și totuși, în timp ce-i strângea mâna, Lucinda percepu în adâncul privirii ei – era aproape sigură de asta – ceva ce semăna cu o anumită rezervă, cu o oarecare neîncredere bine ascunsă. Aceeași expresie în priviri o întâlnise și la servitorii casei.

– Bună ziua, doamnă.

Nu găsi nimic altceva mai bun de zis. Totuși, era atât de dornică să facă o impresie bună, dar parcă își pierduse toată siguranța de sine.

– Ia loc, te rog. Ceaiul va fi servit în curând. Ați avut un zbor plăcut? întrebă marchiza pentru a o face să se simtă ceva mai în largul ei.

Lucinda își reveni.

– A fost o călătorie foarte interesantă pentru amândouă. Nici eu nu mai zburasem până acum. Priveliștea Pirineilor din avion este spectaculoasă, nu-i așa, Rosa?

Începând din acest moment, lucrurile intrară pe un făgaș normal. Conversația dintre cei patru se derulă fără probleme, iar bătrâna doamnă se purtă atât de amabil cu ea încât Lucinda se întrebă dacă de fapt nu era chiar binevenită în această casă.

Doi servitori veniră să întindă o față de masă brodată peste o măsuță joasă, pe care apoi așezară serviciul de ceai din argint masiv. În clipa aceea, apăru un alt servitor care anunță că senorita Coscollosa era aici.

– Spune-i, te rog, să intre, Enrico.

Dona Julia se întoarse spre fiul său.

– Sabina s-a întors din străinătate. Nu știam că tocmai a venit. Va fi surprinsă să te găsească aici!

Apoi o privi pe nepoata ei și spuse:

– O să primim vizita surorii lui Juan Coscollosa, care era prietenul cel mai bun al tatălui tău atunci când el era mic. O să-ți placă de ea; este foarte nostimă și călărește foarte bine. Chiar a reprezentat Spania la concursuri hipice internaționale. Dacă vrei, o să te învețe și pe tine. Dumneata călărești, domnișoară Radstone?

– Nu.

– Ce păcat! Asta v-ar fi dat o ocupație amândurora, la Pobla de Cabres. Este un lucru excelent ca un copil să învețe să se ocupe de un ponei... mai ales atunci când este mic.

– Lucinda și Rosa pot să facă și excursii pe jos acolo, interveni Diego. După părerea mea, mersul pe jos este un exercițiu mult mai bun decât călăria.

În clipa când ușa se deschise, el se ridică. Intră o tânără de vreo treizeci de ani; chipul i se lumină când îl zări.

– Diego! Nu mă așteptam să te găsesc aici.

Întinse spre el brațele și-l sărută cu înflăcărare. Se făcură apoi prezentările. Era evident că Sabina se simțea ca acasă în sânul familiei Montfalco.

– Pentru cât timp ești aici, Diego?

Când îi spusese bun-venit Rosei, ea trecuse automat de la spaniolă la engleză pe care o vorbea cu un puternic accent.

– Doar pentru o noapte. Mâine pornim toți trei spre Tortosa. Ne oprim la Parador, unde o să ne instalăm până când va fi gata de locuit prima casă din Pobla de Cabres.

– Juan se întoarce vineri seara. Săptămâna asta este la Bruxelles. Ar trebui să-ți petreci aici weekendul și să plecați luni. Sunt sigură că și el ar fi încântat să te vadă. De atâta vreme nu v-ați mai întâlnit!

– Știu, și mie mi-ar face plăcere să-l revăd, Sabina, dar nu pot să zăbovesc aici. Poate într-un alt weekend, când proiectul va fi mai avansat.

– Astă-seară am invitat toată familia la cină, zise dona Julia. Vrei să vii și tu, Sabina? Doar faci parte aproape din familie, ca să zic așa.

– Mulțumesc, voi veni cu mare plăcere. Presupun că petrecerea este dată în cinstea Rosei, firește.

Sabina îi zâmbi fetiței.

– ...Tatăl tău a avut timp să-ți arate ușa secretă?

Rosa scutură din cap.

– Nu mi-ai spus că există o ușă secretă, tată!

– Când eram mică, oh, chiar mai mică decât tine acum, zise Sabina, fratele meu și tatăl tău m-au încuiat într-o zi într-o încăpere din această casă, zicându-mi că voi rămâne acolo dacă nu voi găsi ușa secretă. Am căutat, am căutat... fără succes. Până la urmă, un servitor m-a auzit plângând și m-a scos de acolo pe ușa obișnuită.

– Fără să fi dezvăluit însă isprava băieților, pentru că altfel ar fi fost strașnic pedepsiți că s-au purtat atât de rău cu tine! adăugă dona Julia.

– Oh, nu cred că au făcut asta din răutate, zise Sabina, privindu-l zâmbitoare pe Diego. După aceea, tatăl tău mi-a spus că-i pare rău de ce făcuse, și drept recompensă mi-a arătat ușa secretă.

– Unde este? Vreau și eu să încerc s-o găsesc! exclamă Rosa, nerăbdătoare.

– Bineînțeles. Tatăl tău și Sabina te vor conduce acolo în timp ce domnișoara Radstone se va odihni după ce s-a ocupat de tine toată ziua, zise marchiza. Mai vrei o ceașcă de ceai, domnișoară Radstone?

– Mulțumesc.

După ce ceilalți ieșiră, Lucinda întrebă:

– Ușa secretă se deschide cumva spre o încăpere secretă? Rosei îi va plăcea la nebunie asta.

– Mă tem că nu este nimic misterios. Se deschide pur și simplu spre un culoar. Ușa aceasta așa-zis secretă este de fapt o falsă ușă pe care s-au pictat cărți, astfel încât nu-ți dai seama și o confunzi cu rafturile bibliotecii. O persoană adultă nu s-ar putea înșela, dar Sabina nu avea decât cinci ani când băieții au încuiat-o acolo. Cu siguranță că ideea a fost a lui Juan. Diego avea și el tendința de a fi neascultător, dar rareori era răutăcios. Când au crescut, toți trei au rămas buni prieteni. La un moment dat, am crezut că asta se va termina printr-o căsătorie. Don Jorge și cu mine, precum și părinții ei, am fi fost încântați, dar n-a fost să fie. Diego a cunoscut-o pe Kate și s-a căsătorit cu ea aproape imediat. Iar Sabina nu s-a căsătorit niciodată, după cum ți-ai putut da seama, chiar dacă a avut mulți admiratori și este o fată fermecătoare.

Dona Julia îi întinse Lucindei o altă ceașcă de ceai și schimbă subiectul, rugând-o să-i vorbească despre cartea lui Constantin, despre care era evident că fiul ei îi povestise.

Cu toate acestea, era limpede că Sabina încă mai ardea de dragoste pentru Diego, și că spera ca răbdarea să-i fie răsplătită într-o bună zi.

Cucerită și ea de Sabina, Lucinda nu se putea abține să resimtă simpatie față de această tânără care-l pierduse pe Diego cu ani în urmă și ale cărei speranțe reînviaseră o dată cu văduvia lui. Înțelegea foarte bine ce trebuie să fi simțit acum Sabina.

– Și părinții dumitale? Unde locuiesc? întrebă la un moment dat dona Julia.

– Mama locuiește în America. Iar tata... nu știu unde locuiește... Din păcate, ei s-au despărțit înainte ca... eu să-l cunosc.

Marchiza o privi îngândurată.

– Ce păcat! Îmi pare rău. Este foarte important să crești într-o familie armonioasă, și sub influența ambilor părinți, dar în zilele noastre se pare că asta se întâmplă din ce în ce mai rar. Cu toate acestea, în Spania familia este încă o celulă foarte unită, și se ține mai puțin ca în altă parte la viața profesională care îndepărtează femeile de căminul lor și...

Se întrerupse pentru că tocmai se deschisese ușa și intra un bărbat înalt, cu tâmplele argintii. În ciuda diferenței de vârstă, era portretul viu al lui Diego.

– Ah, Jorge... sosești la timp pentru ceai. Ți-o prezint pe domnișoara Radstone care ne-a adus-o pe Rosa de la Londra.

Lucinda se simți obligată să se ridice și să-i strângă mâna. În timp ce-i zâmbea, fu surprinsă să nu observe în salutul lui nici o reticență.

– Sunt încântat să te cunosc, domnișoară Radstone. Dar de ce ne formalizăm atâta? Ia loc, te rog. Fiul meu îți spune Lucinda... ce prenume fermecător. Pot să-ți spun și eu astfel? Lucinda?

– Bineînțeles, zise ea continuând să zâmbească, ușurată să-l vadă atât de prietenos.

Marchizul se așeză pe canapea, lângă soția lui.

– Și unde sunt Diego și fetița?

– Sunt cu Sabina; s-au dus să-i arate Rosei „ușa secretă“ din bibliotecă, îi răspunse ea.

– Sabina? Nu știam că s-a întors.

– Și eu am aflat abia acum o jumătate de oră, când ea a venit aici. S-a întors aseară, se pare.

Diego moștenise de la tatăl său felul de a ridica o sprânceană când își manifesta o nemulțumire, își dădu seama Lucinda, observându-l pe bătrânul domn.

– N-a pierdut prea mult timp până să vină să te vadă. Știa cu siguranță că va fi și Diego aici, remarcă el, nu fără un oarecare sarcasm.

Soția lui îi aruncă o privire scurtă, dar oricât de scurtă ar fi fost, era încărcată de semnificații. Ce voia oare să-i spună?

– Dacă nu vă supărați, zise cu timiditate Lucinda, eu m-aș duce să mă plimb puțin. Astăzi nu m-am prea mișcat, și sunt foarte nerăbdătoare să văd *Barrio Gotico.* Poate că nu voi avea altă ocazie.

– Bineînțeles, zise dona Julia. Poți să pleci imediat, dacă vrei. Dar ia-ți un mantou, astăzi este destul de răcoare. O să știi să-ți găsești camera?

– Cred că da, mulțumesc. Vă rog să mă scuzați...

Cu ușurința unui bărbat încă vioi, don Jorge se ridică repede ca să-i deschidă, galant, ușa.

– Cred că am înțeles bine: dumneata vorbești perfect spaniola și catalana; dacă te rătăcești prin străduțele înguste ale cartierului, n-o să-ți fie greu să întrebi care este drumul corect, îi zise el zâmbindu-i larg.

Avea un farmec extraordinar, în ciuda vârstei.

– Vă mulțumesc, nu cred că o să am probleme.

În sfârșit, Lucinda își luă la revedere de la gazdele sale. Își găsi cu ușurință camera, în schimb îi fu destul de greu să găsească ușa de la intrare. Pe când rătăcea pe un culoar lung, Diego apăru la capătul palierului.

– Se pare că vrei să te duci să te plimbi... cu condiția să găsești ieșirea!

El îi zâmbea, și Lucindei i se păru mult mai tânăr și mai senin decât la Londra. Trase concluzia că acesta era efectul întâlnirii cu Sabina.

– Dacă îmi dai voie, o să-ți arăt drumul, altfel riști să te trezești pe la spălătorie, sau în pivniță! Din fericire, liniștește-te, nu există chilii ascunse, secrete, de unde să nu mai poți ieși... cel puțin, după câte știu eu.

– Rosa a găsit ușa secretă?

– Da, aproape imediat. În schimb, nu a descoperit combinația care deschide acea ușă. Eram pe punctul de a i-o dezvălui, dar ea n-a vrut. Vrea să încerci și dumneata. Și știi de ce? Pentru că este convinsă că persoana care posedă ca moștenire o bijuterie miraculoasă trebuie să știe să deschidă o ușă secretă.

Îi zâmbi din nou.

– ...Ar trebui poate să te pun la curent cu ceva. Mie mi-ar plăcea ca ea să continue să mai creadă un pic în miracole.

Expresia feței i se schimbă.

– ...Biata micuță nu prea a avut ocazia să-și dea seama dacă o zână bună s-a aplecat asupra ei la botez...

– Dar acum este bine, zise Lucinda, cu blândețe în glas. Este cu tatăl ei... și vă adoră... în plus are și un bunic marchiz care are, dacă nu chiar un castel în Spania, cel puțin ceva foarte apropiat de asta. Sunt sigură că-i va plăcea să vină aici când va fi mare, iar mama dumneavoastră, se vede bine că este nebună după ea. Știu din experiență cât contează în viața unui copil o bunică afectuoasă.

– Da, dar e și mai bine să ai o mamă care să te iubească.

Era greu de spus dacă Diego se gândea la mama Rosei pe care aceasta o pierduse, sau la mama vitregă pe care ar fi putut s-o aibă într-o bună zi.

În timp ce Lucinda își punea aceste întrebări, el reluă pe un alt ton:

– Tatăl meu are și un castel adevărat, castelul Montfalco, dar acesta se ruinează de mai multe secole. Ceea ce a mai rămas din el se află cocoțat pe o colină, la mulți kilometri distanță de orice localitate. Când eram tânăr, visul meu era să-l reconstruiesc. Bineînțeles, mi-am dat seama repede că era un vis irealizabil, dar datorită acestui castel s-a născut în mine pasiunea pentru pietrele vechi.

– Copilăria pe care ați petrecut-o în aceste locuri trebuie să vă fi influențat și ea foarte mult, nu?

– Fără îndoială, dar nu în aceeași măsură. Trăiam aici, pur și simplu... și nu-mi puneam întrebări. Dar atunci când tata m-a dus să văd, împreună cu Mateo, fortăreața aceea dărăpănată, imaginația mea s-a înflăcărat imediat. Îmi amintesc bine, era în ziua când împlinisem șapte ani. Bunicul meu englez avea și el o clădire veche pe care voia să mi-o lase moștenire la majorat, pentru că n-avea nici un fiu. De altfel, acesta este unul dintre motivele pentru care am fost educat în Anglia. Mama nu voia defel ca vechea casă familială să fie vândută doar pentru că ea era fată, și nu băiat; și cum Mateo era îndreptățit să primească succesiunea de aici, tata a acceptat ca eu să fiu crescut după modelul britanic, în ideea că voi moșteni Collingham Palace. Dar n-a fost așa.

– Ce s-a întâmplat?

– Bunicul a murit prea devreme... cu mulți ani înainte ca eu să-i pot lua locul. Proprietatea era într-o stare foarte proastă și, când fondurile s-au epuizat, nu a mai existat nici o soluție. Tata nu era destul de bogat ca să întrețină o asemenea clădire. Acest gen de proprietăți devin foarte repede adevărate abisuri în care arunci banii. A trebuit să ne hotărâm s-o vindem. Într-un fel, este păcat. Dar, pe de altă parte, Rosa va avea cel puțin o zestre ca lumea, și asta nu este un lucru rău.

– În Spania fetele mai au încă nevoie de zestre? întrebă Lucinda, surprinsă. Credeam că nu se mai obișnuiește de multă vreme!

– Ai dreptate, dar nu strică cu nimic când o fată are venituri proprii. În felul acesta, dacă se mărită cu un bărbat care n-are mijloacele cu care să-i asigure o viață îndestulată așa cum i-ar plăcea ei, poate să contribuie și ea, fără să fie nevoie să muncească.

– Dar multor femei le place să muncească! Le place mai mult decât să stea doar acasă, nu credeți?

– În acest caz, ele nici n-ar trebui să se mai mărite, zise el pe un ton ferm. Prima datorie a unei femei este să se consacre soțului și copiilor ei. Nu poți să le faci pe toate. Trebuie să alegi. Așa-i viața.

Era evident că, în această privință, el avea niște idei foarte înapoiate. Lucinda consideră însă că nu este cazul să comenteze, în orice caz nu acum, mulțumindu-se să se întrebe dacă această atitudine mai degrabă retrogradă se datora educației lui spaniole.

– Domnișoara Coscollosa lucrează? întrebă ea.

– Nu. Sabina are multe de făcut pentru a o ajuta pe mama ei la diverse colecte de binefacere, și să crească mulți cai de curse. Ea duce viața obișnuită a fetelor spaniole de familie bună, ceea ce nu înseamnă că activitățile ei sunt lipsite de interes, dimpotrivă. Mama ei a învățat-o cum se ține o casă mare, cum trebuie asistate persoanele singure, sau cum să îngrijească bolnavii. Operele de binefacere, cum sunt numite aceste lucruri, mai au încă un sens în această lume... Ai avut și dumneata experiența asta: ultimii ani ai bunicului dumitale au fost cu siguranță mai fericiți fiindcă cât ai fost dispusă să vii să te ocupi de el.

– Este adevărat... însă a fost un concurs de împrejurăriri fericite. Dacă aș fi avut pe vremea aceea o activitate profesională intensă, sincer vorbind, nu cred că aș fi plecat din Anglia lăsând totul baltă. De fapt, nu am nici un merit pentru felul cum au decurs lucrurile.

Ajunseseră în fața ușii. Diego se opri înainte s-o deschidă.

– Ești prea modestă. Așa cum te cunosc eu, sunt sigur că niciodată nu ți-ai fi pus înainte interesul personal, zise el.

– Mă măguliți! exclamă ea râzând. A fost o ocazie excelentă de a-mi perfecționa limba spaniolă, și de asemenea să învăț catalana. Asta mi-a permis să-mi îmbogățesc cunoștințele și să mai aștept câțiva ani înainte să mă lansez în cursa nebunească a vieții de la oraș. Am trăit vremuri bune; știți, n-am avut niciodată o pasiune pentru săptămâna de lucru de patruzeci de ore și pentru rutină!

Diego deschise ușa din fier forjat, și se treziră în curtea principală a casei. Aceasta fusese probabil la origine sub cerul liber; acum însă era acoperită cu un tavan de sticlă și transformată într-o imensă grădină interioară, cu pardoseala din dale de marmură, cu un bazin central decorat în stil maur, cu arbuști de seră, palmieri, smochini.

– În fond, te asemeni cu Sabina, zise Diego, ca și cum ar fi gândit cu voce tare: simți instinctiv că pentru dumneata, cariera este căsătoria.

Sabina! Iar și iar Sabina!

– Poate, zise Lucinda fără convingere.

*
* *

– Senorita, de îndată ce vă veți îmbrăca, marchiza dorește să vă vadă, împreună cu fetița, o anunță Amparo, după ce-i pregăti baia Lucindei. Dacă aveți nevoie de mine, pentru orice, vă rog să sunați.

– Mulțumesc, Amparo.

Puțin obișnuită cu serviciile unei cameriste, Lucinda nu era sigură dacă-i plăcea ideea ca lucrurile ei să fie aranjate de altcineva decât de ea însăși. Se întreba dacă nu cumva Amparo le va povesti celorlalte cameriste că, dacă englezoaica avea câteva haine frumoase, desuurile în schimb erau din cele ieftine.

Probabil că dona Julia, Sabina și surorile lui Diego pe care urma să le întâlnească purtau lenjerie rafinată, de mătase și dantelă, lucrată de mână de călugărițele spaniole.

Lucinda se hotărâse să se îmbrace în ceva cât mai simplu dintre lucrurile oferite de Georgia. Nici una dintre toaletele extravagante pe care le adusese cu ea nu se potrivea cu statutul ei. De altfel, de

ce ar trebui să arate nemaipomenit? Până acum, mai avusese câte un motiv să nutrească speranța că Diego s-ar putea interesa de ea. Acum însă, când știa totul despre Sabina, cum ar putea să rivalizeze cu o fată pe care el o iubea de ani de zile, și i se potrivea din toate punctele de vedere mai bine decât ea? Ar fi fost o atitudine egoistă și răutăcioasă. Or, dacă-l iubea într-adevăr pe Diego, va trebui să pună fericirea lui și a Rosei înaintea fericirii ei. Așa că îmbrăcă un taior foarte sobru din jerse bleumarin, împodobit doar cu un șirag de perle.

Lucinda și Rosa ajunseră în budoarul donei Julia, și o găsiră îmbrăcată pentru seară într-o elegantă rochie din crepdeșin de culoarea șampaniei, lucrând la o tapiserie. După o privire aprobatoare adresată Rosei, ea observă taiorul Lucindei.

– Dar acesta pare să fie de la casa Jean Muir! zise ea pe un ton surprins.

– Într-adevăr, doamnă.

– Cine este Jean Muir? întrebă Rosa, foarte curioasă.

– Unul dintre cei mai buni creatori de modă din întreg Regatul Unit, draga mea, îi răspunse bunica. Am și eu în dulap câteva lucruri de acolo. Astea nu se demodează niciodată, și rezistă bine la drum.

Își puse deoparte broderia.

– ...Să coborâm, vreți? Ceilalți nu vor întârzia să apară.

Sora cea mare a lui Diego, Cristina, avea doi copii adolescenți, și aștepta un altul, în ianuarie. Sora cea mică, Isabel, tocmai născuse cel de al doilea copil. La fel ca și soții lor, amândouă se purtară amabil cu Lucinda totuși, fata simți că ei ar fi preferat să fie doar în familie. Chiar și Diego părea distant. Doar marchizul părea să se bucure de prezența ei, străduindu-se pe cât posibil s-o introducă în conversație, făcând totul pentru ca ea să nu se simtă stânjenită.

După cină, întoarsă în camera ei, Lucinda se gândi că fusese absolut nedreaptă și acum regreta. Într-adevăr, și altcineva în afara marchizului fusese absolut fermecătoare cu ea, și aceasta era Sabina Coscollosa.

De ce ea? Dintre toți acești oameni, doar tatăl lui Diego și fata aceasta pe care el o iubea fuseseră singurii care o acceptaseră fără rezerve, pe când mama lui, surorile și cumnații erau oarecum distanți, dacă nu chiar reci... Ce aveau împotriva ei? Era limpede că exista ceva. Dar ce?

*
* *

A doua zi, după micul dejun, Diego, Rosa și Lucinda porniră spre Tortosa, unde ajunseră la timp pentru a lua masa de prânz la un hotel-restaurant cocoțat pe o creastă a muntelui care domina orașul și valea fertilă a Ebrului.

Spre sfârșitul după-amiezii, obosită după seara precedentă când se culcase mai târziu, Rosa era morocănoasă, îi era somn. Lucinda o duse imediat la culcare și se schimbă liniștită înainte de a cina cu Diego.

În ciuda tuturor hotărârilor ei, murea de nerăbdare să se afle singură doar cu el. În timp ce se machia ușor, se străduia totuși să-și mai înfrâneze elanul. Trebuia cu orice preț să-l considere doar patronul ei, și atât. În sfârșit, clipa cea mare sosi.

– Cred că familia mea ți s-a părut mai degrabă intimidantă, nu? M-am uitat mult la dumneata aseară, și în unele momente păreai să-ți dorești să dispari și să-ți găsești un refugiu liniștit, zise Diego, când ea i se alătură în barul spațios al hotelului.

Ea fu surprinsă că el îi acordase ceva mai mult decât o atenție superficială. Nici o clipă, nu observase că el o privea.

– Nicidecum. Probabil că v-ați înșelat asupra expresiei mele. Dimpotrivă, era un contact pasionant cu viața unei adevărate familii spaniole. Nu cred că prea mulți oameni au norocul să aibă o familie armonioasă ca a dumneavoastră și probabil că simt invidie văzând cât de fericiți sunteți.

– Ei, viața de familie nu decurge întotdeauna atât de lin, să știi. Când eram adolescenți, Mateo, Juan și cu mine, ne consideram bărbați de lume; nici nu știi cât de proaste ni se păreau fetele, cu gângurelile lor! Acum, presupun că ceea ce ne irita de fapt, era felul lor de a nu ne lua în serios așa cum ne luam noi pe vremea aceea.

Amintirea aceasta îl făcu să zâmbească.

O dată în plus, Lucinda se lăsă fermecată de acest zâmbet atât de rar. Se aplecă să ia păhărelul cu sherry care-i fusese adus, dar era atât de emoționată încât mâna îi tremura foarte tare, și fu cât pe ce să-l răstoarne.

– Excelent reflex, zise Diego, când ea reuși să redreseze situația fără să facă pagube.

Remarca aceasta a lui avea ceva atât de britanic în ea, încât Lucinda îl întrebă:

– Faptul că ați fost educat într-o altă țară, nu v-a îndepărtat de ceilalți?

– Nu, nu chiar. Părinții mei au ținut întotdeauna să ne dea o educație bilingvă. Cât îi privește pe ceilalți, de exemplu Sabina, pe care ai cunoscut-o, familia ei își petrecea o mare parte din vacanțe la Collingham, așa cum și eu îmi petreceam o parte aici.

– Dar atunci, de ce n-ați învățat-o și pe Rosa spaniola?

De la bun început, pe Lucinda o frapase acest lucru.

– A fost dorința soției mele.

Diego spusese asta fără cea mai mică schimbare de ton.

– Era strălucitoare în toate, dar incredibil de netalentată la limbi străine. Niciodată nu a putut înțelege cum copiii le învață cu multă ușurință. Și apoi, lui Kate nu-i plăcea Spania. Trebuie să recunoaștem că aici sunt multe lucruri exasperante. Întârzierile... birocrația administrativă... fatalismul cu care se acceptă ca lucrurile să nu fie făcute la timp. Lui Kate i se păreau toate astea absolut insuportabile și nu voia ca Rosa să devină un amestec al acestor două culturi. Pentru ea, Rosa trebuia să fie englezoaică și atât. Kate avea o deosebită stimă pentru educația pe care o primise și, pe vremea aceea, îi împărtășeam părerea. Nu cred că pe termen lung asta îi va dăuna Rosei. Într-un an, cu siguranță că va vorbi la fel de bine spaniola ca și engleza, de parcă ar fi crescut în Spania.

– Sunt sigură, încuviință Lucinda. Ați remarcat cum citea sloganurile de pe panourile publicitare de-a lungul drumului? Eu am învățat primele cuvinte în catalană de pe afișele de la pompele de benzină unde se oprea autobuzul să alimenteze.

El făcu un semn de salut unui cuplu de străini – fără îndoială nemți în drum spre sud – care tocmai intrase în bar.

În timp ce-i contempla profilul aristocartic, Lucinda se gândi că parcă Diego nu mai privea trecutul în același fel. Când îl cunoscuse, cea mai mică aluzie la căsnicia lui părea că-l face să sufere, în ciuda eforturilor lui de a ascunde asta. Acum, vorbise despre Kate cu detașarea celui care vorbește despre cineva a cărui amintire nu-i mai trezește suferința unei pierderi recente. Ea era sigură că faptul acesta se datorește Sabinei. Datorită ei, rana se închisese, lăsând locul speranței pentru o nouă viață.

– Nu vorbești niciodată despre dumneata, Lucinda, zise deodată Diego, rupând astfel tăcerea. Pui multe întrebări, dar spui puține lucruri. Sabina mi-a atras atenția astă-seară, când te-ai dus s-o culci pe Rosa.

– Ah, da?

Lucinda se întreba dacă nu cumva vorbiseră cu toții despre ea; era potrivită oare pentru dublul rol pe care urma să-l joace? Adică să fie în același timp *Vineri* de sex feminin pentru Diego, și guvernanta Rosei?

– I-ar plăcea mult să vă împrieteniți; faptul că nu este căsătorită încă la vârsta ei, când cele mai multe fete din generația ei sunt acaparate de grija pentru copii, o face să se simtă oarecum stânjenită. Spune-mi sincer dacă o simpatizezi.

– Foarte mult. Dar nu cred că va mai rămâne mult timp nemăritată. Pare o fată foarte bună.

– Sabina este adorabilă, zise el cu căldură în glas, fără să-și dea seama că o face să sufere.

Bineînțeles că Lucinda nu avea nimic cu fericirea viitoare a Sabinei. Și totuși... Cât de minunat ar fi fost să fie iubită de Diego! Dar acesta era evident un vis inaccesibil.

– Ți-a spus cumva aseară ceva care să indice faptul că în sfârșit s-ar fi îndrăgostit? adăugă el.

În sfârșit? Oare el nu știa că Sabina fusese *întotdeauna* îndrăgostită de el? Cât de orbi pot fi bărbații!

– Nu, dar cred că are o mulțime de admiratori. Cred că un bărbat îndrăgostit de ea ar fi nebun să nu-și mărturisească cât mai repede dragostea, nu credeți? N-a împlinit încă treizeci de ani dacă am înțeles eu bine, și-și dorește să-și întemeieze un cămin!

– Sunt sigur. Ea adoră copiii. Ceva îmi spune că se va logodi curând, zise el cu un zâmbet, un adevărat chin pentru Lucinda.

Poate că avea de gând s-o ceară în căsătorie pe Sabina când va veni la Pobla de Cabres? În weekendul următor?

„Dumnezeule! Voi putea suporta ca el să-mi anunțe asta?“, se întrebă ea, nefericită.

– Cred... cred că am să mă duc la culcare. Noapte bună.
– Eu o să mă mai plimb puțin. Noapte bună, Lucinda.
Și se despărțiră.

*
* *

A doua zi, Lucinda descoperi Pobla de Cabres – Satul Caprelor. Se ajungea la el pe un drum îngust care fusese totuși asfaltat în timp, dar care acum era numai gropi. Satul era așezat în jurul unei coline din mijlocul unui lanț muntos. Văzut de departe, semăna cu multe alte locuri din această regiune a Spaniei.

Ajunsă în interiorul satului abandonat, Lucinda își dădu seama că Pobla de Cabres nu era chiar atât de tipic pe cât crezuse. Mai întâi, numeroase case erau construite din piatră aparentă, în loc să fie văruite cum era obiceiul, și cele mai multe dintre acoperișuri înaintau mult spre stradă, adăpostind uneori un balcon făcut din grinzi grosolane. Lucinda aprecie că aici iarna trebuie să fi fost mai aspră decât în deltă, și că ninsoarea nu era un lucru rar.

– Într-adevăr, iarna este frig, și chiar foarte frig, dar vara nu te sufoci ca în alte părți. Aici este mai mult aer, zise Diego când ea îi împărtăși impresiile. În general, casele spaniole nu sunt nici proiectate nici echipate ca să înfrunte un climat aspru. Mulți cumpărători neavizați au un șoc când își dau seama că încăperile cu pardoseala de marmură, atât de plăcute pe timp de vară, de îndată ce dă prima brumă, seamănă cu încăperile frigorifice ale măcelăriilor. Ceea ce vrea Oliver Thornham să realizeze aici este un confort de nivel aproape american pe timp de iarnă – dar evident, este mult mai ușor de zis decât de făcut!

În timp ce mergeau pe străzi, Lucinda îi făcu fotografii Rosei, și de asemenea, fără ca acesta să observe, lui Diego. Era ușor să se prefacă a fotografia case, și să-l prindă atunci când el se oprea să examineze detaliul unei fațade.

Dinspre biserică se auzea un zgomot de ciocane și discuțiile unor bărbați vorbind în catalană.

– Sunt muncitorii care tocmai termină lucrările la casa noastră, îi explică Diego.

„Ce mult mi-ar plăcea să fie într-adevăr casa „noastră", gândi Lucinda cu o ușoară amărăciune, în timp ce-l urma spre casa unde, pentru un timp cel puțin – totul depindea de data la care Sabina va dori să fixeze nunta – ei vor trăi toți trei împreună.

*
* *

Vineri, în ajunul zilei când trebuia să vină Sabina, Lucinda se hotărî să se ducă la casa ei din deltă. Dar mai înainte, se duse la San Carlos de la Rapita să cumpere cadouri pentru Maria Roig.

Era o vreme superbă; după ce hoinări prin piață și prin câteva magazine, Rosa și cu ea se duseră în port. Aici, luară o Coca-Cola și mâncară niște calamari fripți delicioși pe terasa de la Clubul Nautic – denumire pretențioasă pentru o cafenea din port frecventată de muncitori și de pescari. Calamarii erau de fapt niște rondele de sepie prăjite în unt, un pic cam tari dar gustoase, mai ales că soarele încălzea atât de plăcut.

– Este frumos aici, nu ți se pare? zise Rosa legănându-și veselă picioarele. Este mai bine decât la Londra.

Câteva zile de vreme frumoasă îi alungaseră paloarea nordică din obraji și făcuseră ca buclele care-i împodobeau fruntea inteligentă să devină mai blonde.

– Mmm... foarte frumos, într-adevăr, încuviință Lucinda, închizând ochii și întorcându-și fața spre soare.

Dar o rodea o suferință surdă, și nici măcar faptul de a se fi întors în Spania nu i-o putea alina.

Câtea clipe mai târziu, cum nu aveau nici o grabă să pornească spre Deltebre, se duseră să se mai plimbe puțin pe chei. Platformele petroliere nu mai erau în funcțiune, dar flotila de pescuit era încă activă, furnizând orășelului o parte importantă din recolta lor.

Ajunseră într-o parte a portului unde erau ancorate vasele mari de agrement care făceau escală la San Carlos. Deodată, Lucinda avu șocul vieții ei.

Rosa, care rămăsese puțin mai în urmă ca să-și lege un șiret de la adidași, nu-și dădu seama de nimic. N-o văzu pe Lucinda pălind îngrozitor și oprindu-se brusc, șocată de spectacolul care totuși nu avea nimic extraordinar: un bărbat de la bordul unui iaht mare striga pe cineva aflat undeva în spate. Imediat apăru un bărbat, și amândoi începură să vorbească în spaniolă. Aparent, nu era nimic neobișnuit... doar pentru Lucinda care crezu că o să i se oprească inima.

Unul dintre bărbați era spaniol. Celălalt era gol până la brâu, avea un piept robust și musculos, dar părul care fusese odată negru începea să-i încărunțească. Probabil că avea în jur de cincizeci de ani. Ochii lui aveau ceva frapant: erau de un gri-verde, foarte deschiși la culoare.

Lucinda îl recunoscu imediat. Nu-l văzuse niciodată, nici în persoană, nici în fotografie. Dar știa, instinctul ei îi spunea, că acest bărbat era tatăl ei.

Capitolul 5

Lucinda o trimisese pe Rosa cu câteva clipe mai devreme ca să-i spună tatălui ei că nu va coborî la cină pentru că avea o ușoară migrenă, când deodată se auzi o bătaie în ușă.

Crezând că era camerista care venea să facă paturile pentru noapte, se duse să deschidă. Avea de gând să-i spună acesteia că se va ocupa ea de asta, pentru că doar gândul că va trebui să schimbe câteva vorbe cu femeia i se părea a fi un efort prea mare în acest moment. Tot ceea ce-și dorea Lucinda era să fie lăsată singură; să-și poată ascunde capul în perne și să lase frâu liber emoțiilor!

De dimineață o urmărea imaginea acelui necunoscut al cărui chip îi era ciudat de familiar. Într-adevăr, sub înfățișarea trăsăturilor masculine, acest chip semăna uimitor de mult cu cel pe care i-l reflecta în fiecare dimineață oglinda...

Nu era camerista, ci Diego.

– Rosa mi-a spus că nu te simți prea bine.

– Oh, doar o mică migrenă. Nu era cazul să urcați.

Spre mirarea ei, el împinse ușa și intră, obligând-o să se retragă.

– Rosa își face griji în privința dumitale; zice că toată ziua ai avut un comportament ciudat și pretinde că este altceva decât o simplă migrenă. Dacă nu te simți bine, Lucinda, spune-mi. Nu ezita.

Blândețea acestor cuvinte, șocul de dimineață, orele interminabile în care se străduise să-și ascundă tulburarea în fața Rosei și a Mariei Roig îi puseseră considerabil nervii la încercare. Trebuia neapărat ca Diego să plece cât mai repede; Lucinda simțea că-i vor ceda nervii.

– V-am spus, n-am nimic... doar o migrenă...

Dar, spre disperarea ei, își auzi vocea frângându-se, simți cum îi tremurau buzele, și izbucni în lacrimi. Diego se îndepărtă o clipă ca să închidă ușa.

– Biata fată... zise el încetișor apropiindu-se de ea, nu mai plânge, micuțo.

În clipa următoare, ea se trezi în brațele lui, iar el o ținea strâns, lăsând-o să-și verse lacrimile pe frumosul lui pulovăr de cașmir.

Lucinda era împărțită între rușinea de a-și fi pierdut astfel sângele rece, și sentimentul cel mai frumos care putea să existe: fericirea de a se afla în brațele bărbatului pe care-l iubea.

Astfel, în timp ce hohotea de mama focului și suspina ca un copil de zece ani, o parte a ființei sale rămânea foarte conștientă de prezența pieptului puternic al lui Diego, de neclintit sub căldura cașmirului fin, și de forța brațelor lui care o țineau strâns.

Lucinda ar fi vrut ca această clipă să țină o veșnicie, dar, la fel ca toate furtunile, oricât de puternice ar fi ele, și aceasta sfârși prin a se stinge. Atunci, Diego îi întinse o batistă mare ca să-și șteargă lacrimile.

– Îmi... îmi pare îngrozitor de rău, bâigui ea când își dădu seama că frumosul pulovăr de cașmir se udase.

– De ce? Din cauza asta? Nu face nimic, nu trebuie să-ți pară rău. Acum spune-mi despre ce este vorba. Și te mai rog un lucru: spune-mi Diego.

Ea vru să se desprindă din brațele lui, dar el o reținu. Atunci, Lucinda respiră adânc. El avea dreptate; la urma urmei, era mai bine să-i povestească totul.

– Eu... ei bine, Diego... cred că azi-dimineață l-am văzut pe tatăl meu. Era la bordul unui iaht, în portul San Carlos. Bineînțeles, nu sunt sigură că este el... dar semănăm atât de mult! A fost un șoc cum nu poți să-ți închipui; nici acum nu mi-am revenit.

Și atunci, cum Diego se hotărâse cu siguranță să se căsătorească cu Sabina, puțin îi mai păsa Lucindei, de acum încolo, dacă va afla adevărul, și anume acela că părinții ei nu fuseseră căsătoriți. Îi spuse așadar totul. Totul în afară de identitatea mamei sale...

– Înțeleg, zise Diego după ce ea termină.

Își ținu în continuare brațul pe după talia ei, în timp ce cu cealaltă mână îi îndepărta de pe frunte o șuviță rebelă.

– Cred că a fost un șoc teribil. Și, dacă Rosa n-ar fi fost cu tine, i-ai fi vorbit?

– Cum aș fi putut? Fără îndoială că el nici nu știe de existența mea. Poate că s-o fi căsătorit?... Asta cu siguranță chiar... Nu știu cum ar reacționa soția lui când ar afla că el are un copil cu alta. Imaginează-ți un pic! Nu... nu voi putea să mă duc niciodată să-i vorbesc. Și totuși...

– Și totuși ești sigură că este tatăl tău, iar tu nu-ți poți reproșa faptul că vrei să-l cunoști, că vrei să-ți găsești tatăl, continuă Diego calm, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Lucinda oftă adânc.

– Presupun că faptul de a vă fi văzut împreună, pe tine și pe Rosa, m-a făcut să fiu mai conștientă de ceea ce-mi lipsește. Dar eu

nu mai sunt un copil. Sunt o femeie în toată firea, nu mai am nevoie de un tată. Este mai bine să nu-l cunosc niciodată... și el să nu audă niciodată vorbindu-se despre mine. Și apoi, s-ar putea să mă fi înșelat! Poate că a fost o simplă coincidență.

– S-ar putea.

Diego îi ridică bărbia și-i întoarse fața spre el.

– Cred că acum ai face mai bine să te culci și să dormi, să dormi... am să-ți trimit sus ceva de mâncare. În camera mea sunt două paturi, așa că Rosa va putea dormi cu mine, în felul acesta o să te odihnești mai bine. N-a fost o idee prea bună să împarți camera cu ea. N-ai și tu un locșor al tău unde să te retragi.

– Nici n-aș fi avut nevoie dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Dar...

Lucinda se întrerupse, și inima începu să-i bată mai repede. Ridică ochii. Diego o privea, și deodată ea avu impresia că se întoarce în urmă, pe strada Spitalfields. După dineul de la familia Thornham. Numai că acum nu mai erau sub clar de lună, iar chipul lui Diego nu mai era în întuneric. Îi văzu expresia ochilor, îi simți brațul strângând-o mai tare, și dorința ce-l cuprindea.

Ceea ce s-ar fi putut întâmpla după aceea, ea nu va ști nicidoată. Într-adevăr, chiar în clipa când, pentru a doua oară în ziua aceea, lumea părea să se fi oprit în loc, se auzi o bătaie ușoară în ușă, în timp ce de pe culoar ajunse până la ei o voce de copil:

– Tată, tată, ești acolo?

Diego mormăi ceva și o îndepărtă ușor pe Lucinda. Fără tragere de inimă, se duse să-i deschidă ușa fiicei sale.

– Ei bine, draga mea, ce se întâmplă?

*

* *

Până la urmă, Rosa nu se culcă în camera tatălui ei. După ce-și spălă fața cu apă rece și-și refăcu machiajul, Lucinda coborâse la cină împreună cu tatăl și fiica. Sfârșitul serii decurse ca de obicei; în orice caz, Rosa părea încântată și ușurată că Lucinda era din nou într-o stare normală.

Dar pentru aceasta, și poate și pentru Diego, starea de calm aparent ascundea un adevărat vulcan de întrebări.

După ce se duseră la culcare, în timp ce Rosa dormea, Lucinda rămase ore întregi trează în lumina argintie a lunii care se strecura printre draperii, încercând să recapituleze și să înțeleagă ce se întâmplase în acele clipe atât de intense înainte ca bătăile ușoare în ușă ale fetiței să întrerupă brusc totul.

Un lucru era sigur: tentativa de a consola o fată care suferea se transformase într-o îmbrățișare pătimașă. Lucinda era stupefiată, dar știa bine că nu visase. Preț de câteva clipe, el o dorise, deși o iubea pe Sabina!

Soarele nu răsărise încă atunci când ea se strecură jos din pat și intră fără zgomot în baie, ca să-și facă toaleta și să se îmbrace fără s-o trezească pe fetiță, care dormea dusă...

După zece minute ajunsese deja, în vârful picioarelor, pe culoar, gata să plece la o mică plimbare...

Trecând prin curte, remarcă faptul că, în afara BMW-ului și Land-Rover-ului, mai erau doar trei mașini. Dar cu siguranță că, peste zi, vor veni mai multe, spaniolilor le plăcea să plece în week-end ca să schimbe aerul. Sabina va ajunge aici spre ora două și jumătate-trei, tocmai la timp pentru dejun. Cu siguranță că și ea se trezise devreme, prea nerăbdătoare să ajungă lângă Diego.

Lucinda merse repede până la baza colinei, apoi începu să urce încet. Se opri să mai răsufle și să admire peisajul. Deodată recunoscu o voce familiară în spatele ei și se întoarse, cu inima bătându-i puternic.

– Bună dimineața, ești foarte matinală, îi zise Diego liniștit.

– Bună dimineața.

Ea se străduí să-i zâmbească și continuă să admire peisajul.

– ...Îmi place să mă plimb înainte de micul dejun.

– Și mie, mai ales după o noapte agitată.

– N-ai dormit bine? Poate din cauza lunii? Cred că era lună plină, pentru că era lumină ca ziua.

El se apropie de ea.

– Nu. Alta a fost cauza, Lucinda...

Înainte ca el să poată continua, ea îl întrerupse:

– Ca să fiu sinceră, nici eu n-am prea dormit. N-am încetat să mă tot gândesc la... ceea ce s-a petrecut aseară.

– Și eu m-am gândit.

Fără să-l privească, ea spuse foarte repede, ca și cum ar fi vrut să scape de o obsesie:

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai uita asta. Eu... eu eram tulburată. Nu obișnuiesc să mă port astfel. Mă simt îngrozitor de stânjenită. M-aș simți mult mai în largul meu dacă am putea să spunem că nu s-a întâmplat nimic...

Urmă un moment de tăcere. Apoi, Diego zise:

– De acord. Să uităm totul. Să ne alungăm amândoi povestea asta din minte. Pe curând.

Cu aceste cuvinte, el se îndepărtă repede, lăsând-o pe Lucinda împărțită între o senzație de ușurare și un imens sentiment de regret.

*
* *

Puțin mai târziu, în timp ce luau micul dejun, Diego o trimise pe Rosa în camera lui ca să-i aducă un carnețel negru pe care-l lăsase pe noptieră. Așteptă până ce fetița ieși din încăpere, apoi spuse:

– În legătură cu bărbatul acela care crezi că este tatăl tău...

Lucinda roși.

– Credeam că am hotărât să uităm toate astea... începu ea.

– Da, dar *tu* n-ai să poți uita. Te va urmări gândul mereu. Așadar, ai spus că se afla împreună cu un spaniol la bordul unui vas. Ai reținut numele?

– Nu. Nu m-am uitat decât la el, la nimic altceva.

– Ești sigură că înainte să-l vezi, n-ai remarcat numele vasului, sau al portului din care vine? Uneori memoria îți face surprize ciudate. Încearcă să-ți amintești.

Lucinda se concentră, dar în zadar.

– Iartă-mă, dar eu n-am navigat niciodată, și nu prea dau atenție navelor. Pot să-ți spun doar că era un iaht mare, dar în privința proveniență sale, n-am nici cea mai mică idee. Ce mai contează? Dacă ieri ar fi fost o zi posomorâtă, nu ne-am fi dus în port... și nu l-aș fi văzut, nici pe el nici vasul. Și poate că așa ar fi fost mai bine.

– Da, cu siguranță. Dar cum totuși l-ai văzut, situația este cu totul alta. Trebuie să încercăm să aflăm cine este acest om. Tu poate nu ai reușit să afli, dar eu pot să încerc. Am navigat și eu, pe vremuri... Dacă acest iaht se mai află aici – și s-ar putea să nu mai fie – eu aș putea să mă duc să dau o raită pe acolo, să vorbesc cu omul și, poate, să aflu multe lucruri despre el. Poate chiar îmi va spune că nu poate să fie tatăl tău pentru că, de exemplu, făcea o corazieră în Caraibe la vremea când ai fost concepută, de ce nu? Crezi că nu merită să încerc, măcar pentru a-ți risipi îndoielile?

Un timp, Lucinda nu spuse nimic, cuprinsă de sentimente contradictorii. Pe de altă parte, ar fi vrut să afle mai multe despre bărbatul de pe iaht, iar pe de alt parte, ezita să-l lanseze pe Diego în investigații privind originile ei oarecum nelegitime.

– Nu, zise ea în sfârșit, nu pot să te fac să pierzi o dimineață cu o cercetare atât de extravagantă. Este amabil din partea ta să te oferi, dar...

– Această extravaganță, cum îi zici tu, este orice numai pierdere de timp nu; întreab-o pe Rosa. Ea este mult mai fericită că te ocupi tu de ea decât dacă ar avea două femei mai în vârstă. Deci, trebuie să fii bine dispusă.

– Mulțumesc. Cu siguranță că exagerezi, dar mă bucur că mi-o spui. Oricum, nu pot totuși să te las să anchetezi în locul meu!

El își puse mâna peste cea a Lucindei.

– Lucinda, te stânjenește faptul că părinții tăi n-au fost căsătoriți? o întrebă el cu blândețe. Nu ai nici un motiv. Ei ar trebui să se simtă stânjeniți. Ei au fost iresponsabili, dar tu n-ai nici o vină!

El zâmbi cu o oarecare amărăciune.

– ...Cu toții suntem puțin iresponsabili când suntem tineri, continuă el. Nu este vina ta dacă părinții tăi au fost amândoi inconștienți. Nu te frământa pentru asta. În orice caz, pot să spun că tu nu le-ai moștenit defectele. În tine se poate avea încredere.

Atingera mâinii lui și laudele acestea neașteptate o emoționară profund. Totuși, pentru a-și ascunde emoția, Lucinda își retrase mâna și se sprijini de speteaza scaunului înainte să spună cu toată detașarea de care era în stare:

– Astăzi ești pus pe complimente! Am impresia că eu întruchipez toate virtuțile. Te asigur însă că nu mă stânjenește deloc faptul că sunt născută în afara căsătoriei. În zilele noastre, se întâmplă destul de des, nu-i așa? Chiar și când cei doi se iubesc, aleg uneori să nu se mai ducă la Primărie. Ah, iat-o pe Rosa, ți-a adus carnețelul.

Întoarcerea fetiței puse capăt discuției lor și începură să vorbească de cu totul altceva.

– Ne ducem să căutăm cărți ca să pot începe să învăț spaniola, anunță cu mândrie Rosa la sfârșitul mesei. Vii cu noi, tată?... vreau să zic: *Padre.*

– Bravo! Dar îmi pare rău. Imposibil să vin cu voi în dimineața asta. Mă duc să mai caut niște gresie pentru pardoseala din

bucătărie. Există la Aldea o fabrică și o expoziție de gresie. Este mai înțelept să mă duc să arunc o privire acolo, nu se știe niciodată.

Ia te uită! Era oare deschis și sâmbăta? Ciudat... În ciuda prezenței Rosei, Lucinda se crezu obligată să întrebe:

– Te duci într-adevăr la Aldea? N-aș vrea să mergi în altă parte...

El îi aruncă o privire indescifrabilă și spuse, de data asta în franceză:

– Ți-o încredințez pe Rosa. Ai încredere în mine.

Se aplecă și-și sărută fiica.

– Pe curând, draga mea.

Și se îndepărtă, zăngănindu-și cheile mașinii.

*

* *

Tortosa era un oraș mai mare decât San Carlos sau Amposta, și mult mai bogat. Hoinărind prin labirintul de străduțe cu magazine elegante, Lucinda nu putu să reziste ispitei de a-și cumpăra o pereche de cizme din piele și o poșetă asortată. La urma urmei, dat fiind salariul său, putea să-și permită din când în când câte o nebunie.

Se întoarseră la hotel pe la ora unu după prânz. Diego sosi și el câteva minute mai târziu, iar Sabina probabil că nu va întârzia prea mult.

– Ai găsit gresie, tată? întrebă Rosa când tatăl ei li se alătură la bar.

– Nu, din păcate. Va trebui să mă reped săptămâna viitoare până la Valencia. Voi v-ați comandat ceva de băut?

– Da, zise Lucinda văzându-l pe chelner venind cu o tavă spre ele.

Diego comandă și el o bere și se așează comod într-un fotoliu.

– Am mai băut o bere azi-dimineață... la Clubul Nautic din San Carlos.

Lucinda îl privi cu intensitate; el continuă ca și cum n-ar fi observat-o:

– ...Chiar în fața clubului, se mai află încă un vas pescăresc în construcție pe șantier. Mi-ar plăcea să asist la lansarea lui. Interesant însă că astăzi nu prea erau iahturi în port... Cel pe care l-ați văzut ieri plecase.

Intrigată deja de remarca pe care Diego o făcuse de dimineață în franceză, Rosa înțelese perfect că se petrecea ceva între cei doi adulți și că ea nu trebuia să știe.

– Ce vas, Lucinda? întrebă ea.

Dar în clipa aceea, în bar apăru, radioasă, Sabina.

– Bună ziua tuturor! Am venit. Voi ce mai faceți?

Când Diego se ridică s-o întâmpine, ea se repezi să-l îmbrățișeze cu o înflăcărare tipic meridională.

În urma ei apăru un bărbat. Nu era prea înalt, da foarte seducător, cu înfățișarea ușor maură.

Probabil că și el era foarte gelos în această clipă, gândi imediat Lucinda, văzându-i o licărire de surprindere în ochii negri, în timp ce Sabina îl strângea în brațe pe Diego, atât de seducător și el – și cam de aceeași vârstă.

De ce venise bărbatul acesta la Tortosa? Era oare o manevră a Sabinei ca să-l facă gelos pe Diego? Se săturase oare să mai aștepte și se hotărâse să vadă cum mai stăteau lucrurile cu Diego? Dacă era așa, atunci însemna că-i aplică un tratament foarte crud însoțitorului ei.

În sfârșit, Sabina se întoarse spre ea.

– Lucinda... cât mă bucur să te revăd!

O sărută pe amândoi obrajii.

– Ți-l prezint pe Esteban Sanchez, un prieten.

– Sunt încântat să vă cunosc, senorita.

Salutul lui era doar amabil și atât; nu-i acordă Lucindei decât o atenție distrată.

– Și eu, senor.

Sabina termină prezentările.

– Și iată-l pe foarte vechiul meu prieten, Diego Montfalco. Ne cunoaștem dintotdeauna... și fiica lui, Rosa.

Când Esteban înțelese că Diego, chiar dacă nu purta verighetă ca toți soții spanioli, era tatăl acestei fetițe, deci nu reprezenta un pericol, imediat surprinderea din ochi îi dispăru. Își strânseră viguros mâna.

– Ce vreți să beți? întrebă Diego făcându-i semn chelnerului.

Sabina comandă un pahar de vin alb. Esteban ceru apă minerală.

– Esteban este jocheu, îi explică Sabina Lucindei. El trebuie să aibă grijă întotdeauna de greutatea lui. Nu prea are voie să mănânce bine, să bea vin, bietul de el.

– Există și alte plăceri în viață, o asigură el cu o privire de jar care aproape că o făcu pe Sabina să izbucnească în râs.

– Ce este atât de nostim? întrebă Rosa.

Ei vorbiseră în spaniolă, și fetița nu înțelesese.

– Este intraductibil, îngerașule, îi spuse Sabina. Mă tem că Esteban nu prea vorbește englezește, sau foarte puțin.

– Bine, atunci eu o să continuu să-mi colorez cărțile, zise Rosa, care niciodată nu se considera centrul lumii, ceea ce Lucinda constatase cu satisfacție mai de mult.

Fetița începu să-și ascută un creion, punând cu grijă resturile într-o scrumieră.

Adulții continuară o conversație amicală până ce urcară în sala restaurantului, unde îi aștepta o sticlă de șampanie, într-o frapieră strălucitoare de lângă masă.

– Ce sărbătorim, Diego? întrebă Sabina. Aniversarea ta?

Se întorsese spre Lucinda cu această ultimă întrebare, dar aceasta scuturǎ din cap.

– Mă gândeam că mai degrabă tu ai avea ceva de stropit, zise Diego în timp ce-i oferea Lucindei un scaun.

Sabina schimbă o privire cu Esteban. Apoi, respirând adânc, spuse:

– Este adevărat, noi avem ceva de stropit cu șampanie. Ne vom căsători. Ești primul care află, Diego... dar probabil că bănuiai deja.

– Da, bănuiam, zise Diego zâmbind. Felicitări, Esteban. Ești un norocos... Sabina este o fată excepțională. Va trebui s-o faci fericită.

– Mulțumesc, don Diego, zise Esteban strângându-i viguros mâna întinsă.

– Te rog, lasă baltă „don"... practic vom fi ca niște cumnați; Sabina este ca o soră pentru mine. Îți doresc numai fericire, Sabina.

O sărută din nou pe amândoi obrajii, dar de data asta Esteban nu mai văzu roșu în fața ochilor.

Apoi veni rândul Lucindei să-și formuleze urările. Era uluită și departe de a se fi așteptat la o asemenea lovitură de teatru. Îi fu puțin rușine că se înșelase astfel.

În timpul prânzului rafinat, aflară toată povestea: Sabina și Esteban se iubeau de multă vreme, dar cum el era jocheu și fiu de rândaș, părinții fetei consideraseră că nu era potrivit pentru fiica lor.

– Nici faptul că este un jocheu de prima mână, că a câștigat – și pus deoparte – mulți bani, că printre altele are o mulțime de calități, nimic nu i-a putut convinge, le explică Sabina. N-au vrut niciodată să se răzgândească. Cum în curând vor fi trei ani de când așteptăm răbdători, și cum în curând eu voi împlini treizeci de ani, nu mai vreau să așteptăm. Dacă părinții mei mă condamnă, asta mă va face să sufăr – dar mult mai puțin decât dacă ar trebui să renunț la un soț ca Esteban.

– Sunt sigur că nu se va pune problema să te repudieze, Sabi, zise Diego. Desigur, la început vor fi furioși, dar se vor liniști când vor vedea că e ceva serios. Mama ta este, într-adevăr, puțin snoabă, dar tatăl tău nu. Ideile ei sunt complet retrograde, chiar și pentru Spania.

– Exact, încuviință Esteban. Asta îi spun eu Sabinei de luni de zile. Dar ea nu suportă să se certe cu părinții... și, în orice caz, la început o să fie o poveste teribilă...

Lucinda rămase tăcută, în timp ce ei discutau situația. Își întorcea pe toate fețele în minte consecințele acestei încurcături în privința relației sale cu Diego.

Dacă ar fi știut, nu i-ar mai fi spus că voia să uite îmbrățișarea lor întreruptă din ajun. Și azi-dimineață, la micul dejun, nu și-ar mai fi retras mâna. Acum, probabil că el își imagina că ei nu-i place s-o atingă! Ah, dacă ar fi știut...

După prânz, Sabina și Esteban hotărâră să meargă să se plimbe pe malul fluviului. Diego se scuză spunând că are de dat niște telefoane, ceea ce-i păru destul de ciudat Lucindei, într-o sâmbătă după-amiază. Rosa și cu ea rămaseră la soare, ea citindu-i fetiței *Grădina secretă,* în timp ce aceasta tricota un fular, care avea deja vreo doi metri, pentru ursulețul ei Orson.

Seara, în timp ce Rosa își lua cina în cameră, Lucinda se îmbrăcă pentru dineul care urma să se prelungească într-o discotecă – dacă vor găsi totuși una mai puțin zgomotoasă.

– Ce frumoasă, zise Rosa, aprobatoare, văzând-o pe Lucinda punându-și o rochie subțire, transparentă, cu buline mici, lucrată la casa Diane Freis, și pe care Georgia o cupărase la Hong Kong.

Poate că era cam prea elegantă pentru un orășel spaniol de provincie la sfârșit de noiembrie, dar Lucinda era pregătită să-și asume riscurile, după ce, la Casa Montfalco, se îmbrăcase prea simplu la petrecere.

Când ajunse la bar, nu venise încă nimeni. Barmanul păru un pic surprins de eleganța ei strălucitoare, dar îi arătă mai multă considerație ca înainte. Ea se așeză pe un taburet înalt și trăncăni o vreme cu el, întrebându-se între timp care va fi reacția lui Diego când o va vedea.

Dar ceilalți coborâră înaintea lui. Când apăru și el, nu păru să-i remarce toaleta. Părea cu gândul în altă parte.

În timpul cinei – fructe de mare, urmate de o somptuoasă paella – el vorbi mai ales cu Esteban despre curse de cai, lăsându-le pe femei să-i asculte, sau să vorbească între ele. Apoi, când sosi cafeaua, se întoarse spre Lucinda.

– Dacă nu vrei neapărat să vezi cum arată discotecile locale, eu m-aș duce la culcare imediat, și i-aș lăsa doar pe cei doi îndrăgostiți ai noștri să investigheze viața de noapte din Tortosa.

Lucinda nu mai avea de ales decât să spună că nici ea nu-și dorea neapărat să iasă.

Pentru a doua noapte succesivă, rămase trează până spre zori...

*
* *

A doua zi, duminică, era o vreme superbă. Cerul era de un albastru pur. Își luară un coș de picnic să mănânce în sat și acolo își petrecură aproape toată ziua. În sfârșit, se duseră să cineze la un renumit restaurant din San Carlos; seara fu foarte veselă. Încurajați de acceptarea lui Diego, Sabina și Esteban plecară luni dimineața devreme spre Barcelona să înfrunte „furia părintească", cum zicea Sabina râzând. Ziua trecu repede.

În seara aceea, Lucinda era singură în cameră când sună telefonul; se duse să răspundă. Cine putea să fie?

– *Senorita* Radstone? Vă sună de la Londra, o anunță centralista. Rămâneți la telefon.

Se auziră niște paraziți, apoi:

– Lucinda? La telefon este Laurian Thornham. Ce mai faceți voi acolo?

– Oh... foarte bine! zise Lucinda, spurprinsă. În principiu, urmează să ne instalăm la Pobla de Cabres, miercuri. Vrei să vorbești cu Diego – pardon, cu James – fără îndoială? Cred că încă mai este afară jucându-se cu mingea cu Rosa, de aceea ți-au dat legătura în camera mea.

– Nu, nu, cu tine voiam să vorbesc. Am plănuit să petrecem Crăciunul în Spania, este o idee bună, nu-i așa? Și ne-ar plăcea să aducem cu noi și niște prieteni ca să petrecem împreună sărbătorile. O să fie amuzant. Dar o să locuim la Castillio de la Zuda, hotelul în care stați voi acum. Ceea ce aș vrea eu, dacă nu te deranjează, este să-l rogi pe directorul hotelului să-ți arate cele mai frumoase camere, și tu să le alegi și să le reții pe cele care-ți plac. Dacă ai putea să-mi faci acest imens serviciu, ar fi minunat.

– Bineînțeles! Chiar mâine o să mă ocup de asta. Când credeți că o să veniți?

– Pe douăzeci și trei seara. O să luăm avionul până la Barcelona și de acolo venim ori cu trenul ori închiriem un microbus, sau chiar un mic avion. Oliver zice că există un aerodrom lângă San Carlos și nu mai știu cum.

– Există un eliport. Dar Diego trebuie să știe toate astea.

– În sfârșit, nu ăsta este lucrul cel mai urgent. În primul rând vreau să aflu dacă putem fi bine găzduiți. Am să te sun mâine la aceeași oră, de acord? Ia spune-mi, Rosei îi place Spania?

– Până acum, foarte mult.

– Dar tu... te bucuri că te-ai întors?

Ceva în felul în care Laurian îi pusese întrebarea îi reaminti Lucindei că Oliver Thornham fusese cel care-l obligase mai mult sau mai puțin pe Diego s-o ia cu el.

– Oh da, foarte mult, mulțumesc, zise ea.

Mai vorbiră câteva minute. Apoi Laurian închise, lăsând-o pe Lucinda emoționată la gândul că ea va veni cu un întreg grup de prieteni de la Londra până la Tortosa pentru a petrece Crăciunul. I se părea că toți acești oameni cu care avea de-a face acum – familia Thornham, familia Montfalco – trăiau pe niște culmi la care ea nici nu avea voie să aspire. Se simțea mai apropiată de Esteban, chiar dacă și el în domeniul lui reușise excepțional. Dar ea, Lucinda, avea ea ceva excepțional? Nimic, absolut nimic! gândi ea, necăjită.

*
* *

Marți, Diego o anunță că nu vor pleca a doua zi spre Pobla de Cabres așa cum prevăzuseră, pentru că urmau să plece la Barcelona.

Gândindu-se că el are probabil cine știe ce afaceri urgente de rezolvat acolo, Lucinda îi propuse ca ea și Rosa să rămână în casa ei din deltă până la întoarcerea lui, dar el nici nu vru să audă. Va fi nevoie de ea la Barcelona. Putea să-și lase aici la hotel cea mai mare parte din bagaje, dar trebuia să-și ia cu ea ceva elegant pentru un cocteil la care erau invitați chiar în seara aceea.

– De ce ar trebui să merg și eu? Te rog să nu te simți nicidecum obligat să mă incluzi în aceste întâlniri mondene.

– Eu țin în mod deosebit ca tu să fii acolo, insistă cu fermitate Diego.

În tonul lui era ceva dur și tăios. Fără îndoială că, fără să recunoască, era supărat pe ea că-l respinsese. Dar cum să-i explice? Nu acum, în nici un caz, asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Trebuia să aștepte momentul potrivit pentru a încerca o apropiere.

*
* *

Plecați devreme de la hotel, ajunseră la Casa Montfalco exact la timp pentru a bea cafeaua de ora unsprezece dimineața cu dona Julia. Lucinda avu impresia că de data acesta, atitudinea ei față de ea era mai amicală.

– Acum vreo jumătate de oră te-a căutat aici cineva la telefon, Lucinda. De la Londra. Un oarecare domn John Sidmouth, de la Editura Sidmouth-Grimston. A încercat să te găsească azi-dimineață la hotel, dar tocmai plecaserăți și i s-a dat numărul nostru de telefon. Tu le-ai lăsat numărul, Diego?

El încuviință din cap.

– I-am spus lui Sidmouth că vei sosi spre prânz, continuă marchiza; o să revină. Probabil că este vorba despre cartea bunicului tău. Diego mi-a vorbit despre ea.

– Este un semn bun, zise Diego. În general, editorii nu telefonează ca să refuze o carte; înseamnă că este interesat.

– Oh, e pasionant, zise mama sa, adresându-i pentru prima oară un zâmbet cald Lucindei.

Puțin înainte de prânz, dona Julia o conduse în mica bibliotecă în care se afla ușa secretă.

– În felul acesta, vei putea vorbi liniștită cu domnul Sidmouth, de aici. Până atunci, distrează-te căutând sistemul de deschidere a ușii!

La ora douăsprezece și zece minute domnul Sidmouth sună; douăzeci de minute mai târziu, Lucinda se alătură celorlalți, cu privirea strălucind de emoție.

– Îl interesează! Atât de mult încât mâine va lua avionul ca să vină să discute cu mine. Vă dați seama? Sper să nu te superi, Diego.

Dar bineînțeles, dacă vrei să pleci mai devreme, nu-i nimic, eu pot să mă întorc cu trenul. Domnul Sidmouth m-a invitat la prânz la *Ritz*. Nu-mi vine să cred! Este fantastic!

– Minunat... Felicitările mele.

– Nu sunt grăbit să mă întorc, Lucinda. Suntem cu toții curioși și nerăbdători să aflăm ce are să-ți spună. La telefon, ți-a dat vreo speranță?

– Ei bine, am impresia că vrea într-adevăr să publice această carte. Dar vrea să facă unele schimbări.

– Cât timp rămâne la Barcelona? Dacă trebuie să înnopteze aici, am putea să-l găzduim, sugeră dona Julia, ce zici?

– Oh, sunteți foarte amabilă, zise Lucinda cu recunoștință, dar cred că vrea să rămână mai multe zile. Dacă am înțeles eu bine, are mai multe întâlniri de afaceri. Doar nu numai cartea bunicului l-a adus atât de departe! Dar... presupun că restaurantul *Ritz* este un loc foarte șic? Aș putea să vă cer o favoare, dona Julia?

– Chiar te rog.

– Ați putea să-mi spuneți părerea dumneavoastră în legătură cu ce toaletă să-mi pun?

– Bineînțeles, draga mea... cu plăcere.

Mai târziu, Lucinda trebui să recurgă din nou la sfaturile ei în privința rochiei pentru cocteilul din seara aceea. Dona Julia veni în camera ei.

– Ai un gust excelent, draga mea. Constat că spre deosebire de cele mai multe dintre fetele de vârsta ta, nu-ți cheltuiești banii cumpărându-ți haine ieftine care n-au nici un fason. Preferi să ai mai puține lucruri, dar de bună calitate. Asta-i bine.

Lucinda preferă să-i spună, în parte, adevărul.

– Dat fiind că nu mi-am câștigat niciodată singură existența înainte să fiu angajată de Diego, n-am putut să-mi cumpăr nici

puține haine de bună calitate, nici mai multe dar ieftine, recunoscu ea cu sinceritate. Toate astea mi-au fost dăruite de către cineva care are și bani și gust.

– Ești norocoasă.

Chiar dacă marchiza ar fi fost curioasă să afle cine era această binefăcătoare necunoscută, avea totuși prea multă educație ca să întrebe. O sfătui pe Lucinda să-și pună compleul de la Casa Laurian.

– Cred că după cocteil veți fi invitați la cină, zise ea. Iar pentru prânzul cu domnul Sidmouth, cred că taiorul acesta de Ralf Lauren se va potrivi perfect. Catifeaua asta maro merge de minune cu tweed-ul, este foarte șic, și absolut exact ce trebuie pentru un prânz la *Ritz.*

În sfârșit, sosi și seara. Lucinda era aproape gata când, spre surprinderea ei, Diego intră în cameră.

– Trebuia să-ți vorbesc, zise el.

Se întrerupse și se întoarse către cameristă.

– Te rog să ne lași singuri, Amparo.

Aceasta ieși, cu un aer dojenitor.

– ...Pe vremea când Amparo era tânără, nu se făcea ca o fată să rămână singură în încăpere cu un bărbat – doar dacă nu era cumva tatăl sau fratele ei – și mai ales într-un dormitor, îi explică Diego. Dar, spune-mi, nu te deranjează s-o ai mereu în preajma ta? Dacă este așa, nu ezita și spune-i că n-ai nevoie de ea.

– Ar fi o jignire pentru ea! Nu, nu-ți face griji, nu mă deranjează. Despre ce voiai să-mi vorbești?

El începu să se joace cu niște chei pe care le avea în buzunar; părea tulburat. Dar de ce?

– Probabil că o să te superi pe mine, dar promite-mi că o să mă asculți până la capăt înainte să spui ceva. Promite-mi.

– De acord, îți promit. Dar spune-mi repede, despre ce este vorba?

– Îți amintești că ți-am spus că iahtul din San Carlos, la bordul căruia l-ai văzut pe bărbatul care bănuiești că ar fi tatăl tău, plecase când m-am dus eu acolo a doua zi?

– Da, îmi amintesc foarte bine.

– Ceea ce nu ți-am spus este că m-am informat despre el. Autoritățile portului au putut să-mi dea numele vasului, și înmatricularea lui din Barcelona. După aceea, mi-a fost ușor să aflu numele proprietarului și mai multe lucruri despre el și despre echipaj, mulțumită prietenilor mei de la Yaht Club. Acum știu destule lucruri despre omul tău. Se numește Roderick Tresillian. Este un aventurier – dar în sensul bun al cuvântului. Nu este căsătorit, n-a fost nicidoată. Am putut afla chiar că, înainte cu șase luni de nașterea ta, el a plecat să facă înconjurul lumii într-un vas cu pânze. Cu șase luni înainte de asta, se afla în Anglia și-și pregătea călătoria.

Lucinda rămase nemișcată, așezată în fața oglinzii. Își amintea de răspunsul Georgiei când o întrebase dacă se mai gândea vreodată la tatăl fiicei sale. „Cu siguranță că este mort; își petrecea timpul riscându-și viața", îi spusese ea.

– ...Asta nu-i tot, continuă Diego, după un moment de tăcere. Acest Tresillian se află la Barcelona și va fi astă-seară la cocteil. Să nu crezi că este o pură întâmplare; eu am aranjat asta. După tot ce am aflat, m-am gândit că trebuie să vă întâlniți.

*
* *

Salonul cel mare era aproape plin când ajunseră ei. Erau vreo cincizeci de persoane, cu cupe de șampanie în mâini, gesticulând, vorbind, râzând. Hărmălaia era de nedescris.

Lucinda scrută cu o oarecare teamă chipurile. Poate că el încă nu venise, sau poate că era aici, undeva, ascuns în mulțime? O

cuprinse un sentiment de panică la gândul că se va trezi față-n față cu cel care ea era sigură că era tatăl ei. Regreta acum că venise.

– Haide, curaj, îi șopti Diego la ureche.

Ea ridică ochii spre el.

– Te rog, nu mă lăsa singură.

– Bineînțeles că nu. Rămân cu tine... nu-ți fie teamă.

Îi făcu discret cu ochiul.

După un timp, o femeie într-o rochie neagră elegantă se desprinse din mulțime și veni zâmbind spre ei.

– Diego, dragul meu... ce plăcere... nu prea te mai vedem!

Îl îmbrățișă cu înflăcărare, apoi continuă:

– ...Și iat-o și pe prietena ta englezoaică. Mă bucur că ați putut veni! Cum, încă nu v-ați luat nimic de băut?... Juanito!

La apelul ei, se apropie imediat un chelner, cu o tavă plină de pahare în mână.

– Tu cunoști pe toată lumea, Diego, nu mai este cazul să fac prezentări! Oh, vă rog să mă iertați...

Se îndepărtă ca să-i întâmpine pe noii-veniți.

– Sigur că eu cunosc pe toată lumea dar, înainte de toate, vreau să-ți arăt priveliștea, Lucinda. Vino.

O luă de mână și o conduse printre grupurile de invitați spre un imens perete de sticlă. De aici se vedea întreg orașul scânteind în noapte. Casa, o construcție foarte modenră, așezată în vârful unei coline, se afla în apropierea muzeului de artă catalană. Jos, în depărtare, se vedea biserica Sacrada Familia, încă neterminată, dar bine luminată. Imediat în prim-plan, grădina imensă era feerică.

– Totul aici este de un lux impresionant, dar îmi place mai mult Casa Montfalco, murmură Lucinda în timp ce priveau, unul lângă altul, luminile Barcelonei și ale împrejurimilor.

– Sper să fie așa, zise Diego.

Înainte ca ea să aibă timp să înțeleagă semnificația cuvintelor lui mai degrabă ciudate, o pereche destul de tânără veni spre ei. Se vedea bine că-l cunoșteau pe Diego, pe care nu-l văzuseră de multă vreme.

După ce se făcură prezentările, începură să-și spună unii altora noutățile; Lucinda asculta fără prea mare atenție, concentrată fiind pe mulțimea de invitați. Deodată, nu-și putu stăpâni o ușoară tresărire: îl zărise pe Roderick Tresillian.

Acesta era îmbrăcat într-un blazer de o croială superbă, o cămașă în dungi roz și albe, și o cravată verde. Arăta foarte bine, cu părul grizonant și cu fața bronzată. Era oare acesta bărbatul pe care Georgia îl iubise odinioară?

Cu siguranță că și Diego îl reperase. Într-adevăr, curând, profitând de o pauză în conversație, se scuză politicos față de prietenii lui și, luând-o pe Lucinda de mână, o conduse spre Roderick. Inima fetei începu să bată cu putere; se va afla în fața bărbatului care era poate tatăl ei!

– Bună seara, îl salută Diego. Cred că acum câteva zile era cât pe ce să ne întâlnim la San Carlos; am aflat că ați făcut escală acolo pentru o noapte, întorcându-vă de la Puerto Banus împreună cu Carlos Hernandez.

– Exact. Sunteți un prieten de-al lui? întrebă englezul cu un zâmbet amical.

– Oarecum. Eu sunt Diego Montfalco. Sunt încântat să vă cunosc.

– Tresillian... Roderick Tresillian. Și eu sunt încântat.

Cu ochii lui gri-verzi strălucind de inteligență, îl observa pe Diego cu atenția insistentă a celui care se străduiește să-și întipărească în minte chipurile oamenilor pe care-i întâlnește.

– Iată una din compatrioatele dumneavoastră... Domnișoara Lucinda Radstone, zise Diego întorcându-se spre fată.

– Încântat, domnișoară Radstone.

Pe moment, Tresillian o salută cu curtoazie. Dar după câteva secunde, avu o expresie absolut perplexă.

– Ați... ați spus... Radstone? Cu „R". de la Robert?

Lucinda încuviință din cap; inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Am cunoscut pe cineva cu numele acesta, zise el strângându-i mâna. Pe Constantin Radstone... exploratorul. Cred că acum este foarte bătrân.

– Ar fi avut optzeci de ani în ianuarie, dar a murit acum câteva luni. Este bunicul meu.

– Asta-i bună! Ce coincidență extraordinară! L-am cunsocut foarte bine... la fel ca și pe bunica dumitale. Îmi amintesc mai ales de bucătăria ei și de mâncărurile bune pe care le făcea.

Ochii îi scânteiară la această amintire.

– ...Și am cunoscut-o și pe mama dumitale, firește.

Pentru prima oară, Lucinda întrezări prăpastia care se deschidea în fața ei. Descumpănită, se întoarse spre Diego.

Cu un tact foarte britanic, acesta o întrebă imediat dacă nu dorea să bea ceva. Înțelesese fără îndoială că fata voia să rămână singură cu presupusul său tată. Cum ea încuviință din cap recunoscătoare, el adăugă:

– Dă-mi voie să te scap de paharul ăsta gol. Dumneavoastră doriți ceva, domnule Tresillian?

– Cu plăcere, mulțumesc.

Tresillian își goli paharul și i-l întinse lui Diego care se îndepărtă imediat. Atunci, Lucinda profită ca să-i spună repede interlocutorului său, aproape în șoaptă!

– Știu că o să vi se pară foare bizar, dar v-aș fi recunoscătoare dacă nu ați rosti numele mamei mele. Deocamdată, nu pot să vă explic de ce, dar este foarte important.

Evident, aventurierii călițti știu să reacționeze imediat.

– Și ce mai face mama dumitale? zise el, ca și cum și-ar fi continuat o idee, fără să-și manifeste surprinderea față de cererea ei. De ani de zile nu am mai văzut-o.

– Este foarte bine. Stați aici mai mult timp, domnule Tresillian?

– Nu am planuri foarte precise. Dar dumneata? Te afli aici în vacanță?

– Nu. Lucrez... pentru domnul Montfalco. Iată-l că sosește... Mulțumesc, Diego, zise ea zâmbind când el îi întinse un pahar de șampanie.

Îl servi de asemenea și pe domnul Tresillian și păru ușurat să vadă că totul era în regulă.

– Lucinda, am să te rog să mă scuzi, am văzut pe cineva cu care trebuie neapărat să vorbesc.

– Desigur.

Ea nu se lăsă înșelată și înțelese că acesta era încă un pretext pentru a o lăsa singură cu tatăl ei... dacă era într-adevăr tatăl ei.

– „Patronul“ dumitale vorbește o engleză impecabilă... fără nici o urmă de accent, observă Tresillian.

– Mama lui este englezoaică, și el și-a făcut studiile în Anglia.

– Asta explică totul! Poate ar fi mai bine să ne așezăm undeva? Probabil că din cauza vârstei, aceste mondenități, unde toți vorbesc tare și stau în picioare, mi se par după un timp mai degrabă obositoare.

– Să mergem pe terasă. Afară este foarte plăcut astă-seară.

– Excelentă idee.

Pe terasă nu mai era nimeni.

– Sunt puțin intrigat, zise el în timp ce se apropiau de balustradă. De ce nu vrei ca domnul Montfalco să afle numele mamei dumitale?

– Pentru că el nu poate suporta feministele militante și ar putea crede că-i împărtășesc ideile.

– Ceea ce nu este cazul, nu?

– De fapt, eu sunt o feministă moderată. Mama a fost o extremistă. Acum însă se pare că s-a mai potolit. Ați cunoscut-o bine?

– Foarte bine, într-o vreme... Georgia a ales să poarte numele mamei sale, iar dumneata îl porți pe cel al bunicului. De ce?

Lucinda sorbi o gură de șampanie ca să mai câștige timp înainte să răspundă, și de asemenea și puțin curaj.

– Pentru că nu-l pot purta pe al tatălui meu. Părinții mei nu au fost căsătoriți. Iar eu habar n-am care este identitatea tatălui meu.

Urmă o lungă tăcere.

– Când te-ai născut? întrebă în sfârșit Tresillian.

Cu o voce limpede, ea îi spuse data nașterii.

Preț de câteva clipe, Roderick Tresillian nu zise nimic, apoi își scoase blazerul.

– Este vreme frumoasă, dar o emoție puternică poate să te înfrigureze, zise el.

Și, cu un gest părintesc, acoperi cu haina sa umerii fetei.

– Cred că sunt multe șanse ca eu să fiu tatăl tău, Lucinda.

Când ea îl privi, el adăugă:

– ...Ce-ar fi să mergem să cinăm undeva? Ce zici? Cu siguranță că avem o mulțiume de lucruri să ne spunem. Ce o să zică Montfalco dacă-l abandonezi aici?

*

* *

Restaurantul era mic și liniștit, chiar dacă era foarte devreme. Diego le recomandase să meargă acolo.

– ...Când, după doi ani, m-am întors în sfârșit în Anglia, îi explică Roderick, prima mea grijă a fost să mă întâlnesc cu Georgia. Cearta noastră m-a urmărit tot timpul cât am stat în străinătate.

Voiam să mă împac cu ea... să-i cer, încă o dată, să se căsătorească cu mine. Dar a fost în zadar. Nu se răzgândise între timp... și ea este încăpățânată, știi bine! Zicea că o exploatez și eu la fel cum tatăl său, după părerea ei, o exploatase pe mama ei. Nu știam – nici nu-mi imaginam măcar că făcuse un copil în lipsa mea. Nici doamna Radstone nu mi-a spus când am întâlnit-o. Fără îndoială că Georgia o pusese să se jure că n-o să-mi spună, sau poate cine știe ce grozăvii i-o fi povestit despre mine. Bunicul tău nu era acolo, și-mi amintesc că am găsit-o pe bunica ta foarte stânjenită. Și nu-i de mirare, având în vedere împrejurările!

Chelnerul aduse un platou magnific cu potârniche pe varză, dar nici unul dintre ei nu mâncă prea mult. Voiau doar să vorbească, să recupereze anii pierduți... întreaga viață a Lucindei.

Sticla de vin se goli curând, și chelnerul veni imediat să le propună o alta. Roderick însă preferă pentru el o cafea și un coniac. Avea un accent destul de ciudat, deoarece învățase spaniola în America de Sud.

Lucinda nu luă coniac, ci doar o cafea tare.

După două cupe de șampanie și jumătate de sticlă de vin, se simțea un pic amețită – sau poate că era doar efectul acestei seri incredibile?

– Cred că este timpul să te duc acasă, îi zise după o vreme tatăl său. Pari obosită. Crezi că aș putea să-l rog pe Montfalco să-ți dea zi liberă mâine, ca să ne-o petrecem împreună?

Asta îi aminti Lucindei de întâlnirea pe care o avea cu Sidmouth. Îi spuse imediat tatălui său de această obligație.

– Dar după prânz, cred că nu va fi nici o problemă. Am să vorbesc eu cu Diego. Dă-mi numărul tău de telefon și am să te sun dimineața ca să-ți spun. Nu cred că o să-mi refuze această favoare.

Ezită să-i spună că tot ceea ce se întâmplase era opera lui.

– Locuiesc la părinții lui, în Barrio Gotico, îi spuse ea.

– Este foarte aproape de aici. Să mergem pe jos. Sper că nu ai pantofi cu tocuri înalte?

Chiar dacă el nu se însurase niciodată, Lucinda nu se îndoia de faptul că nu se ferise de compania femeilor. Era un bărbat seducător, și unele lucruri pe care i le spusese, unele aluzii îi dăduseră de înțeles Lucindei că dezastrul cu Georgia nu făcuse din el un misogin.

Merseră încet înspre Casa Montfalco, rememorând anii pierduți. Aveau amândoi atâtea să-și spună! Se simțeau deja legați printr-o anume complicitate. În fața catedralei se vindeau lumânări în niște cutii stacojii, amintind de apropierea Crăciunului.

– Dumnezeule! Nu-mi spune că asta este poarta lor! exclamă tatăl Lucindei, când ajunseră în fața intrării maiestuoase a Casei Montfalco.

– Ba da, și interiorul este la fel de feudal, îi zise ea în timp ce el trăgea de lanțul clopotului, al cărui sunet îl auziră înfundat în interior.

Știind că Paco nu va întârzia să le deschidă poarta, Lucinda se întrebă cum să-și ia la revedere de la bărbatul care o condusese, și până la urmă îi întinse mâna.

– Noapte bună... tată.

El luă mâna întinsă cu o blândețe extremă.

– Încă nu merit acest titlu, dar pe viitor voi face tot ce-mi va sta în putință ca să am dreptul la el. Noapte bună... copila mea dragă.

Apoi, aplecându-se spre ea, o sărută ușor pe obraz, după obiceiul spaniol.

În clipa aceea se auzi scârțâitul unui zăvor greu; în momentul când poarta se deschise, Roderick se îndepărtă repede.

– Bună seara, Paco. Mulțumesc. Don Diego s-a întors?

– Da, domnișoară. S-a întors mai de mult. Dar domnul și doamna n-au venit încă de la o recepție. O să-l găsiți cu siguranță pe don

Diego în bibliotecă, în general acolo își petrece serile. Vreți să vă conduc? Astă-seară nu va mai avea nimeni nevoie de mine ca să le deschid poarta asta. Mi-am terminat serviciul.

– Dumnezeule, dar... asta înseamnă că mă așteptai?

– Este datoria mea, domnișoară. Domnul și doamna mi-au oferit un televizor ca să-mi mai treacă timpul, dar eu prefer să citesc. Sunt un cititor pasionat!

Spusese asta nu fără o oarecare mândrie. Lucinda știa că, în Spania, mulți oameni de o anumită vârstă mai semnau încă printr-o cruce, și trebuia să li se citească documentele oficiale.

– Veniți, am să vă conduc în bibliotecă.

Marea bibliotecă, de zece ori mai spațioasă decât micul salon de lectură unde se afla ușa secretă, era o încăpere superbă și caldă; într-o vatră uriașă ardea un foc mare. Diego își schimbase costumul elegant cu o jachetă și pantaloni de velur, și citea, așezat comod într-un fotoliu adânc de piele, luminat de o veioză cu abajur verde.

– Domnișoara Radstone, senor, anunță solemn Paco.

Se retrase apoi, lăsându-i singuri în imensa încăpere cu pereți plini de cărți ale căror coperți aurii străluceau cald în lumina focului; în fața enormului șemineu de piatră zăcea blana neagră a unui urs grizzli.

Diego se ridică imediat.

– Povestește-mi! Cum a fost? Te-a recunoscut? Te place? o bombardă el cu întrebări.

Radioasă, Lucinda veni spre el.

– Am deja impresia că-l ador! Mi se pare că este tot ceea ce trebuie să fie un tată. Nu este vina lui că n-a știut de mine; mama i-a ascuns în mod deliberat existența mea. Nu... nu înțeleg de ce.

De fapt, ea nu putea să spună motivele fără să fie nevoită să-i dezvăluie lui Diego că mama ei era o feministă convinsă.

– Dar sunt sigură că o iubea și voia să se căsătorească cu ea.

– Nu-i acorda prea repede afecțiunea ta, Lucinda, zise el cu o mină gravă. Nu face din el un erou înainte să-l cunoști mai bine. Viața nu te-a răsfățat prea tare. N-aș vrea ca eu să port responsabilitatea altor suferințe.

– Tatăl meu nu mă va face să sufăr... știu asta. Oh, Diego, cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată că ne-ai ajutat să ne întâlnim? Fără tine...

Într-un elan de recunoștință, se apropie de el, își puse mâinile pe pieptul lui și se ridică în vârful picioarelor ca să-i dea o sărutare afectuoasă.

– Mulțumesc... dragă Diego, murmură ea, înainte să-i atingă ușor cu buzele obrajii un pic aspri.

Apoi se depărtă și continuă să-l mai privească zâmbind o clipă. Dar el nu-i lăsă timp să se îndepărteze prea mult; brațele lui o cuprinseră și-și aplecă încet capul spre ea. Și fără ca fata să-și dea seama ce i se întâmplă, el o sărută pe buze, un sărut înflăcărat, pătimaș, aproape dureros.

Dacă Lucinda n-ar fi fost îndrăgostită nebunește, s-ar fi putut sperla de senzualitatea acestor buze lacome. Dar visase atât de mult la acest moment! După ce clipa de surprindere trecu, ea îi răspunse cu aceeași ardoare sărutului, din toată ființa ei.

În timp ce el o strângea cu putere tot mai aproape, ea simți din nou cum îl cuprinde dorința; de data asta însă, nu mai era nimeni ca să-l întrerupă. Diego căzu în genunchi, trăgând-o după el pe blana de urs. Lucinda își încolăci brațele după gâtul lui în vreme ce Diego, cu o mână febrilă, îi explora rotunjimile trupului juvenil.

Tulburată, prinsă într-un adevărat vârtej de emoții, Lucinda își dădu capul pe spate în timp ce buzele fierbinți ale lui Diego se plimbau pe gâtul ei, devorându-i parcă pielea fină și făcând să fie străbătută de fiori de fericire. Concentrată pe dorința pe care

mângâierile lui i-o trezeau, simți vag cum el îi desfăcea bluza, dând la o parte mătasea foșnitoare pentru a-i dezveli sânii ce fremătau sub dantela transparentă. Cu un geamăt surd, el își ascunse fața între sânii calzi acoperindu-i cu sărutări din ce în ce mai pătimașe și murmurându-i mereu cât este de frumoasă.

Când el o culcă pe spate, Lucinda înțelese că venise momentul în care-i va fi dezvăluit un minunat secret. I se părea că în clipa acestei dezvăluiri, când Diego o va poseda, ea va muri fără îndoială de extaz.

În clipa aceea însă, în vatră căzu un buștean, ridicând jerbe de scântei și reaprinzând jarul.

Aceasta fu de ajuns ca să rupă vraja. Neliniștit, Diego se ridică într-un cot să se asigure că blana pe care erau culcați nu luase foc. Apoi își plecă privirea spre Lucinda, goală până la talie, și-i văzu ochii strălucind de dorință.

În loc însă să se arunce din nou asupra ei și să-i smulgă hainele rămase, așa cum ar fi dorit ea, el se rostogoli mai departe de ea, și rămase nemișcat câteva clipe, pe spate. În sfârșit, se ridică de jos cu o energie neașteptată și-i prinse mâinile ca s-o ajute să se ridice și ea.

– Cred că mi-am pierdut capul, zise el cu o voce răgușită. Ieși repede de aici, Lucinda, fetițo... ieși, până mai este timp!

Încă prea buimăcită ca să protesteze sau măcar să încerce să înțeleagă ce se întâmplase, ea se lăsă condusă în grabă până la ușă; el o înveli cu șalul și o făcu să iasă din încăpere.

– Du-te și te culcă... singură.

Acestea fură ultimele lui cuvinte, înainte să închidă și să încuie ușa cu cheia, lăsând-o speriată și zăpăcită pe culoarul întunecos.

Capitolul 6

– Lucinda, e timpul să te trezești.

Vocea pe care o auzise era a donei Julia. Simțind, încă somnoroasă, că existau motive destule ca să nu se trezească, Lucinda încercă s-o ignore. Dar brusc își aminti de Rosa. Deschise ochii și se ridică, îngrijorată, în pat.

– Ce s-a întâmplat? A pățit ceva Rosa?

– Nu s-a întâmplat nimic, nu te îngrijora. Rosa a ieșit deja cu tatăl său, s-au dus la Zoo. Diego a dat instrucțiuni să nu fii deranjată pentru că aseară ai venit mai târziu. Dar eu sunt convinsă că ai prefera să ai destul timp să te pregătești pentru dejunul tău cu domnul Sidmouth, așa că m-am gândit că este mai bine să nu te las să dormi prea mult.

– Înțeleg... Sunteți foarte amabilă, și vă mulțumesc.

Lucinda își frecă pleoapele care erau uscate și iritate. Plânsese atât de mult aseară! Oare dona Julia va observa?

Marchiza se dusese să se așeze într-un fotoliu.

– Micul dejun îți va fi adus în câteva minute. Ți-am comandat ceva ușor, pentru că urmează să iei prânzul în mai puțin de două ore. Enrico, șoferul nostru, te va conduce la *Ritz*. Este doar la câteva minute de aici, pe Gran Via.

– Dar atunci, pot să merg pe jos, zise Lucinda, tot întrebându-se de ce venise dona Julia în persoană ca s-o trezească, în loc să-i încredințeze această sarcină lui Amparo.

– Nu, astăzi bate vântul. N-ar trebui să ajungi acolo ciufulită. Te deranjează dacă-ți vorbesc în timp ce-ți vei lua micul dejun?

– Dimpotrivă! Vă rog doar să mă scuzați o clipă, până mă spăl pe dinți.

În baie, Lucinda își puse mănușa de prosop sub apa rece și-și făcu o compresă cu care-și tamponă ochii. Când se întoarse în cameră, Amparo tocmai aranja pernele. Aceasta îi aduse un platou pe care se afla micul dejun, compus din suc de portocale, cafea, un bol cu salată de fructe, iaurt și nuci.

Dona Julia așteptă ca Amparo să plece, apoi spuse:

– Diego mi-a povestit despre întâlnirea cu tatăl tău. Când i-am spus și lui Jorge, numele de Tresillian îi spunea ceva și și-a amintit că pe vremea când era atașat la amabasada din Londra, a cunoscut pe cineva cu acest nume... Era sir Dominic Tresillian, un baron de Cornwall, destul de excentric. Am verificat în diverse surse, și se dovedește că tatăl tău este fiul lui cel mai tânăr. Lui Jorge i-ar plăcea să-l întâlnească. Sper să nu vezi nici un inconvenient dacă-l invităm diseară la cină. Mi-am permis să-l invit când el a telefonat, acum câteva minute.

– Sunteți foarte drăguță, dona Julia.

– Te rog să-mi spui doar Julia. Când îmi spui dona Julia, am impresia că sunt bătrână și scorțoasă, ceea ce încă nu este cazul, atunci când mă cunoști! Ce impresie ți-am făcut când ne-am văzut prima oară?

Lucinda sorbi o gură de suc.

– Am avut impresia că aveți unele rezerve în privința mea.

– Exact, recunoscu marchiza. Dar soțul meu a înțeles imediat că ești persoana ideală ca să te ocupi de Rosa, și să-l ajuți pe Diego. Instinctul îl înșală rareori pe Jorge.

Se întrerupse o clipă, apoi continuă:

– Nu a iubit-o niciodată pe Kate... nora noastră englezoaică. Diego ți-a spus multe lucruri despre această nefericită poveste?

– Nimic, cel puțin nu direct. Eu am aflat de la altcineva ce i s-a întâmplat. Când l-am cunoscut pe Diego, mi-am dat seama că încă nu-și revenise după acea nenorocire, dar în ultimul timp mi s-a părut mai puțin închis în el, mai puțin... bântuit de amintiri.

– Ai avut impresia că încă o mai plângea pe Kate?

– Da, așa este.

– Să nu crezi că suferința a fost aceea care i-a întunecat viața! Dacă o să-l întrebi, cred că acum ar recunoaște că fosta lui soție nu dragoste îi inspira, ci doar o pasiune de ordin fizic care-l mistuia. S-au căsătorit foarte tineri, amândoi... mult prea tineri, am zis noi. S-a întâmplat foarte repede, înainte să poată să se cunoască mai bine. Au avut un an de fericire – un fel de lună de miere prelungită – înainte să-și dea seama de greșeala lor; își legaseră două vieți care nu erau conciliabile. Kate era ambițioasă, voia să-și facă o carieră; era una dintre discipolele Georgiei Garforth, știi, acea feministă de șoc care-și petrece timpul incitând femeile să urască în bloc bărbații.

– Eu nu cred că este chiar atât de înverșunată, zise Lucinda.

– Ah, nu? În fine, eu habar n-am, la drept vorbind. Tot ce știu este că Diego o detestă... și o consideră răspunzătoare de cea mai mare parte a prostiilor lui Kate. Ar fi putut să fie o soție bună dacă n-ar fi fost atât de obsedată de această idee: cariera ei! Din cauza ei, Rosa a suferit acele arsuri. În seara aceea era o întâlnire importantă, și Kate considera că nu putea să lipsească. Fata care venea de obicei să aibă grijă de Rosa nu era disponibilă, și atunci a încredințat-o pe fetiță unei femei complet idioate care a pus-o pe Rosa în baie împreună cu fiul ei de vreo cinci ani. I-a lăsat singuri în baie ca să se ducă să dea un telefon. Rosa se afla lângă robinete. Puștiul l-a

deschis pe cel de apă caldă și, înainte ca mama lui să-l poată închide, Rosa a avut tot spatele și pieptul opărite cu apă aproape clocotită.

Lucinda gemu ușor, cu compasiune. Aproape că auzea urletele copilului, și-i simțea durerea.

– Diego i-a reproșat atunci lui Kate că pusese munca înaintea responsabilităților ei de mamă, continuă dona Julia cu o voce sumbră. Sunt sigură că ea avea niște remușcări teribile, dar în loc să și le exprime, s-a întors împotriva lui. Am asistat la câteva dintre certurile lor. Când Rosa era atât de bolnavă, noi ne petreceam mult timp în Anglia. Biata copilă. Și chiar și atunci, Diego era cel care se ducea cel mai des la spital. După părerea mea, problema era că, de fapt, Kate nu-și dorise și nici nu-și planificase să aibă un copil. Până la urmă s-au despărțit... A fost cu puțin timp înainte ca ea să moară. În seara aceea, era un alt bărbat cu ea. Cu toate astea, sunt sigură că gândul la ea îl mai face pe Diego să sufere, imaginându-și-o prinsă în capcana de flăcări. Instinctul lui de a proteja oamenii care sunt mai slabi decât el este foarte dezvoltat.

Lucinda își aminti vorbele lui din ajun: „Du-te cât mai este încă timp". Oare aceste cuvinte îi fuseseră dictate de instinctul lui de protecție? Bănuise oare că ea încă nu cunoscuse dragostea?

– Este o poveste foarte tristă, conchise dona Julia. Dar cu timpul poate că lucrurile se vor aranja. Sperăm să întâlnească pe cineva care să-i facă fericiți, pe el și pe fetiță.

– Ultima oară când am fost aici credeam că sperați într-o căsătorie cu Sabina.

– Ah, da? Probabil că ți-am spus că se iubeau mult când erau tineri, dar nu a fost niciodată mai mult de o idilă dintre un băiat și o fată. Am înțeles că voi ați fost primii, tu și cu Diego, care ați aflat de logodna Sabinei cu Esteban? Mama ei este încă foarte tulburată. Diego zice că-i place băiatul ăsta. Tu ce părere ai?

– Mi se pare și mie că este un băiat bun, într-adevăr... și probabil că este foarte îndrăgostit dacă a așteptat atât de mult ca Sabina să îndrăznească să-și înfrunte mama.

– Fără îndoială că Criselda Coscollosa este cel mai impresionant simbol pe care eu îl cunosc al matriarhatului de tip spaniol; are niște idei atât de învechite! Dar cred că până la urmă se va obișnui. Cum zicea Shakespeare: drumul marii iubiri nu este presărat cu trandafiri.

Se ridică din fotoliu.

– Acum am să te las. Vino să mă vezi înainte să pleci. Sunt nerăbdătoare să te admir în acest compleu superb.

Iată deci de ce toată lumea – sau aproape – se purta atât de bănuitor cu ea la început, gândi Lucinda după ce rămase singură. Așadar, totul se explica. Servitorii trebuie că știau că mariajul lui Diego cu acea englezoaică se soldase cu un eșec, și bineînțeles, asta îi făcuse să fie bănuitori față de următoarea englezoaică apărută în casă...

*
* *

Dacă n-ar fi fost incertitudinea în privința atitudinii lui Diego față de ea când se vor revedea, Lucinda ar fi fost într-o stare de euforie fără margini, când se întorcea la Casa Montfalco, după întâlnirea ei de la *Ritz.*

Faptul în sine de a lua prânzul acolo era o experiență de neuitat, dar surpriza pe care John Sidmouth – un bărbat de vreo șaizeci de ani, blajin, cu ochi scânteind de bună dispoziție – i-o rezervase era atât de incredibilă și minunată încât nici acum nu reușea să creadă că i se întâmplă cu adevărat.

Paco nu mai trebui să-i spună unde se află dona Julia. Din holul de la intrare, Lucinda putu să-i vadă pe stăpânii casei și pe fiul lor așezați în grădina de iarnă.

Cei doi bărbați se ridicară la apropierea ei, dar fata își păstră privirea ațintită doar asupra lui don Jorge. Spaima ei era că va roși și că marchizul și soția lui vor remarca. În ceea ce-l privește Diego, cu siguranță că el va ști să-i interpreteze tulburarea. Amintirea sărutărilor de ieri și a abandonului ei total era extrem de prezentă.

– Ei, Lucinda? Suntem cu toții nerăbdători să aflăm cum a decurs întâlnirea! zise don Jorge. Diego trebuie să plece în câteva clipe, dar nu vrea s-o facă înainte de a afla rezultatul întrevederii tale cu domnul Sidmouth. Dă-mi voie însă să-ți spun că ești absolut fermecătoare astăzi. Cred că domnul Sidmouth s-a bucurat să ia masa cu o tânără atât de încântătoare! Vino, ia loc și spune-ne ce fel de om este.

Îi arătă fotoliul de răchită de lângă el. Dona Julia și Diego ședeau pe o canapea, tot de răchită, din fața lor.

– Este fermecător... și foarte amabil.

Tot străduindu-se să evite privirea lui Diego, Lucinda le făcu portretul editorului, căruia îi spunea deja pe numele mic.

– Ți-a făcut o ofertă fermă pentru carte?

Diego fusese cel care-i pusese această întrebare, și fata fu obligată să-l privească în față; spre marea ei uimire, Diego era incredibil de calm, ca și cum nu se întâmplase nimic special între ei.

– Da...

Își întoarse repede privirea spre dona Julia.

– ...Dar nu în termenii la care mă așteptam eu; nu vrea să editeze cartea destinând-o exclusiv ornitologilor. El crede că poate să se adreseze unui public mai larg. De fapt, ceea ce nu știam eu, este că bunicul – care a ținut să ambaleze el însuși manuscrisul o

dată bătut la mașină – a inclus în cartea sa și lucruri scrise de mine: poeme despre deltă și pagini extrase din jurnalul pe care eu l-am ținut în primul an când am venit în Spania. John – domnul Sidmouth – vrea să angajeze un pictor care să deseneze casa mea din deltă, și oameni de prin partea locului, cum ar fi bătrânul Tomas Roig, de exemplu. Dorește ca această carte să fie formată în parte din ceea ce a scris bunicul, și în rest din ceea ce am scris eu. Nu... nu știu ce să zic.

– Copila mea, domnul Sidmouth își cunoaște meseria, și casa lui de editură este renumită. Eu le comand adeseori cărți, zise Julia. Sugestiile lui sunt cu siguranță bine gândite. Știai că Lucinda scrie poeme, Diego? Nu mi-ai spus niciodată.

– Dar nici mie nu mi-a spus niciodată, mamă.

– Păi... nu sunt într-adevăr poet, zise Lucinda. Scriu doar în versuri albe, pentru plăcerea mea.

– Probabil că versurile tale albe sunt al naibii de bune dacă domnul Sidmouth vrea să le publice! remarcă don Jorge cu un aer admirativ. Constat că ai o mulțime de talente ascunse, în afara celui pentru limbi străine. Nu ești folosită la adevărata ta valoare dacă vei lucra pentru fiul meu la Pobla de Cabres.

Expresia de pe chipul său și tonul pe care vorbise dădea de înțeles că remarca lui nu trebuia luată în serios, ci mai degrabă ca un compliment făcut sub formă de glumă.

Motiv pentru care don Jorge și soția lui fură surprinși să-l audă pe Diego spunând:

– Este absolut exact. Și eu ajunsesem la aceeași concluzie înainte de ceea ce s-a întâmplat acum. M-am gândit la ce mi-ați spus: trebuie ca Rosa să mai vadă și alți copii. Mamă, cred că ai dreptate. În loc s-o iau cu mine, la Tortosa, mă gândesc s-o las aici. Așa că toate se aranjează cât se poate de bine: pe de o parte, Lucinda va putea astfel să continue să-i dea lecții până ce Rosa va

ști suficientă spaniolă ca să meargă la școală; pe de altă parte, având și alte persoane cu care să-și împartă responsabilitățile, Lucinda va avea timp pentru ea ca să facă tot ce i-a cerut editorul. Iar eu, voi veni în weekend, cu mașina sau cu avionul. Ce ziceți? Mi se pare o organizare excelentă.

Pe moment, Lucinda fu prea uluită încât să poată scoate vreo vorbă.

– Sunt de acord, Diego, încuviință mama lui; este mult mai rezonabil așa. Este chiar exact cum îmi doream eu, dar n-am vrut să insist, pentru că este întotdeauna delicat să intervii în astfel de lucruri. Tu nu crezi că este mai bine așa, Jorge?

– Cu siguranță că asta i-ar lăsa mai mult timp Lucindei să lucreze la cartea ei, dar poate că ea nu vrea să rămână în mijlocul unui mare oraș, remarcă marchizul, zâmbindu-i. Am impresia că preferi viața la țară, nu-i așa?

Ceva din ochii lui negri plini de experiență îi dădu Lucindei impresia că el știa că tot ceea ce conta pentru ea era să fie lângă Diego.

– Așa este, încuviință ea. Și mie mi se pare că viața la țară este mai bună pentru copii.

Se întoarse spre dona Julia și continuă:

– ... N-aș vrea deloc să vă supăr sau să vă contrazic, dar Rosa are mare nevoie să trăiască în aerul curat de la Pobla de Cabres. În timpul scurtei noastre ședere la Tortosa, a devenit deja un alt copil. Până când va vorbi destul de bine spaniola ca să meargă la școală, cred că trebuie să fie lângă tatăl său... pe care-l adoră. Nimeni nu-l poate înlocui pentru ea, nici chiar niște bunici plini de afecțiune. Cred că tranziția între Anglia și Spania se va face mai ușor dacă ea își va petrece iarna în sat, în aerul bun și curat, și cu mult soare, cu Diego prezent în fiecare zi, nu numai în weekend.

Din partea ei, acesta era un discurs foarte lung pe care-l pronunță însă cu o convingere care-i surprinse pe cei de față, și care o uimi și pe ea însăși.

Diego nu reacționă; expresia lui era impenetrabilă.

De teamă ca nu cumva să fi fost prea categorică, Lucinda continuă mai potolită:

– Sper că n-o să vă supărați pe mine că spun ce gândesc, dar mă simt foarte atașată de Rosa și cred că am început s-o cunosc...

– Se vede bine că și ea s-a atașat de tine, draga mea, zise Jorge. Am chiar impresia, Julia, că felul în care vedem noi lucrurile este influențat de dorința noastră de a ne bucura de prezența Rosei în casă, cu veselia și cu plăcerea pe care această prezență o reprezintă. Trebuie să recunosc faptul că fetița este absolut amuzantă.

– Poate că ai dreptate, zise soția lui, nu fără oarecare reticență. Mărturisesc că ador s-o am pe Rosa aici. Dar nu pot să neg nici faptul că aerul de la Pobla de Cabres este cu siguranță mai bun decât aici, în atmosfera poluată a orașului nostru plin de fum – chiar dacă, fiind pe malul Mediteranei, Barcelona este fără îndoială mai puțin nesănătoasă decât Londra sau Madrid.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ea rămâne aici.

Diego vorbise pe un ton care excludea orice discuție.

– ...Acum trebuie să plec. Regret că n-am să fiu aici ca să-ți cunosc mai bine tatăl, Lucinda, dar cu siguranță că va mai fi în Barcelona când mă voi întoarce, în weekendul următor. La revedere, mamă.

Își îmbrățișă mama, apoi tatăl. Lucinda era deja în picioare când Diego se întoarse spre ea ca să-i strângă mâna.

– Înainte să pleci, aș putea vorbi ceva în particular cu tine, te rog?

Strălucirea ochilor ei și bărbia voluntară îi dădură de înțeles lui Diego că ar face mai bine s-o asculte, altfel ea va spune ce avea de spus în fața părinților lui.

– Rămâneți aici amândoi. Noi ne ducem s-o căutăm pe Rosa, interveni marchiza. De când a descoperit bucătăria și l-a cunoscut pe bucătarul nostru, Gilbert, tot timpul stă acolo! Asta îmi amintește de Diego și de fratele lui când erau de vârsta ei. Toți sunt la fel! Jorge, vii cu mine?

Ieșiră amândoi din grădină.

– Ieri, pe vremea asta, începu Lucinda, nu luaseși încă hotărârea s-o lași pe Rosa aici. Cred că este din cauza... a ceea ce s-a petrecut aseară.

Ea roși, dar privirea îi rămase fermă. Se aștepta ca Diego să nege că incidentul din ajun ar fi avut cea mai mică legătură cu decizia lui de astăzi, și fu deci surprinsă când el încuviință.

– Da, are o mare legătură, într-adevăr. Ceea ce s-a întâmplat mi-a dovedit că nu se va pune niciodată problema să locuim împreună la Pobla de Cabres, în aceeași casă, fără nimeni în preajmă. Și cred că și pentru tine este clar. Dacă vrei să spun lucrurile mai limpede, nu-ți pot garanta că nu se va repeta. Știu bine că nu ai avut nici o intenție să mă provoci aseară. Nu este nevoie să mi-o mai spui. Ceea ce tu nu înțelegi, se pare, este că... nu știu cum să-ți spun... ca să vorbesc mai dur, află că n-am mai făcut dragoste de multă vreme... iar tu ești o fată foarte frumoasă. N-am să-ți cer scuze, dar sunt ferm hotărât ca acest lucru să nu se mai întâmple.

Lucinda rămase tăcută câteva clipe, încercând să clarifice ceea ce i se părea mai important, singurul lucru pe care el nu-l spusese limpede.

– Vrei să spui că asta s-ar fi întâmplat cu... oricine? Cu oricare fată pe care ai fi avut-o la îndemână? îl întrebă ea, calmă, știind că dacă el va spune da, îi va frânge inima.

Diego își feri privirea și păru foarte încurcat, încât Lucinda simți o vie ușurare.

– Încă n-am ajuns să mă arunc pe orice femeie care trece pe lângă mine, zise el în sfârșit, pe un ton sarcastic. Eu cred că tu nu-ți dai seama cât ești de atrăgătoare... chiar seducătoare, fără să știi.

Glasul i se schimbă, se făcu mai blând.

– Ești foarte inocentă pentru vârsta ta, Lucinda. Ai trăit departe de lume timp de doi ani. N-ai întâlnit bărbați... și nici nu știi să eviți situațiile periculoase. Câteva luni petrecute la Barcelona vor schimba această situație. Părinții mei vor avea grijă să întâlnești tineri de vârsta ta... tineri cu care să te poți distra fără grijă.

Privindu-l, ea avu impresia că această perspectivă nu-l bucura prea tare, și-și recăpătă speranța.

– Te înșeli, zise ea încercând să-l convingă cu blândețe. Înainte să trăiesc în izolare, am ieșit și eu cu tineri de vârsta mea. Între șaptesprezece și douăzeci de ani, am avut o mulțime de prieteni! Nu mi-a lipsit nimic din ceea ce se cheamă distracție, Diego. Și apropo de aseară, dacă aș fi vrut să te resping, cred că aș fi reușit. S-ar zice că te consideri un fel de satir înnebunit, dar adevărul este că am fost amândoi foarte fericiți, până când tu ai avut un acces de scrupule.

Fu rândul lui Diego să roșească.

– Nu vreau să discut cu tine despre asta, zise el cu bruschețe. Hotărârea mea este luată: ne vedem în weekend. Până atunci, la revedere.

Se întorsese deja, fără ca măcar să-i strângă mâna, când Lucinda îi spuse:

– Uiți ceva: m-ai luat în Spania la insistențele lui Oliver Thornham. Ce-o să creadă el despre această schimbare?

– Nu-mi pasă ce-o să creadă. Nu sunt la ordinele lui.

– Și apoi, Laurian contează pe mine ca să organizeze Crăciunul la restaurant.

– Asta se poate face prin telefon. Ai să vii împreună cu ei de Crăciun. Până atunci, rămâi aici. Ai înțeles?

Și fără să mai aștepte răspuns, se îndepărtă cu pași mari pe dalele de marmură și dispăru în casă.

*
* *

Lucinda își petrecu toată ziua următoare împreună cu tatăl său.

În seara precedentă, avuseseră puține ocazii să-și vorbească între patru ochi, atât în timpul cinei, cât și după. Marchiza și soțul său fuseseră cuceriți de manierele lui politicoase cât și de poveștile atât de amuzante din călătorii. Acum, Lucinda știa că măcar unul dintre părinții ei primise aprecierea lor – chiar dacă nu erau căsătoriți legitim.

Dar secretul identității mamei sale o apăsa mai greu chiar decât refuzul lui Diego. Comportamentul lui i se părea acum normal pentru un bărbat de vârsta lui atras de o femeie mai tânără, despre care el credea, și pe bună dreptate, că nu avusese niciodată un iubit.

„Nu cred că-ți dai seama cât ești de atrăgătoare, fără să știi". Aceste cuvinte semănau cu o mărturisire că el o dorea și, cu un bărbat ca Diego, pasiunea trebuia să fie legată necondiționat de o armonie între două spirite. Altfel, el nu s-ar fi privat de dragoste fizică atât de mult timp.

„Și când mă voi duce acolo de Crăciun, o să vadă el cât pot fi de seducătoare... și am s-o fac special", se gândise ea când se trezise dimineața, visând la cât de fericită ar fi fost dacă s-ar fi trezit în brațele lui după o lungă noapte de dragoste.

I-ar fi plăcut la nebunie să hoinărească prin Barcelona, condusă de el, dar și plimbarea cu tatăl ei se dovedi a fi foarte plăcută. El insistă s-o ducă prin magazine.

– Am de recuperat douăzeci și două de aniversări și tot atâtea Crăciunuri! se justifică el.

Iar Lucinda, nu voia nici ea să aștepte ultima clipă pentru a cumpăra cadourile pentru Diego și Rosa. Dar nici nu voia să se lase îngropată de cadourile lui Roderick.

– Tu ai vreo haină de blană? întrebă el. Aici poate să fie foarte frig, iarna. A și nins, acum câțiva ani.

– Poate, dar este cu totul excepțional, iar eu nu sunt genul să port o haină de blană. Sunt chiar împotriva creșterii animalelor pentru blană, și refuz să port blana unui animal care a fost prins în capcană.

– Atunci, poate vrei o haină de piele? insistă tatăl ei.

Lucinda râse scuturând din cap.

– Vrei să știi ce mi-ar face plăcere?

– Da. Spune-mi.

– Lumânările astea stacojii. Nu sunt chiar roșii, decât atunci când sunt aprinse.

– Dar de ce naiba îți dorești aceste lumânări?

– Le voi lua la Pobla de Cabres, ca să lumineze biserica, în ajunul Crăciunului. Am să aranjez și o iesle, și voi organiza un cor care să cânte colinde de Crăciun. Vreau să fie cel mai minunat Crăciun pe care Rosa l-a avut vreodată.

– Ții într-adevăr foarte mult la acest copil, nu-i așa?

– Da. Nu crezi că este de-a dreptul irezistibilă? O comoară, nu alta...

Roderick încuviință din cap.

– Și poate că tu ești și puțin îndrăgostită de tatăl ei, nu?

Lucinda ezită câteva clipe apoi spuse râzând:

– Nu „un pic“. Sunt îndrăgostită nebunește de el! Dar de ce faci mutra asta? Nu-ți place de el? Ce părere ți-a făcut când l-ai văzut?

– Mi s-a părut un om cumsecade, dar cred că e păcat că este mai în vârstă decât tine, și văduv, pe deasupra.

– N-are decât zece ani mai mult decât mine, ceea ce nu mi se pare exagerat. Cât privește faptul că este văduv... sigur că mi-ar fi

plăcut să fiu prima lui dragoste, și singura, dar mă voi mulțumi să fiu ultima dragoste și cea mai lungă. Nu sunt deloc sigură că el mă iubește... cred doar că este posibil... sper.

*
* *

Părinții lui Diego hotărâseră să petreacă Crăciunul la Madrid, în compania fiului lor cel mare și a soției acestuia. Urmau să se întoarcă la Barcelona de Anul Nou, și toată familia, inclusiv cuscrii lor, se vor reuni la Bobotează, pe șase ianuarie. Cu această ocazie se dăruiau cadouri; atunci, în întreaga Spanie, cei trei Regi Magi călăreau pe străzile orașelor și satelor principale.

Lucinda voia să-i dăruiască Rosei lucruri care însemnaseră pentru ea magia Crăciunului atunci când fusese copil: un brad luminat, ciorapul de lână pus la picioarele patului, ieslea cu figurinele din lemn sculptat, cumpărate odinioară dintr-o piață din Germania.

– De ce nu ești la Pobla de Cabres? întrebă Laurian Thornham, când Lucinda îi spuse că va aranja totul prin telefon cu hotelul-restaurant.

– De fapt, este mai ușor să organizez totul de aici, și în același timp, mai plăcut pentru Rosa. Ne vom instala în sat la începutul Anului Nou, răspunse Lucinda, sperând că această ultimă afirmație, mai degrabă hazardată, se va adeveri.

Diego telefona în fiecare seară ca să vorbească doar câteva clipe cu fiica lui, dar niciodată nu cerea să vorbească cu Lucinda. Totuși, când veni în weekend, atitudinea lui fu amicală și relaxată. Chiar dacă ar fi putut să rămână singur cu Rosa, el părea să dorească într-adevăr ca Lucinda să fie cu ei în orice împrejurare.

– Tatăl tău mai este aici? întrebă el sâmbătă seara, pe când contemplau orașul de pe înălțimile Montjuich.

– Nu, a trebuit să plece la Londra pentru o întrunire la Royal Geographic Society. Dar i-ar plăcea să fie cu noi de Crăciun, la Tortosa, dacă nu ai nimic de obiectat.

– Este absolut bine-venit. Sunt nerăbdător să-l cunosc mai bine. Tata spune că este o figură foarte interesantă. Dar mama ta nu ți-a dat nici o veste de Crăciun?

Rosa nu se afla prin preajmă și, gândindu-se că ar putea profita ca să-i sugereze lui Diego că Georgia avea unele idei mai deosebite, Lucinda spuse:

– Mama este atee. Ea nu sărbătorește Crăciunul. I-am scris ca s-o pun la curent cu situația cărții bunicului. Ar putea s-o intereseze. Poate voi primi vreo felicitare de Anul Nou.

Ea îi scrisese într-adevăr Georgiei, și dăduse adresa cutiei poștale din Tortosa unde se aducea toată corespondența adresată oamenilor din Pobla de Cabres, pentru că în sat nu existau destui locuitori încât să justifice deplasarea unui poștaș.

În seara aceea veniră toți membrii familiei ca să ia împreună un aperitiv în bibliotecă. Lucinda nu mai intrase aici din seara în care Diego o sărutase. Se întreba dacă el își amintea cu aceeași precizie ca și ea de trupurile lor înlănțuite pe blana de urs, la lumina flăcărilor.

Când se hazardă să ridice ochii spre el, fu surprinsă să-l vadă că o privea cu un zâmbet vag pe buze. Acest zâmbet dispăru însă când privirile li se întâlniră dar, în loc să se întoarcă, el continuă s-o privească, până când cineva îl strigă. Lucinda percepu o imensă tandrețe în această privire...

*
* *

În seara de Crăciun, la ora când întunericul se lăsa peste Pobla de Cabres, lumânările aduse de Lucinda se aprinseră, una după

alta, și răspândiră progresiv o lumină caldă în biserica dărăpănată a satului, și în piațeta din față. Curând, răsună primul verset dintr-un cântec bisericesc, urmat de colinde de Crăciun cunoscute, cântate cu entuziasm și căldură de Oliver Thornham și invitații săi.

Ajunseseră la Pobla de Cabres spre sfârșitul după-amiezii, după ce mâncaseră de prânz undeva pe drum. Oliver îi dusese să viziteze satul, și le explicase cum îl vedea el în viitor, după ce restaurările vor fi terminate.

Mai târziu, după ce li se servi vin și savuroasele bucăți de *turron*, o prăjitură tipic spaniolă, cei mai mulți dintre invitați se înghesuiră într-un microbuz închiriat ca să se întoarcă la Tortosa. Sub conducerea lui Diego, care o avea pe Rosa cu el, în Land-Rover, în timp ce Oliver conducea microbuzul, iar Roderick BMW-ul care încheia convoiul, caravana porni la drum pe sub ulmii înghețați.

Ceilalți coborâseră deja la bar, când apăru și ea. Aici se afla o societate absolut cosmopolită, compusă din două perechi venite din America, un francez, o italiancă, și patru perechi de englezi, pentru că lista invitaților lui Laurian se tot lungise pe măsură ce se apropia Crăciunul. Într-o vreme, Lucinda s-ar fi simțit fără îndoială intimidată de ei. Dar acum, după ce John Sidmouth îi făcuse atâtea complimente cu privire la versurile ei și la extrasele din jurnal, simțea că poate să devină și ea o persoană interesantă ca oricare dintre aceste personalități.

În momentul când intră în bar, Diego îi lăsă pe ceilalți și veni spre ea, ca și cum ar fi așteptat-o.

– Ești un adevărat cameleon! exclamă el.

Îi aprecie cu privirea părul pe care ea și-l ridicase în creștetul capului, compleul de catifea mulat pe corp, decolteul adânc care-i dezvăluia mai mult decât de obicei pieptul.

– ...La grătarul de azi, cu un sandviș într-o mână și cu o sticlă de Coca Cola în cealaltă, păreai să ai doar cu vreo zece ani mai mare decât Rosa. Astă-seară ești pur și simplu strălucitoare.

– Mulțumesc.

Spus pe un alt ton, complimentul lui ar fi putut să pară o glumă. Lucinda însă înțelese instinctiv că Diego își amintea în această clipă chiar de seara în care se îmbrățișaseră cu pasiune. Ea știa că, dacă ar fi fost singuri acum, cu siguranță că el ar fi luat-o în brațe.

– Am făcut o mică schimbare în planul mesei pe care l-ai stabilit împreună cu Laurian, îi zise el. M-am așezat eu alături de tine. Sper că nu te deranjează.

– Dimpotrivă, sunt măgulită!

– Vino să bei ceva.

În timp ce mergeau spre bar, el se apropie și-și puse încet brațul pe după umerii ei într-un gest care, își zise fata cu speranță, indica definitiv o luare în posesie.

Tocmai sorbea prima gură de șampanie, gândindu-se cât de seducător era Diego în smochingul său, când Oliver veni spre ei.

– Ești splendidă, Lucinda. Pe Rosa ai culcat-o, sau este prea emoționată așteptându-l pe Moș Crăciun?

– Doarme. Dar mă tem că se va trezi mai devreme decât voi toți mâine dimineață! zise ea râzând.

– Mi-a venit o idee pe care aș vrea să v-o împărtășesc. Și mai ales ție, Lucinda. Diego mi-a vorbit despre cartea bunicului tău și despre contribuția ta la ea. Ce ai zice să începi să scrii un *Jurnal al Poblei de Cabres?* Ai putea să consemnezi în el tot ce se va petrece în timpul restaurărilor, să schițezi portretele oamenilor din echipa noastră. Cu niște ilustrații bune, ar putea ieși o poveste interesantă, și...

Se întrerupse și păru dintr-o dată stupefiat: la ușă se petrecea ceva. Chiar dacă numeroase persoane din oraș își rezervaseră mese pentru a cina mai târziu, nimeni nu mai trăsese la hotel, în afară de familia Thornham și invitații lor.

Lucinda se așteptă să vadă pe cineva din partea locului, și se întoarse să privească și ea. Dar femeia care tocmai intrase, și a cărei apariție extraordinară întrerupsese toate conversațiile, nu era spaniolă, chiar dacă primele ei cuvinte către asistență fuseseră:

– *Buenas noches!*

Înaintă în încăpere, crăpătura laterală a rochiei sale lungi lăsând să se vadă picioarele frumoase în ciorapi negri, iar decolteul ei făcea să pară de-a dreptul pudic cel al Lucindei.

– Bună seara, repetă Georgia Garforth. Este o petrecere privată sau se poate alătura și un oaspete de o noapte, ca mine?

Urmă o tăcere de câteva secunde, înainte ca Laurian să facă vreo câțiva pași spre ea, ospitalieră dar și uimită în același timp.

– Georgia! Ce naiba cauți aici? Ești singură?

– Acum nu mai sunt... În urmă cu un minut eram. Mă bucur să te revăd, Laurian.

Georgia o îmbrățișă călduros. Apoi se retrase.

– Mă și vedeam singură la cina de Crăciun, culcându-mă devreme... n-ar fi fost prea vesel.

– Dar ce cauți la Tortosa?

– Este o întrebare foarte bună. Azi-dimineață eram în Andorra unde o prietenă de-a mea are o cabană. Vă dau un sfat bun: să nu mergeți niciodată acolo. Timp de trei zile n-am văzut soarele. Nici măcar n-am zărit munții, care erau ascunși de nori negri. Și în afara ploii care n-a contenit să cadă tot timpul cât am stat acolo, ceilalți invitați erau absolut posomorâți...

Se întrerupse și aruncă o privire scurtă peste cei din jur, dar n-o remarcă pe Lucinda care era disperată.

– ...Nu se compară cu prietenii tăi care par mai veseli, continuă Georgia. Așa că azi-dimineață am pornit spre Barcelona, de unde am închiriat o mașină ca să vin aici. A fost un impuls.

– Dar de ce *aici?* întrebă Laurian.

– Pentru că cunosc pe cineva în zonă. Din păcate n-am decât numărul cutiei poștale drept adresă, iar poșta închisese deja când eu am găsit-o în sfârșit. Așa că, nu mai era nimic de făcut decât să găsesc un hotel și să am răbdare.

– Ce noroc pe tine că noi eram aici! zise Laurian. Hai să te prezint.

Se întoarse spre invitații săi:

– V-o prezint pe Georgia Garforth, una dintre clientele mele cele mai celebre. Cei mai mulți dintre voi o cunoașteți din vedere sau din auzite. Georgia, el este Louis Thierry, de la Paris...

– Încântat, doamnă.

– ...Peter și Patty Rochester, din New York...

– Suntem încântați să te cunoaștem, Georgia.

– ...și Roderick Tresillian, care...

– Dumnezeule!

Georgia era vizibil consternată.

– Georgia și cu mine ne cunoaștem deja, zise Roderick calm, apoi deodată: Atenție, o să...

Văzând-o pe Georgia clătinându-se, se repezi ca s-o împiedice să cadă. Cu prezența de spirit a unui om obișnuit cu situații critice, o susținu până la fotoliul cel mai apropiat.

În asistență izbucniră exclamații neliniștite. Cineva murmură în spatele Lucindei:

– Am trăit s-o văd și pe asta: o feministă care leșină. Ce umilitor, nu ți se pare?

Remarca, făcută poate fără vreo intenție răuvoitoare, făcu s-o cuprindă pe Lucinda un val de furie. Să se trezească nas în nas, după o viață mai mult sau mai puțin ratată, cu tatăl copilului ei, pentru prima oară după mai bine de douăzeci de ani, ar fi fost de ajuns pentru oricine să fie tulburat astfel. Uitând de propriile ei sentimente și văzându-și mama în starea asta, Lucinda se repezi spre părinții săi.

– S-o urcăm în camera ei. Nu putem să rezolvăm totul aici, în fața tuturor, îi șopti ea lui Roderick.

– Ai dreptate.

Se întoarse spre Laurian care se învârtea îngrijorată prin jurul lui.

– Îmi pare rău. Nu ne mai așteptați la cină. Poate că este mai bine ca Georgia să mănânce ceva în camera ei.

Laurian încuviință din cap; chipul ei frumos reflecta compasiune și perplexitate.

Cu o ușurință care surprinse pe toată lumea în afară de Lucinda, care-l văzuse cu torsul gol și știa ce mușchi puternici se ascund sub haina lui de smoching, Roderick o ridică în brațe pe Georgia și o scoase din bar, Oliver deschizându-i ușa, în timp ce Lucinda îl urma.

Georgia își reveni însă foarte repede, și ceru s-o pună jos.

Cum el n-o ascultă, ea insistă:

– O să faci o criză de inimă. Nu sunt chiar atât de ușoară, iar tu ești prea bătrân pentru astfel de exhibiții gen macho.

– Este adevărat că te-ai cam îngrășat, mi se pare.

– Nici un gram, îi zise ea pe un ton glacial. Cântăresc exact atât cât aveam ultima oară când te-ai manifestat așa.

– Ai limba la fel de ascuțită ca odinioară. Noroc că fiica noastră nu ți-a moștenit caracterul agresiv. Am fost plăcut surprins să văd cât e de dulce și feminină. Fără îndoială este influența mamei tale.

– Fiica noastră? reluă Georgia pe un cu totul alt ton.

– Lucinda. Este chiar în spatele nostru.

Georgia privi peste umărul lui.

– Lucinda... Dumnezeule, simt că înnebunesc! Când ai... de cât timp vă cunoașteți?

– De destul timp ca să aflăm că nu ne-ai făcut nici un serviciu ținându-ne departe unul de altul, zise Roderick, destul de sec. Dar despre asta o să vorbim mai târziu. Deocamdată stai liniștită, te rog.

Cu o docilitate care i-ar fi uluit pe cititorii cărții ei *Jumătatea cea mai bună a lumii,* ea se supuse.

După ce o puse pe Georgia în picioare lângă pat, și după ce o sfătui să se întindă, Roderick luă telefonul și comandă cafea pentru trei persoane. Apoi îi dădu Lucindei cheile de la camera lui, rugându-o să se ducă să aducă o sticlă de coniac care se afla în dulap.

Când se întoarse, el îi spuse:

– Cred că ar trebui ca tu să te duci la ceilalți. Poate că și eu cu Georgia vom coborî, dar nu este sigur. Mama ta și cu mine avem multe să ne spunem.

Lucinda își privi mama, care-și scosese pantofii și acum stătea sprijinită de trei perne.

– Da, pentru ca venirea mea să nu le strice petrecerea, zise Georgia. După ce m-am acoperit de ridicol, o să am nevoie de timp ca să-mi recapăt demnitatea. Dar mâine dimineață voi fi în bună stare. Mă bucur că te-am găsit. Du-te, draga mea.

Roderick o prinse pe Lucinda de umeri și o conduse spre ușă.

– Diego este un om perspicace. Până acum, cu siguranță că a înțeles totul... știe ce am fost unul pentru celălalt. Nu va fi nevoie să-i mai explici. Nu-ți face griji, totul o să fie bine. După părerea mea, va fi foarte înțelegător. Du-te și distrează-te. Crăciun fericit!

Îi atinse tâmpla cu buzele, deschise ușa și o împinse încetișor pe culoar.

În capul scării se afla Diego. Cu mâinile în buzunare, părea să fi așteptat nerăbdător. Lucinda se îndreptă încet spre el, întrebându-se dacă într-adevăr el ghicise adevărul și, dacă da, totul va fi bine așa cum o asigurase Roderick.

– Se simte mai bine? întrebă el imediat.

– Este încă un pic slăbită. Se va ocupa Roderick de ea. Este mama mea... ai bănuit? Ai ghicit?

El încuviință din cap și-și scoase mâinile din buzunare.

– Totul se potrivea... faptul că ea a venit aici... că a avut un șoc văzându-l pe tatăl tău. Dar tu nu-i semeni deloc.

– Nu... absolut deloc.

El îi întinse mâinle; după o ușoară ezitare, neștiind dacă este vorba doar de un gest de încurajare după șocul prin care ea însăși trecuse, Lucinda își puse mâinile în mâinile lui. El le primi cu căldură.

– Mă întrebam, așteptându-te, dacă n-o să le facem și noi o surpriză, ceva mai târziu.

– Ce fel de surpriză?

– Mi-ar plăcea să-i anunț că eu și cu tine ne vom căsători... sau poate m-am grăbit?

Văzând că ea nu-i răspunde, pentru că atâta fericire o amuțise, el continuă:

– ...De mai mult timp voiam să-ți spun *Te iubesc,* dar am rezistat pentru că... ei bine, în principal pentru că ești prea tânără. Tu ar trebui să ai timp mai mult ca să cântărești toate posibilitățile.

– Oh, Diego! Când iubești, nu există decât o posibilitate, știi foarte bine. Restul trebuie să se învârtească în jurul lucrului cel mai important... care este acela de a-ți împărți viața cu persoana iubită.

Ea își eliberă mâinile, dar numai pentru a și le pune în jurul gâtului lui.

– Ce pot să însemne gloria, reușita, banii dacă trebuie să conduci sute de kilometri, ca mama mea, în căutarea unei fiice pe care nu o vede practic niciodată, și nici nu avusese de la început intenția să vină s-o vadă? Este un noroc pentru ea că nu s-a trezit aici singură, având drept companie doar barmanul și chelnerii. La vârsta ei este trist... jalnic chiar. Prioritățile mele sunteți tu și Rosa. Restul trece pe un plan secundar.

Ea îi simți brațele încordându-se, apoi se relaxându-se.

– Eu nu vorbeam numai despre asta, Lucinda. Există în lume sute de bărbați care te-ar putea face fericită. Am eu oare dreptul să

te leg de mine, când de fapt ar trebui, dacă am fi rezonabili, să mai așteptăm câțiva ani? Eu sunt de acum un bărbat matur, n-am să mă mai schimb. Tu ești încă doar un mugure abia pe jumătate deschis. Ar putea fi o greșeală teribilă să te măriți atât de tânără.

– Da, știu... așa s-a întâmplat cu tine și mama Rosei – mi-a povestit mama ta. Dar maturitatea nu este doar o chestiune de vârstă. Este ca și înțelepciunea. Unele persoane nu vor fi niciodată înțelepte, chiar și foarte bătrâne, iar altele nu se maturizează niciodată. Dragul meu Diego, eu nu te iubesc cum iubești la șaisprezece ani. Eu te iubesc... pentru toată viața.

La aceste cuvinte, el o strânse în brațe atât de puternic încât aproape că o sufocă. Apoi o sărută cu tandrețe.

*
* *

A doua zi, Lucinda se trezi din somn foarte devreme, din cauza Rosei care descoperise nu numai ciorapul de la patul ei ci și pe cel care se afla la patul Lucindei.

Desfăcură împreună surprizele care le fuseseră oferite. Lucinda îl ajutase pe Diego să umple ciorapul Rosei cu mici lucrușoare amuzante. În al ei, găsi mici obiecte precum carnetele viu colorate, pe care probabil că tatăl său le adusese de la Londra, și de asemenea un cadou somptuos care, era sigură, venea de la viitorul ei soț.

Era un sipet de piele, pe al cărui interior de satin se afla numele celui mai celebru bijutier din Barcelona și conținea o superbă pereche de cercei împodobiți cu opal și perle, și aleși, evident, ca să se asorteze cu pandantivul ei. Erau minunați.

– Bijutierul mi-a pus deoparte și un inel din aceeași epocă, îi spuse Diego câteva clipe mai târziu, când ea îi mulțumi. Cred că îți va plăcea ca inel de logodnă. Mi s-a părut că ar fi fost nepotrivit să ți-l aduc acum.

– Nu văd de ce... din moment ce sentimentele mele față de tine îți erau evidente din seara aceea în bibliotecă.

– Da... într-adevăr, purtarea ta de atunci mi s-a părut că trădează o oarecare înclinare...

O trase spre el și o sărută. Apoi îi dădu drumul.

– Mi-a fost greu să aștept, când îmi aminteam de seara aceea. Haide, acum să mergem la micul dejun.

După ce-și băură cafeaua, sunară la Madrid la fratele lui Diego ca să le anunțe vestea părinților săi, care telefonară imediat.

– Când am văzut-o prima oară pe Julia, îi spuse marchizul Lucindei, am știut că va fi soția mea. Același lucru s-a întâmpla când te-am văzut pe tine. Instinctul meu mi-a zis: „Este femeia de care are nevoie Diego". Mă bucur să constat că din nou instinctul nu m-a trădat; sunt sigur că veți fi și voi la fel de fericiți ca și noi. Suntem nerăbdători să vă vedem de Anul Nou, draga mea copilă.

Următorii care aflară vestea fură Oliver și Laurian, care se arătară de asemenea încântați. Mai târziu, Laurian îi mărturisi Lucindei că ea îl convinsese pe soțul ei să se folosească de influența pe care o avea asupra lui Diego și să-l facă pe acesta să-i ofere postul din Spania.

– Eram sigură, de la început, că ești femeia ideală pentru Diego. Oliver nu voia să intervină, dar eu i-am forțat puțin mâna, zise ea, încântată că manevra îi reușise.

Cei mai mulți dintre oaspeții familiei Thornham își luară micul dejun în pat, sau la soare, pe balcon. Spre prânz, se adunară cu toții pentru un picnic, de data aceasta pe plaja lungă și pustie.

Așa cum spusese, Georgia își revenise, și acum îi cucerea atât pe bărbați cât și pe femei cu farmecul ei, purtându-se ca și cum n-ar fi ascuns niciodată nimănui că are o fiică la vârsta măritișului.

Nu se putea spune dacă ea și Roderick se simțeau obligați, ca invitați, să se poarte amabil unul cu altul, sau dacă reînnodaseră o oarecare prietenie.

– Ce părere ai? îl întrebă Lucinda pe Diego, în timp ce se îndreptau spre apă.

– Aseară, imediat după ce ne-am despărțit, am încercat să-mi imaginez ce aș simți dacă aș descoperi că mi-a fost ascuns faptul că am un copil, zise el. Este greu să ierți o asemenea faptă. Tu speri că ei se vor împăca? Eu nu mi-aș face mari iluzii, dragostea mea.

– Nici nu-mi fac. Într-o vreme, după moartea bunicului meu, m-am simțit abandonată. Iar acum, dintr-o dată, văd că am o familie și prieteni pe care oricine ar visa să-i aibă. Tu și Rosa... Roderick... părinții tăi... familia Thornham...

Diego privi spre plajă. Roderick tocmai se străduia să aprindă grătarele portabile, în timp ce Georgia stătea de vorbă cu Patty Rochester.

– Totuși, zise el îngândurat, sunt două ființe singure care într-o vreme s-au iubit. Poate că de data asta vor face în așa fel încât lucrurile să meargă?

– Poate, murmură Lucinda.

Degetele lor înlănțuite se strânseră puternic. Își zâmbiră privindu-se în ochi. În privința viitorului lor, nu exista nici un „poate“...

Sfârșit